

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๑๕ (สมัยสามัญนิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ
วันจันทร์ที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๓๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมด ๑๘๓ คน

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ บัดนี้สมาชิกฯ มาประชุม
ครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งให้ทราบ ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ต่อไปเป็นวาระเรื่องด่วน

เรื่องด่วนที่ ๑ ร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..)

พ.ศ. ซึ่งสภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณาและลงมติเห็นชอบแล้ว วุฒิสภาได้รับร่างนี้
ตั้งแต่วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๔๖ วุฒิสภาจะต้องพิจารณาให้เสร็จภายใน ๖๐ วัน
แล้วก็เหลือเวลา ๔๔ วัน ท่านสมาชิกฯ ครับ เมื่อวันศุกร์ที่แล้วเราได้พิจารณาเรียงลำดับ
มาตราจนถึงมาตรา ๑๒ สำหรับในการประชุมวันนี้จะดำเนินการเริ่มตั้งแต่มาตรา ๑๓
ขอเชิญท่านเลขาธิการวุฒิสภาดำเนินการครับ

นายมนตรี รูปสุวรรณ (เลขาธิการวุฒิสภา) :

“มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน”

“มาตรา ๓๕ ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดคนหนึ่งซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชนตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น”

LIRT

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๕/๑ มาตรา ๓๕/๒
 มาตรา ๓๕/๓ มาตรา ๓๕/๔ และมาตรา ๓๕/๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การ
 บริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

“มาตรา ๓๕/๑ บุคคลผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การ
 บริหารส่วนจังหวัดต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วย
 การเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น และต้องมีคุณสมบัติและไม่มี
 ลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง”

ประธานวุฒิสภา : เชิญอาจารย์ดอกเตอร์บุญทันครับ

นายบุญทัน ดอกไชสง (นครราชสีมา) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา
 ที่เคารพ กระผม บุญทัน ดอกไชสง สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครราชสีมา ที่กระผมได้
 ยืนขึ้นมาพูดในวันนี้ใน (๑) ของมาตรานี้ กระผมเห็นด้วยที่เริ่มต้นด้วยอายุ ๓๐ ปีบริบูรณ์
 ในวันเลือกตั้ง ผมมีเหตุผลสนับสนุนดังต่อไปนี้

๑. ทำการวิจัยต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยได้พบว่าบุคคลตั้งแต่อายุ ๒๔ ปี
 ถึง ๕๕ ปี เป็นวัยที่มีคุณภาพทางสมอง และเป็นวัยที่มีความรับผิดชอบสูงสุด
 ๕๖ - ๗๕ ปี เป็นวัยที่มีความสุขุมลุ่มลึก ในการบริหารราชการแผ่นดิน เพราะฉะนั้นในโลก
 ปัจจุบันนี้เป็นโลกแห่งโลกาภิวัตน์ เป็นโลกแห่งการเรียนรู้ เพราะฉะนั้นช่วงอายุต่าง ๆ
 คุณงามความดีต่าง ๆ จึงมีความสัมพันธ์และไม่สัมพันธ์กับความรู้ความสามารถและ
 การตัดสินใจ เพราะฉะนั้นบุคคลตั้งแต่อายุ ๒๔ ปีขึ้นไปนั่นถือว่าเป็นบุคคลที่เหมาะสม
 เป็นอย่างยิ่ง ผมมีกรณีตัวอย่างครับ อย่างประเทศออสเตรเลีย เขามีสิทธิเลือกตั้งเมื่ออายุ
 ๑๘ ปี คนอายุ ๑๘ ปี สามารถสมัครเป็น ส.ส. ส.ว. ได้ แต่ว่าผู้เลือกคือประชาชนจะเป็น
 ผู้กำหนด ตรงนี้แหละครับ ที่เขาเรียกว่าประชาธิปไตย คือการเปิดโอกาสให้กับประชาชน---

อีกเรื่องหนึ่งก็คือ บริษัท โนเกีย (Nokia) นะครับ เขาบริหารมา ๓๐ - ๔๐ ปี ขาดทุน เขานำทีมบุคคลที่มีความรู้ความสามารถคนหนุ่มมา อายุ ๓๐ - ๓๕ ปี ปรากฏว่า การทำงานเพียงปีเดียว ได้มากกว่า ๓๐ ปีที่ผ่านมา จึงกราบเรียนมาด้วยความเคารพครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านคำนวณ ชโลปถัมภ์ ครับ

นายคำนวณ ชโลปถัมภ์ (สิงห์บุรี) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระทบ คำคำนวณ ชโลปถัมภ์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดสิงห์บุรี ขอกราบเรียนท่านประธานฯ ด้วยความเคารพในความเห็นของท่านสมาชิกฯ ผู้มีเกียรติว่า ผมคิดใจใน (๑) ที่บอกว่า นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปีบริบูรณ์ กระทบขอกราบเรียนว่า การบริหารงานของนายองค์การบริหารส่วนจังหวัด เมื่อดูตามอำนาจหน้าที่ที่ปรากฏในกฎหมายแล้วมีอำนาจใกล้เคียงกับผู้ว่าราชการจังหวัดมาก อำนาจสูงมากแล้วก็สิงห์บุรีผมดูแลงบประมาณสูงมาก ในเรื่องนี้ถ้าได้คนที่ไม่ดีมีประสบการณ์ อายุไม่สำคัญหรือครับ อายุอาจจะน้อย แต่ถ้ามีประสบการณ์มาก ๆ ก็ไม่น่ามีปัญหา แต่คนที่จบปริญญาตรีได้วันนี้ ๒๒ ปี ชีวิตจริงที่เราเดินผ่านมา ๑๐ ปี ก็เพียงแต่ชีวิตเริ่มต้นของการที่จะมีประสบการณ์ในการทำงาน ในกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๐๖ (๒) ได้กำหนดคุณสมบัติของคนที่จะเป็นรัฐมนตรีได้ก็ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า ๓๕ ปีบริบูรณ์นะครับ เพื่อให้เรื่องนี้สั้นเข้า ผมขอกราบเรียนเสนอตามที่ได้เสนอเป็นญัตติต่อท่านประธานฯ แล้ว ก็คือขอแปรญัตติว่า น่าจะเป็นอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๓๕ ปีบริบูรณ์ ทำนองเดียวกับคุณสมบัติของคนที่จะมาเป็นรัฐมนตรีครับ ขอกราบขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมพร คำชื่น ครับ

นายสมพร คำชื่น (แพร่) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดแพร่ ท่านประธานฯ ครับ ผมขออนุญาตเรียนท่านประธานฯ นิคนะครับว่า ได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ทราบแล้วว่า ไมค์ตรงที่นั่งหลายที่เปิดไม่ได้ นะครับ ก่อนที่จะอภิปราย ขอกราบเรียนท่านประธานฯ ทราบว่า ผมก็จำเป็นต้องลุกไปดูที่มา เพราะเนื่องจากว่าไมค์ที่นั่งไม่มี นะครับ ไม่ดีครับ กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ

ในมาตรา ๓๕ (๑) นี้ ผู้ที่มีอายุไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้งนั้น ความเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผมเห็นว่าร่างเดิมที่กำหนดให้อายุ ๓๐ ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้งนั้นเป็นอายุที่น้อยไป เนื่องจากว่า นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งของประชาชน โดยตรง เป็นฝ่ายบริหารของจังหวัดเปรียบเสมือนเป็นนายกจังหวัดนั้นๆ ก็ทำหน้าที่ฝ่ายบริหารที่ควบคู่กับผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งมาจากการแต่งตั้งของรัฐบาล เพราะฉะนั้นน่าจะมีความรู้มีประสบการณ์เพียงพอที่จะตัดสินใจในการบริหารราชการต่างๆ ในจังหวัด ซึ่งมีงบประมาณจำนวนมากและเกี่ยวข้องกับพี่น้องประชาชนทั้งจังหวัด เพราะฉะนั้นอายุที่ ๓๐ ปีนี้ คิดว่าวุฒิภาวะก็ยังไม่มากพอ ถือน้อยไป เนื่องจากการเลือกตั้ง ส.ส. ก็คือ ผู้ที่จะเป็น ส.ส. ได้ต้อง ๒๕ ปี แต่ว่าสมาชิกวุฒิสภานี้ ๕๐ ปี เพราะฉะนั้นผู้ที่จะมาเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น ถ้าหากว่ามาจากการเลือกตั้งของประชาชนตามมาตรา ๓๕ นั้น ผมเห็นว่าน่าจะมีความรู้มีอายุไม่น้อยกว่า ๓๕ ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง เนื่องจากว่าต้องให้มีความรู้วุฒิภาวะที่เหมาะสมแก่การที่จะเป็นนักบริหารสำหรับเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนจึงขอแปรญัตติว่า ในมาตรา ๓๕/๑ (๑) "มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบห้าปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง" ครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญ พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ ครับ

พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา
ที่เคารพ กระผม พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิษณุโลก กระผมขอสนับสนุน
ร่างพระราชบัญญัติที่กำหนดให้นายกองคการบริหารส่วนจังหวัดมีอายุในวันเลือกตั้ง ๓๐ ปี
ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่าในยุคโลกาภิวัตน์นี้ การศึกษาเราจะต้องดำเนินไปอย่างรวดเร็วแล้วมีการ
ขับเคลื่อนในเรื่องต่าง ๆ อย่างทันสมัย เพราะฉะนั้นแนวความคิดในการศึกษาในปัจจุบันเรา
จะมีการฝึกประสบการณ์แก่ผู้ที่จะออกไปปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย
การศึกษาประสบการณ์ต่าง ๆ เราจะกระทำในลักษณะการเรียนรู้ในพื้นที่มากกว่าที่อยู่ใน
ในห้องเรียน เพราะฉะนั้นผมคิดว่าอายุ ๓๐ ปีในยุคโลกาภิวัตน์นี้มีความเหมาะสม

แล้วอีกประการหนึ่ง กระผมมีความเห็นว่าหน้าที่ของนายกองคการบริหาร
ส่วนจังหวัดนี้ไม่ใช่หน้าที่ที่จะเทียบเท่ากับท่านผู้ว่าราชการจังหวัดมีหน้าที่เป็นเพียงส่วนหนึ่ง
ขององค์กรที่จะบูรณาการในเรื่องการพัฒนาจังหวัดเท่านั้น เพราะจะดูหน้าที่เฉพาะเกี่ยวกับ
หน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับเทศบาลกับตำบล เพื่อเสริมช่องว่างแค่นั้นเอง แต่ว่าผู้ว่าราชการจังหวัด
นั้นจะต้องมีความเข้าใจในเรื่ององค์กรต่าง ๆ ในจังหวัดทั้งหมด แล้วต้องใช้ความเป็นผู้นำ
ในฐานะเป็นผู้นำของผู้เป็นอย่างมากมาย เพราะฉะนั้นก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องใช้อายุ
มากกว่านั้น และหลักสูตรกรศึกษาอีกอย่างหนึ่งก็คือว่า ในการบริหารของประเทศที่มี
ประสิทธิภาพอย่างประเทศอิสราเอลนี้ บางคนที่มีประสบการณ์มาก ๆ ในด้านใดด้านหนึ่ง
เขาก็จะไปคัดเลือกปฏิบัติงาน เพราะว่าจะมีความพึงใจอยู่กับความสำเร็จหรือประสบการณ์
ของตัวเองที่เคยได้รับมา อย่างเช่น ผู้นำหน่วยที่เข้าปฏิบัติการในพื้นที่หนึ่งประสบ
ความสำเร็จในโอกาสต่อไปนั้นเขาจะใช้คนอื่น เขาไม่ใช่คนเดิม เพราะความพึงใจใน
ความสำเร็จนั้นอาจจะทำให้เกิดความผิดพลาดได้ เพราะฉะนั้นผมขอยืนยันว่า อายุ ๓๐ ปีนี้
มีความเหมาะสมครับ ขอขอบคุณมากครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านภิญญา ช่วยปลอด ครับ

นายภิญญา ช่วยปลอด (สุราษฎร์ธานี) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา
ที่เคารพ กระผม นายภิญญา ช่วยปลอด สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผมได้ฟังเพื่อน
สมาชิกฯ อภิปรายการแปรญัตติมาตรา ๓๕ (๑) ผมขออนุญาตเพื่ออภิปรายแปรญัตตินะครับ
ว่า กระผมอยากให้เห็นผู้ที่มาเป็นหัวหน้าบริหาร จะเป็นระดับท้องถิ่นหรือระดับประเทศ

ก็ตาม กระผมไม่อยากให้ลืมเรื่องวิวุฒิ ความมีสติความขังคิด ความรู้สึกนึกคิดถั่นกรอง และรอบคอบ กระผมไม่อยากเอาความรู้เป็นหลักในการตั้งกำหนดเป็นหลักเกณฑ์ที่หวังว่าจะได้คืออย่างโน้นอย่างนี้ ถ้าอายุ ๓๐ ปีแล้ว โอ้โฮทำได้ ผมยังคิดตรงนี้ท่านประธานฯ ว่า บางท่านบอกว่าทำไม ส.ส. ๒๕ ปี ส.ส. ไม่ได้เป็นฝ่ายบริหารครับ เป็นฝ่ายนิติบัญญัติ แต่อย่างเรา ๔๐ ปีถึงวุฒิภาวะระดับผู้ใหญ่ได้เห็นประสบการณ์ ประสบการณ์เป็นส่วนหนึ่ง ที่นำมาใช้ในการบริหาร ฉะนั้นอย่างผู้ว่าราชการจังหวัดนะครับ กว่าจะเป็นผู้ว่าราชการ จังหวัดได้ผ่านปลัดอำเภอ ผ่านนายอำเภอมาจนถึงอายุขนาดนั้น ฉะนั้น ๓๕ ปีนี้เหมาะสมที่สุดที่จะนั่งตรงนั้น ทำหน้าที่ดูแลงบประมาณ ดูแลความเป็นอยู่ของประชาชนในจังหวัด ของตน ฉะนั้นขอแปรญัตติว่า “สามสิบห้าปีในวันเลือกตั้ง” เป็นการที่เหมาะสมที่สุด ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสันติภาพครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน กราบเรียนท่านประธานฯ และเพื่อนสมาชิกฯ ที่เคารพ ผมมีเหตุผลสนับสนุนท่านประธานฯ ครับ ในส่วนของมาตรา ๓๕/๑ (๑) ประเด็นที่ผมอยากจะเสนอในที่ประชุมและท่านผู้ฟังทั้งประเทศก็คือว่า อยากให้อายุของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ๓๕ ปี เหตุผล ๓๕ ปี ผมอยากจะกราบเรียนต่อที่ประชุมดังต่อไปนี้

ประการแรกก็คือว่า คนเราหลังจากจบมหาวิทาลัยบางคนเรียนบ้าง ไม่เรียนบ้างก็ ๒๕ ปี เหลือเวลา ๕ ปี อาศัยพ่อรวย อาศัยเป็นผู้มีอิทธิพลกว้างขวาง ในท้องถิ่น ๕ ปีไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลยครับท่านประธานฯ สมบัติกับการทำงานที่เป็นสมบัติของตัวเองบางคนยังไม่มี แต่อาศัยงสี อาศัยมรดกของครอบครัว พอถึงเวลาจะผลัดกัน อย่างนั้นหรือ เอาละเป็นเรื่องของระบอบประชาธิปไตย หลายท่านอ้างว่านี่คือระบอบประชาธิปไตยไม่กำหนดอายุ เพราะฉะนั้น (๒) อย่างกำหนดการศึกษาฯ ถ้าเอากันอย่างนั้นจริง ๆ เพราะฉะนั้นการกำหนดอายุสิ่งที่เราต้องการก็คือ

ประการที่ ๑ วุฒิกวาระกับประสบการณ์

ประการที่ ๒ วิทยุฉินในข้าราชการประจำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ๕๘ - ๕๙ ปี บางคนคอคอเตอร์ก็มี ระดับปริญญาโท ปริญญาเอก เราไม่ได้ตั้งข้อรังเกียจกับนายกฯ อายุ ๓๐ ปีท่านประธานฯ แต่อย่างน้อยถ้าวิทยุฉินกับคุณวุฒิมาด้วยกัน แต่อย่างน้อยที่สุดถ้าวิทยุฉินสัก ๓๕ ปีขึ้นไป เอาละคนที่อยู่ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นก็คือ อบจ. พอรับได้ครับ เอาละอย่างน้อยก็ใกล้เคียง

ประการที่ ๓ ครับท่านประธานฯ สิ่งทีอายุ ๓๕ ปี จบมหาวิทาลัย ๒๕ ปี หรือ ๒๒ ปี ๒๓ ปี ประสบการณ์ของการทำงาน โดยความสามารถส่วนตัวสัก ๑๐ ปี ก็เอาละก้าวขึ้นมาครั้งหนึ่งของชีวิตตนเองและที่จะทำมาหากินได้ เพราะฉะนั้น ในขณะที่เดียวกันผมก็เรียนท่านประธานฯ อย่างนี้ เหตุผลที่ ๓๕ ปี สมเหตุสมผล ไม่แก่มาก ไม่อ่อนมากกำลังครึ่งกลางพอดีของคนที่ยังในการทำงาน ถ้ามากำหนด ๔๐ ปี เหมือนวุฒิกก็กลายเป็นว่าวุฒิกำหนด ๔๐ ปี จะไปเองหรือเปล่า ไม่ได้กล่าวหาอย่างนั้น แต่ผมกราบเรียน

ท่านประธานฯ ว่า ถ้าสมเหตุสมผลมองว่าสรุปสุดท้ายก็คือว่า ประสิทธิภาพของการทำงาน ๑
 ภูมิภาคปัญหาในขณะที่ประกอบธุรกิจที่จะให้ประสบความสำเร็จ ๑ ไม่ได้หมายความว่า
 บริษัทเอกชนหรือธุรกิจเอกชนอันนั้นเป็นเรื่องส่วนตัว เริ่มบ๊ีบท่านต้องทำงาน แต่งาน
 ที่จะไปทำกับคนทั้งประเทศผมเชื่อว่าแน่นอนเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องใช้อุณหภูมิภาวะ
 พอสสมควร ในขณะที่เดียวกันวิวุฒิก็เป็นเรื่องที่มีความจำเป็นที่จะต้องทำให้เห็นว่า คนนี้
 พอที่จะเป็นผู้นำของคนทั้งจังหวัดได้ แม้ไม่ใช่ฝ่ายบริหารถึงจะไปจากส่วนกลางก็ตาม
 เพราะฉะนั้นโดยเหตุผลที่ผมกราบเรียนต่อที่ประชุม ๓๕ ปี เหมาะสมด้วยประการทั้งปวง
 ที่จะเป็นผู้ว่าในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็คือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
 ขอบพระคุณครับท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ ขณะนี้เรากำลังพิจารณา
 มาตรา ๓๕/๑ ของมาตรา ๑๔ ใน (๑) เรื่องอายุผู้มีสิทธิสมัครเป็นนายก อบจ. นี้ ไม่ต่ำกว่า
 ๓๐ ปี ท่านคำนวณ ชโลปถัมภ์ และคณะได้ขอแปรญัตติแก้ไขเพิ่มเติมเป็น ๓๕ ปี
 ก็จะมีประเด็นอยู่ ๒ ประเด็นนะครับ แก้ไขหรือไม่แก้ไข ขอเชิญนายแพทย์ประสิทธิ์ครับ

นายประสิทธิ์ พิฑูรกิจจา (นครสวรรค์) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม นายแพทย์ประสิทธิ์ พิฑูรกิจจา ครับ ส.ว. จากจังหวัดนครสวรรค์ครับ ท่านประธานฯ ครับ ผมได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครฯ คูมาตั้งแต่ปี ๒๕๖๒, ๒๕๖๕, ๒๕๖๘ พระราชบัญญัติเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัด ๒๕๑๗, ๒๕๒๓ รวมทั้ง ๒๕๒๘ ปรากฏว่าผู้สมัครที่จะรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกผู้บริหาร ส่วนท้องถิ่นรวมถึง อบจ. นี้ะครับ จะต้องมียุไม่ต่ำกว่า ๒๕ ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง นี้พระราชบัญญัติตั้งแต่ปี ๒๕๖๒ มาถึง ๒๕๖๘ ในปัจจุบันนะครับ คุณต่อไป ร่างพระราชบัญญัติเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัดในปี ๒๕๖๘ คุณสมบัติผู้สมัครรับเลือกตั้ง จะต้องมียุไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง ท่านประธานฯ ครับ คุณต่อมาอีกครับ ร่างพระราชบัญญัติเลือกตั้งสมาชิกสภาจังหวัด พ.ศ. ๒๕๖๘ ผู้สมัครจะต้องมียุไม่ต่ำกว่า ๒๕ ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง ทำไมกระโดดไปกระโดดมา เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาอย่างไร ขอบกหนดครับ เปลี่ยนรัฐบาลไม่เป็นอะไรนี่เปลี่ยนร่างพระราชบัญญัติ ท่านประธานฯ ครับ จะเห็นได้ว่า ๒๕ ปี หรือ ๓๐ ปี ผู้สมัครเป็นได้ทั้งนั้น จะเป็นนายก อบจ. หรือเป็นสมาชิก อบจ. ขอให้ทำหน้าที่ชื่อสัตย์สุจริต โปร่งใสตรวจสอบได้ผมว่าพอแล้วครับ แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีอายุตั้งแต่ ๒๕ ปีบริบูรณ์ ผ่านการศึกษามาอย่างครบถ้วน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจบปริญญาตรี ถือว่ามีความสามารถที่จะเป็นคนที่ถูกต้องแล้วนะครับ ท่านประธานฯ ครับ ตามมาดูข้อมูลประชากรที่มีอายุระหว่าง ๒๕ - ๓๐ ปี ตามสำนักงานสถิติแห่งชาติปี ๒๕๕๕ ปรากฏว่าผู้ที่มีอายุ ๒๕ ปี มีประมาณ ๑ ล้าน ๑ แสนคน ผู้ที่มีอายุ ๒๖ ปี มีประมาณ ๑ ล้าน ๑ แสนคน ๒๗ ปี ๑ ล้าน ๘ หมื่นคน ๒๘ - ๓๐ ปี มีประมาณ ๓ ล้านกว่า รวมแล้วประชากร ที่มีอายุระหว่าง ๒๕ - ๓๐ ปี มีตั้ง ๖ ล้าน ๕ แสนกว่าคน เพราะฉะนั้นต้องให้เขามีสิทธิ มีอำนาจในการที่จะสมัครเป็นผู้แทนรับใช้ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแต่ละจังหวัด นะครับ คนที่จะมีการศึกษามีอายุระหว่าง ๒๕ - ๓๐ ปี มากครับ น่าจะให้เขามาปกครอง บ้านเมืองแล้วท่านประธานฯ ครับ รัฐธรรมนูญมาตรา ๓๐ ครับ บุคคลย่อมเสมอกัน ในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกันไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง แสดงให้เห็นว่ารัฐธรรมนูญก็คุ้มครองแล้วว่าบุคคลต้องเสมอภาคกันไม่ว่าชายหญิง เพราะฉะนั้นอายุจะเท่าไร ไม่สำคัญอย่างน้อย ๒๕ อัฟ (Up) ก็ถือว่าเป็นศักดิ์ศรีของความ เป็นคนเท่าเทียมกันแล้วไม่ว่าผู้ชาย ผู้หญิง สามารถที่จะสมัครรับเลือกตั้งได้ทั่วประเทศ

ในประเทศครับ เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นว่า ๓๐ ปีนี้ก็ถือว่าพอแล้วที่จะทำหน้าที่ให้บ้าน
ให้เมืองครับ ขอให้ว่าเป็นคนที่ซื่อสัตย์สุจริตก็พอครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญคุณมาลีรัตน์ แก้วก่า ครับ

นางมาลีรัตน์ แก้วก่า (สกลนคร) : ขอบพระคุณคะท่านประธานฯ

ดิฉัน มาลีรัตน์ แก้วก่า สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสกลนคร ท่านประธานฯ คะ ดิฉันมีคำถาม
จริง ๆ เป็นคำถามด้วยนะคะ ก็คือจริง ๆ แล้วสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร อายุ ๒๕ ปี สมัครงเป็น
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ ในขณะที่เดียวกันสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดอายุ
๒๕ ปี เป็นได้ ปัจจุบันนี้ ๒๕ ปี เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวนมาก
แล้วบุคคลเหล่านี้ก็มีสิทธิที่จะเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้น
ถ้าหากจะแก้ไขดิฉันเห็นว่าน่าจะถอยกลับไป ๒๕ ปีมีสิทธิเท่ากัน นอกจากนี้จะคาบเกี่ยว
กับ (๒) ด้วย การศึกษาปริญญาตรี ลองดูว่าคนที่จบปริญญาตรีผู้หญิงกับผู้ชายอายุ ๓๐ ปี
๓๐ ปี จบปริญญาตรีผู้หญิงน้อยนะคะ เป็นการกีดกันเพศไปในตัวด้วย เพราะฉะนั้นหาก
จะถอยกลับไป ๒๕ ปี ดิฉันว่าก็น่าจะเป็นการชอบด้วยทั้งรัฐธรรมนูญ แล้วก็ด้วยการกีดกัน
ทางเพศด้วย คือใน (๒) ดิฉันจะไม่อภิปรายคะท่านประธานฯ แต่ว่าขอแสดงความคิดเห็นไว้
ให้ประจักษ์ปรากฏเป็นเอกสารไว้ว่า ในเรื่องของวุฒิการศึกษาดิฉันก็ไม่เห็นพ้องว่าต้อง
กำหนดว่าปริญญาตรี หากจะกำหนดว่าเป็นปริญญาตรีดิฉันคิดว่าคนที่ป็นอดีตก็ต้องจบ
เช่นกันต้องไม่ยกเว้นอดีตหากจะเอาปริญญาตรีนะคะ ด้วยเหตุผลที่ดิฉัน ได้กล่าวมาแล้ว
เช่นกันกับเรื่องของอายุ ก็คือผู้หญิงจะถูกกีดกันไปในตัวเรื่องของปริญญาตรี เพราะฉะนั้น
ในประเด็นนี้ดิฉันเห็นพ้องกับท่านอาจารย์บุญทันว่าไม่ควรจะกำหนดอายุด้วยซ้ำไป แต่หาก
กำหนดก็ถอยกลับไป ๒๕ ปี เช่นกันกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคะ ขอบพระคุณคะ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ ตอนนี้มีแก้ไขเพิ่มเติมอยู่ ๒ ประเด็นนะครับ ประเด็นแก้ไขเพิ่มเติมของท่านคำนวณ ซึ่งมีผู้สนับสนุน แก้ (๑) จากผู้มีอายุไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี เป็น ๓๕ ปี ของท่านมาลีรัตน์และกัณณะเมื่อสักครู่นี้ก็อีก เป็น ๒๕ ปี มี ๒ แก้ไขเพิ่มเติมแล้วนะครับ ต่อไปท่านสุรใจ ศิรินพงศ์ ครับ

นายสุรใจ ศิรินพงศ์ (สงขลา) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระทบ สุรใจ ศิรินพงศ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสงขลา กระทบขออภิปราย มาตรา ๓๕/๑ (๑) ที่กำหนดว่ามีอายุไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ในเหตุผลต่าง ๆ ก็ได้มีการอภิปรายกันมาพอสมควรครับ แต่สิ่งที่ผมจะกราบเรียนต่อที่ประชุมต่อท่านประธานฯ นั้น กระทบได้ตรวจดูแล้วในเรื่อง ความรับผิดชอบ ซึ่งในโอกาสข้างหน้านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามกฎหมายฉบับนี้ ผู้ที่จะ เป็นประธานสภา หรือนายกองค์การส่วนจังหวัดนั้น จะมีอำนาจและหน้าที่เพิ่มขึ้น จำนวนมาก จำเป็นที่จะต้องอาศัยความรอบรู้ ซึ่งได้กำหนดไว้ชัดเจนว่าจะต้องจบปริญญาตรีเป็นอย่างต่ำ นอกจากความรอบรู้แล้ว สิ่งที่จะต้องตามนั้นแน่นอนที่สุด นะครับ จำเป็นที่จะต้องเป็นคนสุขุมคัมภีรภาพ มีความคิดรอบคอบ เป็นผู้ใหญ่ เพียงพอที่จะรับผิดชอบในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเวลายาวนานมานี้ กฎหมายรัฐธรรมนูญกำหนดไว้ชัดเจนว่าจะต้องแบ่งส่วนรายจ่ายของงบประมาณของ ประเทศไปยังส่วนราชการท้องถิ่นถึง ๓๕ เปอร์เซ็นต์ของรายได้ทั้งสิ้นของงบประมาณ ในปีนั้น ๆ ซึ่งจะเห็นได้ว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งจะเกิดขึ้น โดยกฎหมาย ฉบับนี้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบในจำนวนเงินงบประมาณของชาติแต่ละปีเป็นจำนวน เพิ่มขึ้นอย่างแน่นอน เงินงบประมาณของชาตินี้เป็นสิ่งที่ต้องได้ผู้ที่มีความรอบรู้ รอบคอบและซื่อสัตย์ ที่เราเรียกกันว่ากัวด์กัฟเวิร์นแนนซ์ (Good governance) หรือว่าเป็น ผู้ที่บริหารประเทศด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเหมาะสมสำหรับเงินแต่ละบาทแต่ละ สตางค์ที่จะใช้ เพราะฉะนั้นบุคคลที่จะเข้ามาทำหน้าที่นี้จึงจำเป็นที่ต้องได้ผู้ที่มี ประสบการณ์มีความรอบรู้หลาย ๆ ประการ อย่างกระทบได้กราบเรียนแล้ว ในประเด็น ที่สำคัญที่สุดที่กระทบมองนั่นคือเรื่องงบประมาณรายจ่ายของชาติที่ตกอยู่ในมือ ตกอยู่ใน ความคิด ตกอยู่ในอำนาจของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพราะฉะนั้นกระทบ

๑๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ดวงทิพย์ ๖/๒

ใคร่กราบเรียนว่า กระผมมีความเห็นว่าการกำหนดอายุไว้เพียง ๓๐ ปีนั้นน่าจะยังไม่เหมาะสมสำหรับอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะได้รับเพิ่มขึ้นตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ กระผมใคร่เรียนโดยสรุปว่า สมควรที่จะเพิ่มอายุเป็น ๓๕ ปี แทนที่จะเป็น ๓๐ ปีครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญ พันเอก สมคิด ศรีสังคม ครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุดรธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
กระผม พันเอก สมคิด ศรีสังคม สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอุดรธานี กระผมขออนุญาต
อภิปรายสนับสนุนร่างเดิมของมาตรา ๑๔ ที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๓๕/๑ นี้ครับ
(๑) ที่บอกว่า “มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง” นะครับ-----

- ๗/๑

อันนี้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้แหละครับ ถึงแม้ว่าจะมีอำนาจในการบริหารราชการในพื้นที่จังหวัดก็ตาม แต่ว่าพื้นที่ก็แคบลงเพียงในบริเวณจังหวัดเท่านั้น อายุ ๓๐ ปีนี้ น่าจะเหมาะสม เพราะว่าผู้ที่จะผ่านชีวิตมาถึง ๓๐ ปี และก็ดำรงชีวิตคลุกคลีอยู่ในจังหวัดนั้น ก็จะได้เห็นความเป็นอยู่ของประชาชนได้เป็นอย่างดีว่า มีความจำเป็นที่จะต้องช่วยเหลือแก้ไขปัญหาอะไรต่าง ๆ พวกนี้ หรือพัฒนาจังหวัดอย่างไรนะครับ ที่นี้ผมก็อยากจะเปรียบเทียบอายุของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับอายุของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ นะครับ เปรียบเทียบให้ท่านประธานฯ ได้ทราบว่าแตกต่างกันอย่างไร สำหรับอายุของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอายุไม่ต่ำกว่า ๒๕ ปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง ๒๕ ปี แล้วก็ถ้าเทียบกันคุณะครับ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนี้มีอำนาจหน้าที่อย่างไร ผู้แทนราษฎรเป็นผู้แทนปวงชนทั้ง ๖๐ กว่าล้านคนนี้ครับ แล้วก็ก็มีอำนาจหน้าที่ที่จะต้องมาออกกฎหมาย ตราพระราชบัญญัติอะไรต่าง ๆ แล้วก็ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินของคณะรัฐมนตรีทั้งคณะ แก่นนั้นก็พอแล้วครับ ให้เห็นว่าขนาด ๒๕ ปี รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๐๗ ก็ยังกำหนดให้เพียง ๒๕ ปีเท่านั้น อำนาจมากมายก่ายกอง เทียบกันห่างกันมากมายครับ เพราะฉะนั้น ๓๐ ปีบริบูรณ์นี้ก็เหมาะแล้ว แล้วก็ถ้าเทียบกันอีก รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๐๖ บอกว่า รัฐมนตรีต้องมีคุณสมบัติ (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่า ๓๕ ปีบริบูรณ์ ท่านจะเอานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาเทียบกับรัฐมนตรีอายุเท่ากันหรือครับ แค่นี้ก็เห็น ได้ชัดแล้วครับ ๓๐ ปีพอดี ผมไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องอธิบายอีกนะครับ ขอขอบคุณครับ ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ เราอภิปรายมามากแล้วนะครับ เหลือเพียงแต่ว่าร่างเดิมจากผู้มีสิทธิรับเลือกตั้งเป็นนายก อบจ. ทางสภาผู้แทนฯ กำหนดให้ อายุ ๓๐ ปี มีผู้ขออภิปรายแก้ไขคือ ท่านคำนวณและคณะเป็น ๓๕ ปี มีท่านมาลีรัตน์เป็น ๒๕ ปี ขอความกรุณาที่เหลือ นะครับ มีอีกประมาณ ๕ - ๖ คน พูดว่าจะเห็นด้วยกับร่างเดิม หรือจะแก้ไขอย่างไร เพื่อให้ตรงประเด็น เพราะเราเสียเวลาไปพอสมควร ต่อไปเป็นอาจารย์ แก้วสรร อติโพธิ ครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม แก้วสรร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา ใครขออภิปรายสนับสนุนให้คงร่างเดิม โดยเหตุผลดังต่อไปนี้ นะครับ

๑. กล่าวคืออายุจะเท่าไรนี่นะครับ มีด้านหลายด้านเหลือเกินที่จะประกอบเฉพาะตามร่างใหม่ก็มีวุฒิการศึกษา หรือไม่กี่ประสบการณ์ เคยบริหารท้องถิ่นมากำกับไว้ ไม่ใช่แค่อายุเฉย ๆ นะครับว่า ๓๐ ปีแล้วจะเป็นได้

๒. โปรดอย่าลืมนะครับ ประชาชนเขาจะเป็นคนตัดสิน ถ้าเด็กเกินไป ๓๐ ปี เรว่าเด็ก แต่ถ้าเป็นดาวรุ่งพุ่งแรง เป็น ส.จ. สมัยหนึ่งทำงานเข้าหูเข้าตาประชาชน จังหวัดก็ไม่ใหญ่่นัก เขาก็มีสิทธิจะขึ้น เพราะฉะนั้นอย่าไปอวดขนางอะไรมากนัก โลกปัจจุบันนี้เลื่อนลงต่ำนะครับ อายุผู้มีสิทธิเลือกตั้งก็เป็น ๑๘ ปีไปแล้ว เพราะฉะนั้นในทรรศนะผมควรจะกดต่ำไว้เป็นหลัก เพื่อที่ว่าคนรุ่นใหม่เขาจะได้มีโอกาสมาดูแลบ้านเมืองได้ไว เพราะฉะนั้น ๓๐ ปีนี้ในทรรศนะผมว่า ผมรับได้ แต่ที่นี้มาดูว่า แล้วท้องถิ่นอื่นเขากำหนดกันอย่างไร แต่ที่นี้เถียงกันไม่จบหรอกครับ แต่ถ้ามาดูเทียบเคียงกับหลักอื่น ๆ ที่ปรากฏในกฎหมายปัจจุบัน นายกเทศมนตรีถ้ามาจากเลือกตั้งลงสมัครตรง เขาก็กำหนด ๓๐ ปี ก็ ๓๐ ปีเหมือนกัน เขาเอาเหตุผลอะไรว่านาย ก อบจ. ต้องแก่กว่า มันเล็กกว่าหรืออย่างไร ไม่ใช่ อายุเขายอมรับแล้วว่าคน ๓๐ ปี ทำได้ อบจ. ก็เหมือนกันก็น่าจะถือเกณฑ์เดียวกัน นายกเมืองพัทยา ก็ ๓๐ ปี สมัครได้แล้ว พอผู้ว่าฯ กทม. นี่ยิ่งปรากฏว่าถืออายุเท่ากับสมาชิกสภา กทม. คือ ๒๕ ปี เพราะฉะนั้นผมคิดว่าโดยการเทียบเคียงทั้งหมดนี้ นะครับ ลงที่ ๓๐ ปีอ้างอิงได้หมด แล้วผู้ร่างบอกว่าได้สอบถามดู เขาก็อิงแนวปัจจุบันนี้ทั้งหมด เดิมวุฒิเข้าไป เดิมประสบการณ์เข้าไป แล้วก็ล็อก (Lock) อายุอยู่ที่ ๓๐ ปี ก็เฉลี่ยกัน เกือบเท่าทุกพระราชบัญญัติแล้ว ถ้าเป็น ๓๕ ปี ลองตอบให้ได้ นะครับว่า ทำไมเทศบาล ๓๐ ปี ทำไม กทม. ๒๕ ปี ทำไมนายกเมืองพัทยา ๓๐ ปี ลงตรงนี้แหละครับ ตอบได้หมด ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ เราอภิปรายมาพอสมควร
ผมจะขออีก ๕ ท่านนะครับ ทางผู้มาชี้แจงจะยื่นร่างเดิม อีก ๕ ท่าน มีท่านปรีดี
ท่านสมบูรณ์ ทองบุราณ ท่านสมควร จิตแสง ท่านประเกียรติ นาสิมมา และ
ท่านบุญยืน พอจบท่านบุญยืนผมจะขอให้ทางผู้ชี้แจงได้ชี้แจง แล้วผมจะขอมตินะครับ
ผมขอเชิญท่านปรีดี หิรัญพฤกษ์ ครับ

นายปรีดี หิรัญพฤกษ์ (ปทุมธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม ปรีดี หิรัญพฤกษ์ จากจังหวัดปทุมธานี ผมขอสนับสนุนการแปรญัตติของท่าน
คำนำณ ชโลปถัมภ์ ที่ให้เพิ่มอายุเป็น ๓๕ ปี ทุกวันนี้ประชากรในประเทศไทย
ได้ขยายอายุของประชากรส่วนมากเป็นคนวัยสูงหมดแล้วนะครับ เมื่อเทียบส่วน
ประชากรคนในวัยเกิน ๓๕ ปี ๔๐ ปี ไปจนถึงสิ้นอายุขัยนั้นจะเป็นประชากรส่วนใหญ่
ของประเทศ

ประการที่ ๒ ในกฎหมายนี้มีการมอบอำนาจในมาตราหนึ่งของ
ร่างพระราชบัญญัตินี้ กำหนดให้ราชการบริหารส่วนกลางและราชการบริหารส่วนภูมิภาค
สามารถมอบอำนาจให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดทำหน้าที่แทน เช่นเดียวกับที่มอบ
อำนาจให้แก่ผู้ว่าราชการจังหวัดในปัจจุบัน ซึ่งเป็นอำนาจสำคัญ อำนาจที่จะต้องใช้อ
อย่างกว้างขวางและกระทบต่อประชาชน ปัจจุบันผู้ว่าราชการจังหวัดจะเห็นได้ว่า
ไม่มีผู้ว่าราชการจังหวัดอายุน้อยกว่า ๓๐ ปี ๓๕ ปีด้วยซ้ำไป ส่วนใหญ่ก็ขึ้นไปถึงวัย ๕๐ ปี
หมดแล้ว เป็นวัยซึ่งควรจะได้รับการยอมรับนับถือได้เพียงพอ ไว้วางใจได้เต็มที่ ที่สำคัญ
ก็คือว่าในความเป็นจริงจะมีผู้ได้รับเลือกตั้งเข้ามาในวัยน้อย น้อยมาก ในกรณีการพิจารณา
ร่างรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับอายุของสมาชิกวุฒิสภา ต้องมีการ ได้เคียงกันอยู่เป็นอันมากกว่า
สมควรจะเป็นวัยใด ผู้ที่ต้องการให้เป็นวัยต่ำกว่า ๔๐ ปีก็มีมีใช้น้อย แต่ในท้ายที่สุดก็มา
จบลงที่วัย ๔๐ ปี ซึ่งสูงกว่าผู้แทนราษฎรถึง ๑๕ ปี ผมจึงมีความเห็นว่าการแปรญัตติของ
ท่านคำนำณนั้นเป็นความเหมาะสม และผู้สนับสนุนการแปรญัตตินี้หลายท่านก็ได้ให้
เหตุผลอันเป็นสิ่งที่สมควรได้รับการยอมรับ ผมมีความเชื่อว่าหากผู้ดำรงตำแหน่งนั้น

อันมีความสำคัญ อย่างตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในระบบใหม่ที่จะเลือกตั้ง โดยตรงนี้มีอายุสูงพอสมควร ก็จะทำให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ดีกว่าผู้ที่อยู่ในวัยเด็ก---

- ๕/๑

กระผมมีความเชื่อว่า การที่มีการลงมติในกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับราชการบริหาร ส่วนท้องถิ่น เช่น กทม. เมืองพัทยา เทศบาล อะไรเหล่านี้ที่ผ่านมา นั้น เป็นสภาหลายสภานะครับ ไม่ใช่สภาเดียว ฉะนั้นความคิดเห็นแต่ละสภาย่อมแตกต่างกัน จะเอามาเป็นบรรทัดฐานยืนยันว่ากฎหมายนั้นกำหนดไว้ ๒๕ ปี กฎหมายนี้กำหนดไว้ ๓๐ ปี แล้วจะเป็นบรรทัดฐานสำหรับสภาของเราซึ่งกำลังพิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นพระราชบัญญัติ การเลือกตั้งครั้งแรกในประวัติศาสตร์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งจะนำไปสู่ การเลือกตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดในอนาคตด้วยซ้ำ กระผมจึงมีความเห็นสนับสนุนที่สมควร ที่จะให้ขยายเวลาอายุออกไปเป็น ๓๕ ปีครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสมบรูณ์ ทองบราณ ครับ

นายสมบรูณ์ ทองบราณ (ขโสร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมบรูณ์ ทองบราณ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดขโสร ผมเรียนต่อท่านประธานฯ ครับว่า มีเหตุผลที่จะต้องคงร่างเดิม สั้น ๆ ท่านประธานฯ

ประการแรก ท่านประธานฯ ครับ ถ้า ๓๐ ปี นักมวยเขาเลิกแล้วนะ ท่านประธานฯ ไปเป็นเทรนเนอร์ (Trainer) นักฟุตบอลเขาก็ไม่เอาแล้วครับ ประกวดเทที่ ๑๓ ปี ๑๔ ปี ๑๗ ปี เท่านั้นท่านประธานฯ ถ้าเป็นอย่างนี้ท่านประธานฯ ครับ ด้วยหลักการวิจัยของอาจารย์บุญทันที่อ้างมาเชื่อถือได้ ขณะเดียวกันคุณหมอประสิทธิ์ครับ ก็ยกเหตุผลมาใช้ได้ มาถึงวันนี้ท่านประธานฯ ครับ อย่าลืมนะครับท่านประธานฯ เด็กปัจจุบัน เขาเรียนรู้เร็วกว่าพวกเรา นะครับ แต่เป็นคอกเตอร์สมัยก่อน อย่างอาจารย์บุญทัน อาจารย์บุญเลิศ ยากลำบากมากครับ แต่เป็นนายพลอย่างท่านประธานฯ เป็นยาก เพราะตำแหน่งน้อยใช้ใหม่ครับ ๒๓ ปี จบปริญญาตรีแล้วครับ ไม่ต้องไปหาเรื่องบอกว่าเรียนอย่างไร อย่างนี้หรือครับ เขามีเงินที่จะให้ยืมเรียน แล้ว ๒๖ ปี ก็จบปริญญาโทแล้วครับ ๓๐ ปี เป็นคอกเตอร์แล้ว ไปเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยได้แล้วครับ คนที่เป็นอาจารย์สอนคน ได้แล้วนี่เป็นนายก อบจ. ไม่ได้หรือครับ อย่าเป็นกังวลเลยครับว่าคนขโสรเขาจะเลือกใครเป็น ไม่เป็น ถ้าเป็นแล้วไม่ตีเขาไล่ออกได้ท่านประธานฯ ครับ แล้วสุดท้าย ท่านประธานฯ ๒๕ ปี สภาแห่งนี้ให้เขาเป็น ส.ส. ได้ ๒๕ ปี เป็นเลขานุการรัฐมนตรีได้ ใช้ใหม่ครับ เขาเป็น ส.ส. อยู่ ๔ ปีครับ ๒๕ ปี แล้วปีที่ ๕ ๓๐ ปีนี้ทำไมจะเป็นนายก อบจ.

ไม่ได้ละครับ ด้วยเหตุและผลที่กล่าวมาเห็นด้วยกับร่างเดิมท่านประธานฯ นิดเดียวครับ
ก็ฝากถึงท่านมาลีรัตน์ครับว่า ท่านมาลีรัตน์ครับ ๒๕ ปี ของท่านจะน้อยไปก็ได้ ผมจะให้
ท่านถอนครับ ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : ขอบคุณมาก เชิญท่านสมควร จิตแสง ครับ

นายสมควร จิตแสง (ขอนแก่น) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ

กระผม สมควร จิตแสง สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดขอนแก่น สำหรับข้อ ๓๕/๑ (๑) ผมขอ
สนับสนุนอายุ ๓๕ ปี จริง ๆ อยากจะเสนอเป็น ๔๐ ปี ด้วยซ้ำ แต่ว่าเห็นว่าเสียงส่วนใหญ่
ฟังคุณแล้วก็คงจะมีอยู่ ๓๕ ปี ๓๐ ปี หรือ ๒๕ ปี ก็มีนิดหน่อยนะครับ ผมอยากจะเรียน
อย่างนี้ครับว่า การเลือกนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เราจะมาคิดแบบการเลือกสมาชิก
สภาจังหวัดคงไม่ได้ เพราะภาระหน้าที่คนละอย่างกัน แล้วการเลือกตั้งก็แยกจากกัน
สมัยตั้งเดิมนั้น การเลือกสมาชิกสภาจังหวัดแล้วเอาสมาชิกทั้งหมดมาเลือกคนที่ป็นนายกฯ
เพราะฉะนั้นอายุก็ไม่ต้องแตกต่างกัน เพราะการเลือกในระบบเดียวกันมา แล้วให้สมาชิก
มาเลือกนายกฯ ซึ่งการบริหารนายกฯ ในรูปแบบเดิมที่ผ่านมาอาศัยสมาชิกเลือกนั้น
ก็มีปัญหามากมาย มีเงื่อนไขต่อรองในการที่จะทำงาน จนการบริหารงานดำเนินการไม่ได้
จึงได้มีการแก้ไขให้มีการแยกสภาับนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งเป็นฝ่ายบริหาร
ออกจากกัน -----

เพราะฉะนั้นในวันนี้ผมถึงว่าควรจะแยกอายุ จริงอยู่สมัยนี้สภาอายุ ๒๕ ปี การมานั่งประชุมสภาหรือสมาชิกสภาผู้แทนฯ ๒๕ ปีนี้ การนั่งออกกฎหมายก็ดี กลั่นกรองกฎหมายก็ดีหลากหลายความคิดต่างจากการบริหาร ผมอยากจะเรียนว่าอย่างนี้ ส.ส. ๒๕ ปี ทำไมรัฐมนตรีเขาถึงกำหนด ๓๕ ปี นั่นก็คือการบริหาร ในขณะที่เดียวกันหลายท่านบอกว่า ๓๐ ปีก็มากแล้ว ผมอยากถามว่า การกลั่นกรองกฎหมายเหมือนกัน ส.ว. ทำไมถึงกำหนด ๔๐ ปี มีอะไรพิเศษจึงไปกำหนดอย่างนั้น นั่นก็คือสภากลั่นกรองนั้น เขาอยากจะให้เป็นคนที่มีเป็นสภาผู้ใหญ่มีวุฒิภาวะ แม้แต่พวกเราเลือกกันมาในขณะนี้ อายุ ๔๐ ปี แล้ววุฒิปริญญาตรี ถามตรง ๆ ว่า ๒๐๐ คนนี้มีใครเชื่อทั้งหมดไหมว่ามีวุฒิภาวะเหมาะสมที่สุดทุกคน ผมคงว่าไม่ใช่เท่าไรหรอกครับ ผมจึงเห็นด้วยในการที่จะกำหนดอายุนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ ๓๕ ปี เหตุผล เนื่องจากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีหน้าที่ในการบริหาร บริหารงานในหน่วยงานต้องเป็นคนมีวุฒิภาวะ มีหน้าที่ในการประสานงานกับหลาย ๆ คนในการที่จะทำงานให้เกิดความสำเร็จ แล้วเป็นการบริหารงานภาครัฐ ไม่ใช่บริหารงานเอกชน เอกชนอายุเท่าไรก็ได้เพราะเป็นงานส่วนตัวของเขา ถ้าทำงานไม่พอใจเขาก็สามารถจะปลดใครออกก็ได้ แต่การบริหารงานสาธารณะนี้จะทำอย่างนั้นไม่ได้ นี่คือนี่ที่ต้องกังวลนะครับ เพราะฉะนั้นนอกจากทำหน้าที่บริหารแล้วต้องมีหน้าที่ในการประสานงานกับคนอื่น ๆ หลายหน่วยงานเชื่อมโยง ไม่ว่าส่วนราชการประจำ ราชการส่วนภูมิภาคและองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ ส่วนต่อไปผมเห็นว่าวุฒิภาวะของคนที่จะเป็นผู้นำและบริหารคนนี่ ต้องได้รับการบ่มเพาะประสบการณ์พอสมควร ท่านจะเห็นว่าหลายคนที่ยี่สิบสามสี่ห้าปีก็สำเร็จปริญญาโทเดี๋ยวนี้ อายุน้อย ๆ ก็สำเร็จปริญญา แต่ถามว่าวุฒิภาวะของคนในสังคมทุกวันนี้เป็นอย่างไร นักเรียนที่สำเร็จบริหาร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี แม้แต่คนที่สำเร็จปริญญาโทเดี๋ยวนี้ ผมเรียนตรง ๆ ว่าถ้าไม่มีประสบการณ์ ไม่ได้บ่มเพาะประสบการณ์แล้วนี่ยังมีปัญหาในการบริหารจัดการงานมากมาย หลายคนสำเร็จปริญญาเอก แต่เวลาไปบริหารงานในหน่วยงานไม่เหมือนวิชาการ แล้วก็ประสบความสำเร็จล้มเหลวมากก็มากมาย จึงอยากจะให้ที่ประชุมนี้ได้พิจารณาเพื่อความรอบคอบ การที่จะ

เลือกนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะมาเปรียบเทียบกับบริหารธุรกิจส่วนตัวยอมไม่ได้ และขณะเดียวกันบางท่านบอกว่าหลายประเทศเขาประสบความสำเร็จอายุยังน้อย ผมถามว่า อายุยังน้อยมีกี่เปอร์เซ็นต์ แต่นี่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องเลือกทั่วประเทศ นั่นก็คือคนจำนวนมาก ต้องดูตัวเลขที่คนจำนวนมากและประสบความสำเร็จ ผมจึงเห็นด้วยในการที่กำหนดอายุ ๓๕ ปี ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านประเกียรติ นาสิมมา ครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม ประเกียรติ นาสิมมา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดร้อยเอ็ด เราได้ยื่นเสนอใช้ใหม่ครับว่าการกั้นกรอกกฎหมายนี้วุฒิสภาอย่าเป็นตรายางเลยครับ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กำลังจะได้ชื่อว่าเป็นตรายางนะครับ เพราะตั้งแต่ผู้แปรญัตติขายความคิดอยู่ที่ประชุมแห่งนี้ยังไม่เคยมีใครซื้อเลยครับ ความคิดตกไป ยืนตามร่างเดิม ผมเข้าใจว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ในที่สุดคงยืนตามร่างเดิม แล้วเราจะกั้นกรอกกันไปทำไม จริง ๆ แล้วคณะรัฐมนตรีเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามาก็เพื่อที่จะให้สภาสูงกั้นกรอก แต่แล้วอาจจะเป็นอย่างที่ผมว่าก็ได้ ในที่สุดเป็นตรายาง ตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้แก้ไขโดยเพิ่มมาตรา ๓๕/๑ ว่าด้วยคุณสมบัติของผู้ที่จะรับสมัครเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เราต้องยอมรับนะครับว่าสังคมของเรานี้ต้องการ ๒ อย่าง เพื่อที่จะให้เข้ามาดำรงตำแหน่งในตำแหน่งต่าง ๆ ๒ อย่างที่ว่ามันก็คือ ๑. คือความรู้ ๒. คือประสบการณ์ ผมอยากจะกราบเรียนสุภายิตของจีนสุภายิตหนึ่งให้ที่ประชุมแห่งนี้ได้รับทราบผ่านท่านประธานฯ ครับ คนเกิดมานี้ครับตั้งแต่เกิดต้องเรียนรู้ไปตั้งอายุ ๒๕ ปี พอถึงอายุ ๒๕ ปี เขาบอกให้แต่งงาน แล้วเริ่มครับ แล้วเริ่มทำงาน การทำงานคือการเอาความรู้ที่เรียนมาทั้งหมดนี้มาทำ -----

สมบัติของสมครฐสภา

สิ่งไหนที่ดีที่สุดนั่นถือว่าเป็นประสบการณ์ที่เราจะยึดถือเป็นอาชีพต่อไป เขาให้ทำตรงนี้อยู่ ๑๐ ปี เมื่อครบอายุ ๓๕ ปีเขาถือว่าผู้นั้นมีประสบการณ์ เราจะเห็นได้มากมายครับ ผู้ที่เรียนหมอต้องไปทำอาชีพก่อสร้าง ผู้ที่เรียนกฎหมายต้องไปทำอาชีพอื่น เพราะนั่นคือสิ่งที่เขาเรียนมากับประสบการณ์ที่เขาหาได้มันเข้ากับอาชีพที่เขาควรจะทำต่อไปในสังคม อายุ ๓๕ ปีถือว่าเป็นผู้ที่มีความรู้และได้ใช้ประสบการณ์จากความรู้ของตัวเองมาจนครบ เพราะฉะนั้นในการที่มีผู้เสนอและขายความคิดให้สภาแห่งนี้ว่าอายุ ๓๕ ปีน่าจะเป็นอายุที่เหมาะสมแน่นอนเราต้องการคนที่มีทั้งความรู้และประสบการณ์ ด้วยเหตุที่ประชาชนได้กราบเรียนมานี่ผมจึงขอสนับสนุนการแปรญัตติขอแก้ไขเปลี่ยนแปลงอายุ ๑๐ ปี เป็น ๓๕ ปีครับ ขอขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่าน บุญยืน สุกसारสาทร ครับ

นายบุญยืน สุกसारสาทร (พิษณุโลก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม

นายบุญยืน สุกसारสาทร สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดพิษณุโลก ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นถ้าเราจะมาวิเคราะห์กันในเชิงการบริหารแล้ว ถือว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นเป็นนักบริหาร แล้วเป็นนักบริหารระดับสูงด้วย เพราะบริหารกิจการทั้งจังหวัดในแง่ของประชาชนที่จะมาเกี่ยวข้องกับนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นประชาชนในเขตเทศบาล ประชาชนในเขต อบต. ทุก อบต. หรือบางแห่งยังเป็น อบต. ไม่ได้ ยังเป็นสภาพตำบลอยู่ก็ต้องมาเลือกนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้เราต้องดูให้ดีกว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นถือว่าเป็นตัวแทนประชาชน เป็นนักบริหารระดับสูง คนมาเป็นนักบริหารระดับสูงนี้ท่านประธานฯ ครับ นักบริหารเขาพูดกันว่า นักบริหารที่ดีนั้นต้องเป็นคนที่มากไปด้วยประสบการณ์ ประสบการณ์นั้นไม่อาจเรียนได้ เรียนจบปริญญาเอกรวดเลย จากปริญญาตรีถึงปริญญาเอก แต่บางคนคนนั้นอาจจะไม่มีประสบการณ์เลย รู้แต่ทฤษฎี แต่ไม่สามารถจะเอามาเอ็พพลาย (Apply) ได้ เพราะขาดประสบการณ์ครับ ประสบการณ์นี้ไม่สามารถซื้อหาได้ครับ ต้องมาจากการผ่านงาน บางคนเข้าตัวหรือเจ้าของกิจการใหญ่ ๆ เขามีลูกเขาจะเริ่มให้ลูกของเขาเริ่มทำงานมาตั้งแต่ระดับต่ำ ๆ ก่อน เจ้าของโรงแรมก็อาจจะให้ลูกเริ่มตั้งแต่เป็นฝ่ายต้อนรับมาจนถึงมาเป็นหัวหน้าผอ. ฝ่ายจัดซื้อจัดจ้าง ต้อนรับ จัดเลี้ยง จนกระทั่งมาเป็นผู้บริหารสูงสุด ลูกนายธนาคาร

เขาก็ให้เริ่มมาจากต่ำ ๆ มาจากพนักงานธรรมดาจนถึงหัวหน้าฝ่าย เป็นผู้จัดการใหญ่ ในที่สุด นั่นก็เพราะว่าเขาต้องการที่จะให้คนของเขา ลูกของเขามีประสบการณ์เสียก่อน เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เป็นเรื่อง ๒ ประการครับท่านประธานฯ ที่ว่า นายกองกิจการฯ นี้เป็น นักบริหาร นักบริหารต้องมีประสบการณ์ ถ้าไม่มีประสบการณ์ท่านครับท่านจะทำอะไร ไม่ได้เลย ท่านจะไม่สามารถมีความคิดริเริ่มอะไร ท่านไม่สามารถที่จะแก้ปัญหาได้เลย ถ้ามีปัญหาเกิดขึ้น แล้วในอนาคตกระผมเห็นว่านายกองกิจการบริหารส่วนจังหวัดนั้น คงจะต้องมีการปรับบทบาทครับ เพราะว่าในเมื่อประชาชนทุกคนไม่ว่าจะในเขตองค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นใดต้องมาเลือกนายกองกิจการฯ เขานั้นแหละครับต่อไปอาจจะ เป็น ตัวแทนของการปกครองท้องถิ่น อาจจะเป็นผู้เชื่อมรอยต่อช่องโหว่ระหว่างการปกครอง ท้องถิ่นทั้งหลาย อบต. ก็ทำถนนได้ก็แต่เฉพาะในเขต อบต. ของตัวเอง ถ้าจะทำถนนพาด ไปตั้ง ๔ - ๕ อบต. ละใครจะทำ อย่างนี้เป็นต้น นี่ก็ยังไม่ได้แก้ไขอะไร นี่คือบทบาทของ องค์กรการบริหารส่วนจังหวัดครับ ซึ่งเป็นพื้นที่ทับซ้อนอยู่กับการปกครองท้องถิ่นรูปอื่น เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าคนที่จะมาเป็นนายกองกิจการฯ นั้น ๑. ต้องมีประสบการณ์ ๒. จะต้องมีอายุค่อนข้างจะสูง เพราะว่าคนที่มีอายุสูงนั้นภาพโดยทั่วไปก็คือผ่าน โลก มาพอสมควร ถ้าคนอายุ ๓๐ ปี จริง ๆ แล้วก็อาจจะมีการรับคนอายุ ๓๐ ปีจะมีประสบการณ์ได้ ถ้าหากว่าอยู่ในวงการธุรกิจใหญ่โต มีคุณสมบัติเขาก็ให้เริ่มทำงานมาตั้งแต่เล็ก ๆ ถ้าอย่างนั้นก็อาจจะมีความประสบการณ์ดี แต่โดยทั่ว ๆ ไปแล้วจะเกิดจากการทำงานของ บุคคลนั้นอาจจะไปอยู่ในองค์กรใด อาจจะไปรับราชการอยู่ในหน่วยงานใด เริ่มต้นตั้งแต่ ๒๕ ปีขึ้นมาจนถึงมา ๓๐ ปีจะน้อยไปหน่อย แล้วก็เมื่อมาเป็นนายกองกิจการฯ เข้าจริง ๆ กระผมว่าจะทำให้การบริหารงานนั้นอาจสะดวกหรือชะงักได้ คนมาเป็นนายกองกิจการฯ งบประมาณก็ต้องรู้ดีที่เดียว กิจการขององค์กรฯ นั้นมีมากมายนักหนา เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าผู้ที่ขาดประสบการณ์มาแล้วก็ทำหน้าที่นายกองกิจการฯ กระผมว่าจะเป็นการ เสี่ยงมาก เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าคนที่จะมาเป็นนายกองกิจการฯ นั้นควรจะมีความอายุ ๓๕ ปี ขึ้นไปครับ กระผมเห็นว่าเป็นเช่นนั้นครับ

ประธานวุฒิสภา : ทางผู้แทนฯ มีอะไรชี้แจง เชิญครับ ท่านรัชชัช
 นายรัชชัช ฟักอังกูร (ผู้ชี้แจง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ
 รัชชัช ฟักอังกูร รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นครับ ขออนุญาตสั้น ๆ ครับ
 ท่านประธานฯ ว่าทำไมกระทรวงมหาดไทยจึงมีแนวคิดที่จะกำหนดคุณสมบัติของผู้สมัคร
 รับเลือกตั้ง ๓๐ ปี ส่วนใหญ่ก็เป็นประเด็นที่ท่านสมาชิกฯ ได้กล่าวไว้ทั้งสิ้นนะครับ
 คือเราคิดอย่างนี้ว่า นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด กฎหมายครั้งนี้เป็นนายกฯ ที่มาจาก
 การเลือกตั้งโดยตรง จะไม่เหมือนกับนายกฯ ที่มาจากความเห็นชอบของสภา อบจ.
 เพราะจะมีลักษณะของความเข้มแข็ง มีลักษณะของการที่ขาดการถ่วงดุล สภาไม่สามารถ
 ที่จะทำให้นายกฯ ที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรงนั้นพ้นจากตำแหน่งได้ เพราะฉะนั้น
 เราอยากได้คนที่มีความดีและคนที่มีความรู้ความสามารถที่จะนำพา อบจ. ให้ทำงาน
 ให้กับประชาชนได้อย่างดี จึงได้กำหนดเกี่ยวกับเรื่องของอายุที่ดี เรื่องของวุฒิที่ดี เอาไว้
 แตกต่างจากคุณสมบัติของผู้ที่เป็นสมาชิกสภา อบจ. นะครับ สมาชิกสภา อบจ. นี้ ๒๕ ปี
 แต่กำหนดวุฒิให้สูงขึ้น คือ ๓๐ ปี ปัญหาก็คือว่าทำไมจึงเอา ๓๐ ปี ทำไมจึงไม่กำหนดเอา
 ๓๕ ปี เหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้มีการอภิปรายกัน เราคิดว่าการที่เราจะกำหนด
 คุณสมบัติครั้งนี้เป็นการกำหนดคุณสมบัติเบื้องต้นของผู้ที่จะรับสมัครเท่านั้น คนที่ตัดสินใจ
 ก็คือพี่น้องประชาชนในเขตจังหวัดนั้น เพราะฉะนั้นการจะกำหนดนี้ก็คงจะกำหนดไม่ให้
 เป็นการไปปิดกั้นสิทธิของผู้ที่เขาจะสมัคร ถ้าไปกำหนดเอาอายุ ๓๕ ปี ก็จะได้ผู้ที่จบจาก
 ปริญญาตรีอายุ ๒๒ ปี ประมาณ ๑๓ ปีเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ ก็ถามว่ายาวนานเกินไปไหม
 ถ้า ๓๐ ปี จบปริญญาตรี ๒๒ ปี มีประสบการณ์ ๘ ปี เทียบกันว่าอายุ ๓๐ ปี หรือ ๓๕ ปี
 จะเหมาะ ก็มาคิดว่าถ้าอายุ ๓๐ ปี มีประสบการณ์ ๘ ปี ก็น่าที่จะเพียงพอแล้ว
 แล้วประชาชนก็จะมาตัดสินใจครั้งหนึ่งว่าจะเลือกบุคคลที่มีอายุ ๓๐ ปี เป็นหรือไม่ แต่เรา
 มาดูตัวเลขในปัจจุบันนะครับ นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดที่มีอยู่ในปัจจุบันก็มีอายุ
 ที่ต่ำกว่า มีรองนายกฯ ที่มีอายุ ๓๐ ปีก็มี เพราะฉะนั้นที่ผ่านมานี้คนที่อายุ ๓๐ ปี
 ก็สามารถที่จะมาเป็นนายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดได้ ถึงแม้จะมีอยู่เป็นจำนวนน้อย
 ด้วยเหตุผลเหล่านี้ประกอบกับสิ่งเหล่านี้ได้เคยมีการคิดกันมาแล้วในเรื่องของการเลือกตั้ง

นายกเทศมนตรีโดยตรงที่ใช้อายุ ๓๐ ปี นะครับ ในการเลือกตั้งนายกเมืองพัทยาโดยตรง
ที่ใช้อายุ ๓๐ ปี ก็คิดว่าตัวเลข ๓๐ ปีนี้ น่าจะเหมาะสมครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านสมาชิกฯ ครับ ขณะนี้เรากำลังพิจารณา
มาตรา ๓๕/๑ ของมาตรา ๑๔ ในร่างพระราชบัญญัติที่เราพิจารณาทั้งหมด เกี่ยวกับ
คุณสมบัติผู้จะมีสิทธิเลือกเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด (๑) ว่าด้วยต้องมีอายุ
ไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี แต่มีผู้ขอแปรญัตติหรือว่าขอแก้ไขเพิ่มเติม คือท่านคำนวณ ขอเป็น
อายุ ๓๕ ปี ส่วนของท่านมาลีรัตน์ ๒๕ ปีนั้นขอถอน ก็เลยมีการพิจารณากันระหว่างว่า
ร่างเดิม ๓๐ ปี หรือแปรญัตติ ๓๕ ปีของท่านคำนวณ ผมจะขอมติว่าใครจะเห็นแก้ไข
หรือไม่แก้ไขครับ สำหรับสิทธิในการเลือกนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะต้องมีอายุ
ไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปีนั้น ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแก้ไขให้เป็นอายุ ๓๕ ปี ตามที่ท่านคำนวณ
เสนอให้กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าท่านผู้ใดเห็นให้คงร่างเดิมไว้กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนน
ครับ ปิดการลงคะแนน เชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนครับ

(มีสมาชิก เห็นด้วย ๖๕ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๗๑ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : ผลการลงคะแนน เห็นด้วยกับการแก้ไข ๖๕
ไม่เห็นด้วยกับการแก้ไข คือร่างเดิม ๗๑ งดออกเสียง ๑ ไม่ลงคะแนนเสียง ๐
เป็นอันว่าร่างเดิม ต่อไปเป็นการพิจารณา มาตรา ๓๕/๑ (๒) เชิญท่านภิญญาศรี
นายภิญญา ช่วยปลอด (สุราษฎร์ธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
ผมสงสัยเรื่องคะแนน ขอความกรุณาเสนอแนะคะแนนใหม่ครับ ขอผู้รับรองครับ
(มีสมาชิกฯ ยกมือขึ้นรับรอง)

ประธานวุฒิสภา : ตกลงมีผู้รับรองถูกต้องในการนับคะแนนใหม่
ผมขอให้กดเหมือนเดิมนะครับ คือท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแก้ไขอายุของผู้มีสิทธิ
เลือกตั้งนายก อบจ. เป็น ๓๕ ตามที่ท่านคำนวณเสนอให้กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าท่านผู้ใด
เห็นร่างเดิมซึ่งมีอายุ ๓๐ ปีนั้นให้กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนครับ ท่านผู้ใด
ยังไม่ลงคะแนนครับ เรียบร้อยนะครับ อาจารย์โต้งเรียบร้อยใหม่ครับ ลงแล้วนะครับ
อย่างนั้นปิดการลงคะแนน รวมคะแนนครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๖๕ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๗๔ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : ผลการลงคะแนน เห็นด้วยกับการแก้ไข ๖๕
ร่างเดิม ๗๔ งดออกเสียง ๑ ไม่ลงคะแนน ๑ ก็ชนะเหมือนเดิม ผ่านนะครับ

ประธานวุฒิสภา : ต่อไปเป็นมาตรา ๓๕/๑ (๒) ในมาตรา ๑๔
เรื่องคุณวุฒิการศึกษา เชิญท่านเลขานุการฯ ครับ

นายมนตรี รูปสุวรรณ (เลขาธิการวุฒิสภา) :

“(๒) สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือเคยเป็น
สมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้บริหารท้องถิ่น
หรือสมาชิกวุฒิสภา”

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ พลตรี มนูญกฤต รูปจจร ประธาน
วุฒิสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา
คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านหมอสวัสดิ์ เชิญครับ

นายสวัสดิ์ ทรัพย์เจริญ (นครพนม) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 กระผม นายแพทย์สวัสดิ์ ทรัพย์เจริญ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครพนม ท่านประธานฯ
 ครับ ถ้าเราพิจารณาจะเห็นได้ว่าปัจจุบันนี้มีสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เปิด
 ให้บริการในส่วนภูมิภาคเกือบทุกจังหวัดเลยครับ เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชน
 ได้รับการศึกษาในระดับอุดมศึกษามากขึ้นกว่าเดิม ถ้าเป็นสมัยก่อนนี้ คนจะเรียนจบ
 ปริญญาตรี เขาก็จะไปทำงานราชการกัน พ่อแม่ส่งลูกไปเรียนหนังสือก็บอกว่า เรียนแล้ว
 ไปรับราชการ แต่ปัจจุบันนี้โอกาสที่ประชาชนจะเข้ารับราชการจะมีน้อยมาก เพราะเรา
 มีการปฏิรูประบบราชการ ส่วนราชการจะเล็กลง เพราะฉะนั้นคนที่จบปริญญาตรีหรือ
 เทียบเท่านี้ โอกาสจะไปทำงานราชการก็ไม่ค่อยมีหรือครับ เขาก็ไปประกอบธุรกิจ
 ทำมาค้าขายกัน เราอย่าไปบอกว่าพ่อค้านี้ไม่คินะครับ เพราะเขาไม่มีโอกาสที่จะไป
 ทำงานราชการ เขาก็ไปทำธุรกิจส่วนตัวเขา แต่ว่าเขาก็อยากที่จะรับใช้บ้านเมือง
 อีกครั้งหนึ่งนะครับ เขาก็ไปสมัครเป็นสมาชิกสภาท้องถิ่นกันมากขึ้น เป็นต้นว่า
 เป็นสมาชิกสภาเทศบาล หรือเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด -----

เพราะฉะนั้นผมคิดว่าน่าจะเปิดโอกาสให้ผู้ที่จะจบปริญญาตรีหรือเทียบเท่าซึ่งมีจำนวนมากเป็นอันดับแรกในการที่จะเข้ารับสมัครเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
อย่างไรก็แล้วแต่ เราก็ไม่ได้ปิดกั้นผู้ที่ไม่จบปริญญาตรีหรือเทียบเท่า นะครับ คนที่ไม่จบปริญญาตรีหรือเทียบเท่านี้ถ้าท่านเคยเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือท่านเคยเป็นสมาชิกผู้บริหารระดับท้องถิ่น เป็นต้นว่าเป็นนายกเทศมนตรี เป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบล หรือท่านที่เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภาที่ไม่ได้จบปริญญาตรี ก็มีโอกาที่จะสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ เช่นเดียวกันนะครับ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าร่างเดิมที่ทางสภาผู้แทนราษฎรได้ร่างมานั้นผมเห็นว่าเหมาะสมแล้วครับ จึงเห็นควรคงไว้ตามร่างเดิมครับ ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านนิรัตน์ อยู่ภัทดิ์ ครับ

นายนิรัตน์ อยู่ภัทดิ์ (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม นิรัตน์ อยู่ภัทดิ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดชัยภูมิ ท่านประธานฯ ครับผมได้เคยตั้งประเด็นว่าจะขอแก้ไขขัณฑ์ ๒ เรื่อง เรื่องแรกก็คือเรื่องของอายุจาก ๓๐ ปี เป็น ๓๕ ปี เรื่องที่ ๒ ก็คือเรื่องวุฒิการศึกษา เมื่อผมตั้งประเด็นและได้อภิปรายไปแล้วนะครับเมื่อวันศุกร์ครั้งที่แล้วก็มีสมาชิกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นมาให้คำปรึกษากับผม เขาให้เหตุผลที่น่าฟังครับ ท่านประธานฯ เรื่องของอายุเขาชี้แจงอย่างนี้ครับท่านประธานฯ ถ้าเราต้องการคน ๓๐ ปี หรือคน ๓๕ ปี ต่างกันเพียง ๕ ปี เขาถามผมว่าถ้าคนอายุ ๓๐ ปีไปนอนอยู่เฉย ๆ ครับ ปีนี้ไม่ได้สมัคร แต่ไปนอนอยู่บ้านเฉย ๆ ไม่ต้องทำอะไร พอครบ ๕ ปีคุณสมบัติก็ครบ เบ็ดเสร็จแล้วคน ๆ นั้นไม่ได้มีคุณวุฒิอะไรเพิ่มขึ้นมาเลย พุดง่าย ๆ คือแก่ไปเท่านั้นเอง ผมก็เห็นด้วย ฟังแล้วมีเหตุมีผล วันนี้ผมถึงไม่อภิปรายครับท่านประธานฯ แต่พอมาเรื่องของวุฒิการศึกษา ผมเรียนท่านประธานฯ ครับ ถ้าอายุขึ้นไม่ได้ วุฒินี้สำคัญ เพราะอะไรครับท่านประธานฯ

ประการแรกครับ คนไม่จบปริญญาตรีนะครับ เหมือน ๑. นอนอยู่บ้านเฉย ๆ ถามว่าจบปริญญาตรีไหมท่านประธานฯ ไม่จบครับ ต่อให้นอนอยู่อีก ๓๐ ปีก็ไม่จบ เพราะเรื่องนี้เรื่องของการศึกษา งานนี้คือการบริหาร ผมถึงว่าการศึกษานั้นปริญญาตรีเป็น

เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญว่าเราเน้นในเรื่องให้คนให้ความสำคัญกับการศึกษา และทุกวันนี้ที่เรามานั่งนะครับ ท่านประธานฯ กับผม หลายท่านที่อยู่ที่นี่ เราเน้นความสำคัญเพื่อการศึกษานั้น เราจบปริญญาตรีเราถึงมาได้ แต่ที่ผมขอเสนอแปรญัตติคือคิดว่าไม่ให้ผู้ที่ป็นรัฐสภาหรือผู้บริหารส่วนท้องถิ่น ผมมีเหตุผลดังนี้ครับท่านประธานฯ ณ วันนี้ นะครับ ท่านประธานฯ เอาเรื่องของรัฐสภาก่อน ถามว่ามีวุฒิสภาท่านใดบ้างที่ไม่จบปริญญาตรี ผมบอกไม่มีเลย มีแต่อดีตเท่านั้นเอง ถามว่ามีผู้แทนราษฎรท่านใดที่ไม่จบปริญญาตรี ผมบอกมีน้อย ไปถามท่านที่ไม่จบปริญญาตรีขณะที่เป็นผู้แทนฯ ถามว่าท่านทำไม่เรียนให้ปริญญาตรีในเมื่อเราเน้นการศึกษา เหตุผลของการทำนั้นมีคนเดียวครับ อายุมาก ผมบอกไม่จริง มี ส.ส. ปาร์ตี้ลิสต์คนหนึ่งครับอายุ ๗๖ ปี เมื่อก่อนเป็นกำนันครับท่านประธานฯ ร่ำเรียนจนป่านี้อจบปริญญาโทแล้ว บอกชื่อก็ได้ ชื่อท่านชัย ชิดชอบ ทุกวันนี้ที่ท่านเรียน ผมถามว่าไปเรียนทำไมอายุมากแล้วอย่างไรก็ได้เป็น ท่านบอกอายเด็ก จะไปเน้นการศึกษาของเด็กในจังหวัด แล้วเด็กถามแล้วปู่ทำไมไม่เรียนล่ะ ตอบเด็กไม่ได้ ผมถึงบอกนี้สำคัญ

ประเด็นที่ ๒ ท่านประธานฯ ครับ การที่จะให้นายก อบต. เคยเป็นนายก อบต. คนละเรื่อง ถามว่าทำไมสมาชิกวุฒิสภาทำไมเอาคนเคยเป็นสมาชิกสภา กรุงเทพมหานคร บอกคนละสภา ระดับนี้ระดับจังหวัด นั้นระดับตำบล ผมเรียนท่าน ประธานฯ นะครับ กำนันจังหวัดชัยภูมิเรียนราชภัฏกันเกือบหมดแล้ว นายก อบต. เขาก็เรียน เพราะว่าเจตนารมณ์ของกฎหมายรัฐธรรมนูญบอกว่าเอาคนจบปริญญาตรี ส.จ. จังหวัด เรียนปริญญาตรีกันเกือบหมดเพราะเขารู้แล้วว่า ณ วันนี้ให้ความสำคัญเรื่องการศึกษา ทั้ง ๆ ที่เขามีคุณสมบัติเป็นสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเขาก็ไม่เอา เพราะต่อไปเวลาไป เปิดงาน ไปเน้นให้เด็กเรียนหนังสือ ถ้าเด็กถามคำถามทำไมท่านนายกฯ ทำไมท่านไม่จบ ปริญญาตรี ตอบเด็กไม่ได้ เพราะฉะนั้นการศึกษาผมว่ายอมไม่ได้ อายุผมยังยอมได้ สักพักก็ แก่ไป อายุก็ครบ แต่การศึกษาถ้าไม่ชวนขวย ถ้าไม่ให้ความสำคัญจริง ๆ ไม่มีสิทธิจบ ปริญญาตรี แล้วถามว่าทำไมผมถึงไปตัดคนนายก อบต. นายกเทศบาล ผมเป็นห่วงอย่างนี้ครับ คนจบ ม. ๓ อยากไปเรียนจบปริญญาตรีใช้เวลาอีก ๗ ปีครับท่านประธานฯ ผมไม่อยากจะเห็น รุของตะแกรงขอเรารู้เป็นรูใหญ่ ไปสมัครสมาชิก อบต. เสร็จแล้วขอเป็นนายก อบต. สักเดือนหนึ่งลาออก คุณสมบัติครบ ถามว่าเขียนกฎหมายแล้วเราไปเปิดช่องว่าง เราเป็น วุฒิสภา อะไรที่เป็นช่องโหว่เราพยายามจะปิด ท่านไม่ต้องไปเคื้อคร้อน เดียวนี้เขาเรียนกัน จบหมดแล้ว ผมถึงบอกว่าถ้าจะให้เลือกได้ผมให้เลือกเพียงแต่ตำแหน่งว่า เคยเป็นนายก องค์การบริหารส่วนจังหวัดมาแล้ว อย่างน้อยระดับนั้นเขาก็เคยผ่านงานมา อันนี้พอรับได้ ครับท่านประธานฯ แต่ว่าถ้าเอาเคยเป็น ส.จ. ผมเรียนท่านครับ ส.จ. บ้านผมจบปริญญาตรี กันหมดแล้วเหลืออย่างเดียวอยากจะจบปริญญาโทเสียด้วยซ้ำ ผมก็ขอเรียนท่านประธานฯ ว่า อายุไม่คิดใจ แต่เรื่องการศึกษาขอให้ให้ความสำคัญ เพราะต่อไปประเทศเราจะสู้เขาได้ต้องเรื่อง การศึกษา แต่ถ้าผู้นำไม่มีการศึกษาเป็นห่วงครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่าน พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ ครับ

พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
กระผม พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิษณุโลก กระผมขอสนับสนุน
ร่างพระราชบัญญัติมาตรา ๓๕/๑ (๒) ในเรื่องผู้ที่สำเร็จการศึกษา กระผมมีความเห็นด้วย
ที่เรามีความจำเป็นที่เราจะต้องพัฒนาผู้ที่เข้ามาสมัครให้จบปริญญาตรีหรือเทียบเท่า แต่ใน
กรณีของผู้ที่เคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือผู้บริหาร
ท้องถิ่น หรือสมาชิกรัฐสภา กระผมเห็นว่ามีก็มีความจำเป็นเพราะบุคคลเหล่านี้บางคนถึง
แม้จะไม่จบปริญญาตรีหรือเทียบเท่า แต่ก็มีผลงานอยู่กับประชาชนและทุ่มเทชีวิตอุทิศทุกสิ่ง
ทุกอย่างเพื่อประชาชน อยู่ในหัวใจของประชาชน มีไม่กี่คนที่ไม่จบปริญญาตรีและก็สามารถ
ที่จะสมัครแล้วต่อสู้กับคนที่จบปริญญาตรีได้ แต่ก็คงจะเป็นคนที่ได้พยายามที่จะสร้างคุณ
งามความดีและก็สะสมประสบการณ์ต่าง ๆ มากพอที่จะได้รับการคัดเลือก ประชาชนเป็น
ผู้ตัดสิน แต่เราไม่ควรตัดสิทธิคนเหล่านี้เพราะว่าเขาได้ประกอบคุณงามความดีเป็นที่
ไว้วางใจและอยู่ในหัวใจของประชาชน ในโลกนี้คนที่ไม่จบปริญญาตรีประสบความสำเร็จ
แม้แต่เป็นผู้นำของประเทศหลายประเทศหรือผู้นำในการที่จะดำเนินการทางวิสาหกิจต่าง ๆ
มากมายค่าของ ความเฉลียวฉลาดของคนไม่ได้เกิดจากการศึกษาอย่างเดียวเท่านั้น แต่การ
ศึกษาตลอดชีวิตของแต่ละคนในกระบวนทัศน์ต่าง ๆ ผมคิดว่าสามารถที่จะเปลี่ยนคนจาก
คนที่ไม่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าให้เป็นคนที่สามารถในการบริหาร
ประเทศได้ เพราะฉะนั้นผมจึงขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติขอให้คงร่างเดิมครับ
ขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาติเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านจอห์น อังภากรณ์ ครับ

นายจอห์น อังภากรณ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ครับ ผมได้แปรญัตติตัด (๒) ออกทั้งหมด คือไม่เห็นด้วยกับการกำหนดคุณวุฒิการศึกษา ท่านประธานฯ ครับ วันพรุ่งนี้เป็นวันที่ ๑๔ ตุลาคม เขาเรียกกันว่าวันประชาธิปไตย แต่ประเทศไทยยังไม่เคยเป็นประชาธิปไตย คิดว่าน่าจะเรียกว่าวันขับไล่ทรราชมากกว่า ทำไมเราไม่เคยเป็นประชาธิปไตย ผมถามท่านประธานฯ คงจะทราบดีว่าในสมัยก่อน มีหลายประเทศกำหนดว่าผู้หญิงไม่มีสิทธิเลือกตั้งและไม่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง อย่างนี้เรียกว่าประชาธิปไตยใหม่ อย่างมากก็เรียกว่าประชาธิปไตย ๕๐ เปอร์เซ็นต์ คือประชาธิปไตยสำหรับผู้ชาย แต่บัดนี้ทั่วโลกเลิกกันหมดแล้วถือว่าเป็นเรื่องละเมิดสิทธิของผู้หญิง แต่ประเทศไทยเป็นประเทศที่ผมคิดว่าไม่ใช่ประเทศเดียวในโลก แต่ว่ามีน้อยประเทศมากในโลกที่กำหนดว่าคนที่จะมาเป็นผู้แทนของประชาชนนั้นต้องสำเร็จปริญญาตรี มีน้อยมากเท่าที่ผมค้นดูในอินเทอร์เน็ต (Internet) ผมเจอประเทศเดียว คือประเทศปาเกีสถาน ซึ่งปกครองโดยเผด็จการทหาร มีการแก้รัฐธรรมนูญเพื่อกำหนดว่าคนที่จะเป็นสมาชิกสภาต้องจบปริญญาตรี ด้วยเหตุว่าต้องการกำจัดครูสอนศาสนาอิสลามที่มีคุณวุฒิทางศาสนา แต่ไม่ได้เรียนปริญญาตรีออกจากสภาไป เป็นเรื่องทางการเมือง แต่ประเทศไทยกลับกำหนดว่าคนที่สมัครเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกวุฒิสภาต้องจบปริญญาตรี และบัดนี้เรากำลังกำหนดว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ต้องจบปริญญาตรีครับ ผมถือว่าอันนี้คือประชาธิปไตย ๗ เปอร์เซ็นต์ เพราะมีเพียง ๗ เปอร์เซ็นต์ ของประชากรไทยที่อยู่ในวัยทำงานที่สำเร็จปริญญาตรีขึ้นไป อันนี้ผมดูตัวเลขมาแล้ว เพราะฉะนั้นคนที่ไม่มีสิทธิสมัครที่อยู่ในวัยที่มีสิทธิสมัครมีเพียง ๗ เปอร์เซ็นต์ ที่สมัครได้ ถ้าเรากำหนดคุณสมบัติปริญญาตรี ผมเรียกว่าเราเป็นประชาธิปไตย ๗ เปอร์เซ็นต์ หรืออีกแง่มุมหนึ่งเราเป็นเผด็จการของชนชั้นปริญญา นั่นหมายความว่า คนที่ไม่จบปริญญาส่วนใหญ่เป็นคนยากคนจน คนที่จบปริญญาโดยตัวเลขแล้ว

๓๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อารีวรรณ ๑๖/๒

เป็นคุณฐานะดีกว่าเรากำลังกำหนดว่าคนยากจนจะมีตัวแทนในสภาไม่ได้ มีตัวแทน
เป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้ จะต้องมีคนรวยเป็นตัวแทนเขาแทน อันนี้
จะเรียกว่าประชาธิปไตยได้อย่างไร -----

- ๑๗/๑

ผมถามท่านประธานฯ ครับ ผมเองจบปริญญาตรีด้านอิเล็กทรอนิกส์ครับท่านประธานฯ ท่านประธานฯ ช่วยอธิบายให้ผมฟังว่าปริญญาตรีอิเล็กทรอนิกส์ของผมมีประโยชน์อะไรกับการทำงานของผมในวุฒิสภา ท่านประธานฯ พอจะนึกออกไหมครับ ผมไม่ได้ใช้ความรู้ อะไรเลยที่ได้จากปริญญาตรีอิเล็กทรอนิกส์ของผมในการทำหน้าที่สมาชิกวุฒิสภา วุฒิสภา เราเองเราขาดตัวแทนเวลาเราจะพูดถึงเรื่องของเกษตรกร เราไม่มีสมาชิกวุฒิสภาที่เป็น เกษตรกรยากจนที่จะมาพูดแทนกลุ่มที่เป็นเสียงส่วนใหญ่ในประเทศ เพราะอะไร เพราะเรา ไปกีดกันตรงปริญญาตรีนี้แหละครับ เราไม่มีสมาชิกวุฒิสภาที่จะพูดแทนกรรมกรผู้ยากไร้ นี่ก็คือปัญหาของเรา ก็ไม่มีครับเรื่องนี้ ขอให้ตัดออกเถอะครับถ้าเห็นแก่ประชาธิปไตย ขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาติเครือ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ ในมาตรา ๓๕/๑ (๒) นี้เรื่องคุณสมบัติของผู้สมัคร ขอให้ท่านอภิปรายในประเด็นนี้และก็กำหนดเวลาอภิปราย ๕ นาที เนื่องจากว่ามี หลายท่านที่แสดงความจำนง พอ ๕ นาทีจะตัดนะครับ เชิญท่านสมพงษ์ สระกวี ครับ

นายสมพงษ์ สระกวี (สงขลา) : ท่านประธานฯ ครับ กระผม สมพงษ์ สระกวี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสงขลา ในเรื่องคุณสมบัติของผู้สมัครเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ต้องจบปริญญาตรีนั้น ผมคิดว่าคงไม่ต้องอภิปรายกันมากแล้ว เพราะว่า ในชั้นการอภิปรายเรื่องบทบาทหน้าที่ของท่านนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น ได้อภิปรายในชั้นของอายุได้คาบเกี่ยวไว้ไม่น้อยแล้ว ซึ่งทุกคนนั้นได้เห็นตรงกันแล้วว่า บทบาทหน้าที่ของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในบทบาทหน้าที่ใหม่ที่มีการเลือกตั้ง ตรงนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ที่หลากหลาย ทันสมัย ทันยุค ทันโลก และที่สำคัญต้องเกี่ยวข้องกับหน่วยงานต่าง ๆ อย่างมากมาย ถ้าพูดถึงที่สุดแล้วนี่ผมเป็นห่วงว่าถ้าองค์การบริหาร ส่วนท้องถิ่นได้รัฐบาลกลางไม่ทัน โดยเฉพาะในเรื่องของคุณวุฒิหรือความรู้ ไม่เพียงแต่ตาม การเปลี่ยนแปลงของโลกไม่ทันเท่านั้น ดีไม่ดีจะตามรัฐบาลไม่ทันเอา ท่านประธานฯ ครับ ผมยกตัวอย่างง่าย ๆ ว่าเพื่อให้การปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อประชาชนได้มีอำนาจในการ ตัดสินใจในการบริหารจังหวัดของตัวเองนั้น รัฐบาลกล้าคิดถึงเรื่องจะให้จังหวัดมี งบประมาณของตนเองในการกู้ยืม มีบอนด์ (Bond) ของจังหวัดซึ่งกำลังฮิต (Hit) มากที่

เรียกว่าสามารถออกบอนด์กู้เงินต่างประเทศได้อะไรได้ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ท่านประธานฯ ครับ เป็นเครื่องบ่งชี้ว่าผู้นำจากภาคประชาชนที่เรียกว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นต้องมีพื้นฐานทางความรู้ในระดับที่ตีพอสมควร ท่านประธานฯ ครับ จริงอยู่ในระบอบประชาธิปไตยนั้นผู้ซึ่งมีความรู้ไม่จบปริญญาตรีก็สามารถเป็นผู้นำในระดับต่าง ๆ ได้ เราได้มีตัวอย่างของนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอย่างหลากหลาย แต่อย่างไรก็ตาม ท่านประธานฯ ครับ กระผมเห็นว่าเนื่องจากว่าระบบการศึกษาของประเทศเราในปัจจุบันนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันราชภัฏได้ทำหน้าที่ประหนึ่งเป็นมหาวิทยาลัยของชุมชน ในการที่พยายามจะให้ความรู้กับผู้บริหารส่วนท้องถิ่นในทุกกระดับ ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ส่วนจังหวัดหรือเทศบาล ภารกิจต่าง ๆ เหล่านี้ได้บ่งชี้ว่าสังคมไทยเราถ้าต้องการผู้นำระดับท้องถิ่น แล้วถ้าต้องการเพียงผู้นำระดับความรู้ระดับปริญญาตรีนั้นนี้สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาสามารถสนองตอบให้กับท้องถิ่นได้แล้ว ดังนั้นการกำหนดให้ผู้นำระดับนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องจบปริญญาตรีจึงไม่ใช่เป็นการกำหนดที่จำกัดสิทธิเสรีภาพ ถือเป็นกำกวมอย่างเกินเลย หรือเป็นการดูถูกพี่น้องประชาชนที่จะมาสมัครเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็หาไม่ ฉะนั้นท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ด้วยความรอบคอบ ด้วยเห็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ด้วยเห็นแก่นอนาคตขององค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งเป็นองค์การสำคัญในการบริหารปกครองประเทศในส่วนท้องถิ่น กระผมจึงเห็นว่าผู้นำที่เป็นเกียรติ ผู้นำที่เป็นความหวัง ผู้นำที่จะเป็นผู้ประสานทางความร่วมมือที่ต้องอาศัยความรู้ที่สำคัญ ละเลยไม่ได้ ประมาทไม่ได้ นั่นก็คือผู้นำขององค์การบริหารส่วนจังหวัดพึงจะมีความรู้พื้นฐานระดับปริญญาตรี ซึ่งเรื่องนี้นั้นกระผมยังเห็นว่าหาได้ขัดต่อหลักสิทธิเสรีภาพในการที่จะเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งของประชาชนไม่เหมือนดังที่เขาได้เคยกำหนดไว้ในระดับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเรื่องนี้ก็ได้เถียงกันมากเช่นเดียวกัน

๓๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สฤษฎ ๑๘/๑

ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ เรื่องนี้สำคัญนะครับ เพราะขนาดสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นผู้แทนปวงชนเท่านั้น ไม่ต้องบริหารราชการสิ่งใดก็ยังคงกำหนดไว้ให้จบปริญญาตรี นี่นับประสาอะไร ผู้บริหารท้องถิ่นในยุคใหม่ที่จะเกิดขึ้น ความจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ พื้นฐานในระดับปริญญาตรีจึงเป็นความจำเป็นที่ขาดเสียมิได้ และคงจะไม่ขัดต่อหลักสิทธิเสรีภาพของปวงชนแต่อย่างใด กระผมจึงขอสนับสนุนว่าอย่าได้แก้ไขเปลี่ยนแปลงในข้อนี้เลยนะครับ ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาติเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านวิจิต พูลลาภ ครับ

นายวิจิต พูลลาภ (พิจิตร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม วิจิต พูลลาภ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิจิตร กระผมขอแปรญัตติในมาตรา ๓๕/๑ (๒) ให้เหลือแต่เพียงว่า สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และให้ตัดออกหมด เคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้บริหารท้องถิ่น หรือสมาชิกรัฐสภา ทั้งนี้เพื่อจะให้เหลือว่า ผู้ที่จะมาสมัครเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นจะต้องจบปริญญาตรีอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้ประชาชนได้เข้าใจว่าสมาชิกรัฐสภาว่างหรือกลั่นกรองกฎหมายนี้เพื่อประโยชน์ของตนเอง ในมาตรา ๓๕/๑ (๑) ก็ได้กำหนดอายุนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไว้ว่าอายุต้อง ๓๐ ปี ก็จะถือว่าดีและเหมาะสมพอสมควร ซึ่งความจริงน่าจะเป็น ๓๕ ปี อันนี้ก็ผ่านไปแล้ว การกำหนดศึกษาระดับปริญญาตรีนี้ ผมเห็นว่าเหมาะสม เพราะผู้ที่ทำหน้าที่มาบริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งต่อไปซึ่งจะต้องมีอำนาจหน้าที่มากขึ้นควบคุมงบประมาณมากขึ้น สัมผัสกับองค์กรต่าง ๆ มากขึ้นอย่างหลายท่านได้พูดไปแล้ว และผมไม่เห็นด้วยที่จะให้สมาชิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสมาชิกรัฐสภานี้ไปสมัครเป็นนายก อบจ. เล่นการเมืองก็เป็นระดับ ๆ ไปแล้ว เข้าใจนะครับ เป็นท้องถิ่นและระดับชาติ ไม่ควรจะหันลงไป ถ้าจะลงไปในนั้นก็ต้องจบปริญญาตรี และก็สมาชิก อบจ. เก่าหรือผู้บริหารท้องถิ่นเหล่านี้ กฎหมายนี้เรามีเจตนาว่าจะล้างอำนาจและล้างภาพลักษณ์สภาผู้รับเหมา ซึ่งเราก็อทรากันดี และนายก อบจ. นั้นจะต้องเป็นคนใหม่ คนที่บริสุทธิ์สดใสดังเหมาะสมจะมาเป็นนายกฯ สถาบันต่าง ๆ ได้สอนระดับปริญญาตรีนี้มีทุกมุมเมือง ในแต่ละจังหวัดนี้มีครบหมด สมาชิก อบต. ก็ไปเรียนกัน อบจ. ก็ไปเรียนกัน

ไปเรียนกันมากมาย ถ้าจะชวนขายสักหน่อย ฉะนั้นตอนนี้มีคนเตรียมการแล้วไปสมัคร
เป็น อบต. และเป็นผู้บริหารเพื่อที่จะลงสมัครเป็นนายกฯ นี้ ล้างภาพเก่า สร้างภาพใหม่เสีย
ส.ส. ส.ว. ก็ยังกำหนด เพราะฉะนั้นคนที่จะมาเล่นการเมืองและโดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับ
นายก อบจ. นี้ก็ควรจะสอดคล้องกัน จบปริญญาตรีครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสมควร จิตแสง ครับ

นายสมควร จิตแสง (ขอนแก่น) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมควร
จิตแสง สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดขอนแก่น ผมเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติในมาตรา ๓๕/๑ (๒)
ที่กำหนดให้สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และเห็นด้วยในการที่จะตัด
หรือเคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้บริหารท้องถิ่น หรือ
สมาชิกรัฐสภา ออกไป เหตุผลก็เนื่องจากว่าปัจจุบันนี้การศึกษาได้เปิดกว้าง สมาชิกสภา
จังหวัดส่วนใหญ่ผมว่าทุกวันนี้เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์สำเร็จปริญญาตรี เพราะฉะนั้นการที่บอก
ว่าเคยเป็นหรืออะไรต่าง ๆ ที่เอามาใช้นี้เป็นกรณีตั้งแต่สมัยดั้งเดิม ซึ่งอาศัยบุญเก่าของคน
ที่เคยเป็นมาแล้วอยากจะเอาสิ่งที่ตนเองเคยเป็น มีประสบการณ์เก่ามาแล้วลงสมัครรับเลือกตั้ง
อีก ผมอยากจะเรียนว่าการที่สมาชิกอาศัยบุญเก่ามาหากินนี้ผมว่าเป็นบุคคลที่ขาดความ
กระตือรือร้น ได้มีท่านสมาชิกฯ บางท่านได้อภิปรายไปแล้วว่าการเรียนสำเร็จปริญญาตรีนี้
ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับสังคมปัจจุบัน แล้วมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรอายุ ๗๐ ปีท่านหนึ่ง
ก็เรียนสำเร็จปริญญาตรี ปริญญาโท ไปแล้วอย่างนี้เป็นต้น-----

เพราะฉะนั้นผมไม่อยากจะส่งเสริมคนที่ไม่มีความรู้หรือร่ำในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม การจะมานั่งเป็นผู้บริหารถ้าไม่ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ผมว่าเป็นนักบริหารที่ไม่ทันสมัย อันนี้ก็เป็นเรื่องที่ต้องการจะให้ตัดตรงนี้ออก อยากจะเรียนอีกอย่างหนึ่งว่าหลายท่านที่อภิปรายไปว่าคนดีนั้นไม่จำเป็นต้องมีปริญญา ผมไม่ปฏิเสธเลย คนดีไม่มีปริญญานี้ก็มากมาย แต่ขณะเดียวกันคนมีปริญญาที่เป็นคนไม่ดีก็มีอีกมากมาย แต่อยากจะเรียนว่าคนดีหรือไม่ดีนั้น เรามีข้อกำหนดว่าให้ประชาชนเป็นผู้เลือกตั้ง ประชาชนเขาจะตัดสินใจเอง ถ้ามว่า ถ้าคนดีเหมือนกันแล้วคนหนึ่งมีการศึกษาคิดว่า ย่อมจะดีกว่าคนไม่มีการศึกษาหรือไม่ ตรงนี้เท่านั้นเองที่ต้องการจะเป็นคำถาม คนที่ไม่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีก็ดีที่มีมากมาย คนที่มีการศึกษาระดับปริญญาแล้วก็ไม่ดีก็มากมาย แต่ถ้าคนเลือกเขาจะต้องเลือกคนดี ถ้าคนดีเหมือนกันคนมีการศึกษาคิดว่าย่อมดีกว่าไหม อันนี้คือคำถามครับ การเลือกตั้งนั้นผมไม่อยากจะให้วิตกกังวลว่าเป็นการตัดโอกาสคนที่ไม่มีปริญญา การเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นเป็นการเลือกตั้งในระดับจังหวัดจังหวัดหนึ่ง ๆ ไม่มีคนจบปริญญา ผมว่ามากมายเหลือเกิน เราจะเห็นว่าลงเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาที่ผ่านมา บางจังหวัด ๕๐ - ๖๐ คนยังไม่หมด คนจบปริญญายังมีมากกว่านั้น แต่ที่มาลงสมัครเลือกตั้งร้อยเปอร์เซ็นต์คือคนจบปริญญา เพราะฉะนั้นอย่างกังวลว่าถ้ากำหนดปริญญาแล้วจะไม่มีคนมาเลือกตั้ง จังหวัดหนึ่ง ๆ มีคนจบปริญญามากมาย เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นด้วยในการที่จะกำหนดคุณสมบัติให้เป็นผู้สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ไม่สมควรจะให้เอาความเคยเป็นสมาชิกสภาต่าง ๆ ที่ไม่มีปริญญามาใช้ ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสันติภาพ อินทรพัฒน์ ครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ท่านประธานฯ ครับ มีอยู่ ๒ ประเด็นใน (๒) ของมาตรา ๓๕/๑ ประเด็นแรก ประเด็นว่าจำเป็นที่ผู้สมัครรับเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นสมควรจะจบปริญญาตรีหรือไม่ โดยความเห็นของส่วนตัวผม ผมบอกว่าท่านเล่นร่างกฎหมายกันอย่างนี้ เรามอง

ในมาตรา ๔ รัฐธรรมนูญเขียนว่า ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ย่อมได้รับการคุ้มครอง
 พหุมาตรา ๕ รัฐธรรมนูญบัญญัติว่า ประชาชนคนไทยไม่ว่าเหล่า เพศ ศาสนาใดก็ตาม
 ย่อมได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน พอท่านเอาเสมอกัน
 ไซ้ เป็นข้อยกเว้นของกฎหมายจริง แต่ในส่วนหนึ่งผมเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้ว่า
 ถ้าวุฒิของปริญญาตรีที่กำหนดไว้แบบนี้ แล้วมีเงินเดือนโดยแบ่งขั้นของคนที่เคยเป็น
 สมาชิก ไม่ว่าจะป็นสมาชิกสภาจังหวัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด สมาชิกสภาท้องถิ่น
 หรือสมาชิกรัฐสภา ~~เส้นพวกนั้น~~ เข้าไปด้วย ถ้าท่านประธานฯ จะเอาอย่างนี้ นั้นหมายถึงว่า
 ในข้อเท็จจริงของการเลือกปฏิบัติเกิดขึ้นแล้ว มีข้อครหากล่าวหาว่าการร่างกฎหมาย
 เพื่อผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้อง แต่ถ้าโดยมองหลักท่านประธานฯ อย่างนี้ว่า
 ถ้าชาวบ้านศรัทธา เอาบ้านนอกแล้วกัน ถ้าการกำหนดคุณสมบัติไว้ ผมว่าเดี๋ยวนี้ชาวบ้าน
 เขาลดลด พออ่านประวัติเวลาเราลง เขาจะบอกว่าประวัติการศึกษา ๑, ๒, ๓, ๔, ๕
 ชาวบ้านเขามองเป็นว่า ~~คนนี้~~ ปริญญาเอก ~~คนนี้~~ ปริญญาโท ชาวบ้านเขามอง ให้ชาวบ้านเขา
 ตัดสินใจเองครับว่าเขาจะเลือกคนที่มีการศึกษาหรือไม่มีการศึกษา แต่ในขณะเดียวกัน
 ถ้าสมมุติไม่มีเลย ก็เป็นการเปิดโอกาสได้ว่าคนเล็ก ๆ เมื่อตอนเล็ก ๆ ไม่มีปัญญาได้เรียน
 เขาหรือก พ่อแม่มีลูก ๑๔ - ๑๕ คน เหมือนผม ๑๒ คน ถ้าไม่ชวนขวยเองไม่มีทาง
 อย่างนี้ครับท่านประธานฯ เปิดโอกาสให้เขา แต่พอถึงเวลาพอเขาทำงานเขาโตขึ้น
 เขาเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือเขาไปเป็นข้าราชการการเมือง แน่นนอน
 เขาต้องดิ้นรนตัวเอง ผมว่าเปิดโอกาสให้เขาดิ้นรนเอง ไม่ดีกว่าหรือ ดีกว่าที่เราจะต้องเขียน
 กฎหมายไปบังคับและไปกำหนดการศึกษาไว้ ผมว่าตรงนี้ถ้ามองว่าเป็นการละเมิด
 รัฐธรรมนูญใหม่ คำตอบผมบอกว่า ไซ้ แต่ในขณะเดียวกันในเมื่อกฎหมายท่านต้องการ
 อย่างนี้ ไม่ต้องการเปิดโอกาสให้คนที่จะได้รับเลือกตั้งจากประชาชนมาเป็นตัวแทน
 ของประชาชน โดยท่านเอาเงื่อนไขของเงื่อนไขการศึกษาที่กำหนดไว้ ท่านว่าไปทีหนึ่งแล้ว
 ตรงนี้โดยส่วนตัวผม ผมไม่เห็นด้วย ผมเห็นด้วยกับคุณจอน คุณมตั้งนานแล้วบังเอิญ
 ความคิดผมกับคุณจอนตรงกันอีกแล้วว่า ถ้าระบอบประชาธิปไตยจริง ๆ อย่าไปกำหนด
 ได้ใหม่ ถ้าแน่จริงให้ชาวบ้านเลือกใหม่ ผมว่าภูมิปัญญาของชาวบ้านนั้นสำคัญที่เขา

๓๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อังกรียา ๑๕/๓

จะเลือกคนที่จะไปเป็นตัวแทนและทำหน้าที่ให้กับเขา เขารู้ว่าใครเป็นใคร ท่านคิดหรือว่าการศึกษาสูงจริงแล้วจะมีภูมิปัญญา จะสุจริตยุติธรรมกว่าคนที่ไม่มีการศึกษาเลย แต่ควรให้ชาวบ้านตัดสินใจ นั้นประการแรก

- ๒๐/๑

เดี๋ยวล่ะครับ หัวถึงประการที่ ๒ พอถึงเวลานี้ผมเรียนว่าถ้าการแบ่งชนชั้น
 การร่างกฎหมายเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองและพวกพ้องเป็นข้อครหาว่ามาจริง
 ท่านประธานฯ ทำไมต้องไปเอ่ยว่าเป็นสมาชิกสภาจังหวัดหรือคนที่เคยเป็น แสดงว่า
 ถ้าคนไม่เคยเป็นท่านแบ่งชนชั้นไว้เรียบร้อยใช้ไหม เอาล่ะ ถ้าเธอไม่เคยเป็น เมื่อก่อน
 อุตสาหกรรมไป แต่ตัวเองคนเหล่านี้ไม่จบปริญญาตรี แต่ถึงเวลาเปิดไว้หน่อยได้ไหม
 เพื่อพวกผมไม่จบปริญญาตรีแล้วจะได้โอกาสไปเลือกตั้ง โดยที่ใช่วุฒิจของการรับรองโดย
 การผ่านระบบของการเมือง ไม่ว่าจะท้องถิ่นหรือระดับชาติมาเป็นการกำหนดคุณสมบัติของ
 การจบการศึกษาไว้กระนั้นหรือ นี่คือการรับรองเท่ากับท่านจบปริญญาตรี เพราะฉะนั้น
 ถึงมีสิทธิสมัคร ผมไม่อยากจะให้ใช้มาตรการอย่างนี้ท่านประธานฯ ถ้าบอกว่าไม่ก็ก็ต้อง
 ไม่เอาเลย เพื่อความเป็นธรรมให้เขาไปต่อสู้กันในเวทีของท้องถิ่นเลย ตรงนี้พอจะรับได้
 แต่เดี๋ยวล่ะเขียนไว้แบบนี้เป็นการเลือกปฏิบัติและแบ่งชนชั้นให้คน ๆ หนึ่งว่า ชนชั้นใดออก
 กฎหมายเพื่อชนชั้นใดปรากฏชัด ฉะนั้นชาวบ้านธรรมดาบอกเองว่า ฉันไม่ได้จบการศึกษา
 เมื่อก่อนบังเอิญของเดิมคนที่ได้เป็นสมาชิกสภาท้องถิ่นมีโอกาสไว้แล้ว เพราะฉะนั้น
 เอาตรงนี้มากำหนดคุณสมบัติการศึกษาว่าฉันได้ ทีนี้แล้วคนอื่น ๆ ละครับที่ไม่มีโอกาส
 แต่พอตอนนี้คนรักศรัทธามาก แต่พอถึงเวลาออกเลือกตั้งไม่ได้ เพราะอะไรครับ เพราะ
 ถูกบังคับไว้ด้วยกฎหมาย เพราะฉะนั้นโดยส่วนตัวอยู่ ๒ ประการก็คือว่า

ประการที่ ๑ การศึกษาระดับปริญญาตรี ผมว่าไม่จำเป็น เดียวนี้คนเลือก
 เขาฉลาด พอเวลาเราสมัครเรียบร้อยแล้วมีคุณสมบัติอยู่แล้วในใบสมัคร

ประการที่ ๒ ยิ่งถ้ามาเขียนกฎหมายไว้แล้วแบ่งชนชั้นว่า โดยการกำหนด
 ของการผ่านสมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้บริหารท้องถิ่นก็ตาม หมายถึงใช้เงื่อนไขว่านี่คือการจบ
 ปริญญาตรี ตรงนี้ผมไม่เห็นด้วย เพราะฉะนั้นโดยสรุปก็คือว่า ผมเห็นด้วยที่จะให้ตัด (๒)
 ในมาตรา ๓๕/๑ ออก เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เลือกของตัวเองครับ ขอบคุณ
 ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ ก็มีท่านสมาชิกฯ ที่ได้ยื่นคำแปรฯ มาเป็น
 ลายลักษณ์อักษรอยู่ ๒ ท่านที่ยังไม่ได้อภิปราย คือ ท่าน พันเอก สมคิด ศรีสังคม กับ

ท่านอุมาร์ ตอยิบ ในประเด็นที่คล้ายกัน แต่จะไม่เหมือนกับที่ท่านได้อภิปรายมาแล้ว
 ในประเด็นอื่น ๆ เดียวให้ ๒ ประเด็นนี้อภิปรายเสร็จก่อน ผมจะเชิญท่าน พันเอก สมคิด
 ศรีสังคม ก่อนครับ เชิญครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุดรธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระทบ
 พันเอก สมคิด ศรีสังคม สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอุดรธานี ขอแปรญัตติมาตรา ๓๕/๑ (๒)
 เกี่ยวกับการสำเร็จการศึกษา เรื่องถัดไปนั้นผมเห็นด้วยตามร่างเดิม เพราะฉะนั้นผม
 ก็ขออภิปรายเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับการศึกษา ข้อความเดิมนั้นก็คือ ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง
 เป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นต้องสำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี ผม
 ขอแปรญัตติเป็น สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า นอกนั้น
 คงเดิมนะครับ เหตุผลอันนี้ก็เป็นเรื่องเปรียบเทียบอย่างที่ผมเคยอภิปรายมาแล้วใน (๑)
 เปรียบเทียบก็คือว่า ปริญญาตรีไปใช้กับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสมาชิกวุฒิสภา แล้วก็
 รัฐมนตรีด้วย-----

ก็เป็นที่ทราบกันทั่วไปแล้วว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ดี สมาชิกวุฒิสภาก็ดี เป็นฝ่าย
 นิติบัญญัติระดับชาติ เป็นผู้แทนปวงชนชาวไทยทั่วประเทศ ๖๐ กว่าล้านคน แล้วก็มี
 อำนาจหน้าที่ในการควบคุมรัฐบาล ควบคุมฝ่ายบริหาร มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณา
 ในการเสนอกฎหมาย โดยเฉพาะสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอกฎหมาย
 ร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ แล้วก็มีหน้าที่พิจารณา และวุฒิสภาก็มีหน้าที่พิจารณา
 ร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านสภาผู้แทนราษฎรมาแล้ว เพราะฉะนั้นอำนาจหน้าที่ต่างกัน
 เหลือเกินครับ ท่านประธานฯ ครับ สำหรับนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็มีอำนาจ
 หน้าที่อยู่ในวงจังหวัดของตัวเองเท่านั้น แต่ถ้าหากเทียบกับรัฐมนตรีนี่ยิ่งไกลกัน ใหญ่
 รัฐมนตรีก็มีเพียงปริญญาตรีเท่านั้นกำหนดไว้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่าง ๆ อำนาจ
 หน้าที่มากมายเหลือเกินรอบไปทั่วทุกหัวระแหงภายในประเทศ เพราะฉะนั้นเราจะเอา
 ฝ่ายบริหารส่วนท้องถิ่น นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้มาเทียบกันไม่ได้ครับ
 กระผมขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า การที่กำหนดให้คุณสมบัติในด้านการศึกษาของ
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ตอนที่เราร่างรัฐธรรมนูญกัน นั่งเฮ้ย กระผมก็มีส่วนไป
 เกี่ยวข้องเป็นสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญด้วย เราเสนอไว้บอกว่าไม่ต้องมีคุณสมบัติ
 อะไร ในต่างประเทศเขาไม่ได้กำหนดคุณสมบัติอะไร เป็นอำนาจหน้าที่ของประชาชน
 ที่จะเลือกคนที่เขาเห็นว่าเข้ามาทำหน้าที่แทนเขาได้ แล้วเราก็ขอไปทำประชาพิจารณ์
 อันนี้ขออนุญาตชี้แจงเพิ่มเติมเพื่อให้ชัดเจนนะครับ เราก็ไปทำประชาพิจารณ์ แล้วเราก็
 ไปชี้แจงกับประชาชนว่า ท่านจะเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของท่าน ก็ไปทำหน้าที่
 ไปออกกฎหมาย ตราพระราชบัญญัติอะไรต่าง ๆ เข้ามาใช้บังคับคนทั้ง ๖๐ กว่าล้านคน
 แล้วท่านจะต้องการคนประเภทไหน คนระดับมัธยมศึกษาหรือว่าประถมศึกษา
 หรือปริญญาตรี หรือปริญญาโท ปริญญาเอก ตามเขา คนที่จะไปรับผิดชอบมากมาย
 อย่างนี้น่าจะต้องเป็นปริญญา เขาก็เลยเสียงส่วนมาก ๗๐ - ๘๐ เปอร์เซ็นต์ นะครับ
 ให้ปริญญาตรี ความจริงเราหลายฝ่ายที่เคียวในสภาร่างรัฐธรรมนูญสมัยนั้นไม่เห็นด้วย
 แล้วก็รัฐธรรมนูญที่กำหนดเงื่อนไข รัฐธรรมนูญที่กำหนดไว้ ไม่ใช่ทำให้เอาตาม
 ประชาชนที่ให้ความเห็นมา ให้คำนึงเฉย ๆ คำในนั้นบอกว่าเหมาะสมไหม แต่ในที่สุด
 สภาร่างรัฐธรรมนูญก็เอาปริญญาตรี นี่ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมคิดครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุครธานี) : สรุปก็คือว่าจังหวัด ซึ่งมีนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะเป็นผู้บริหารแคบ แล้วจะไปเทียบรัฐมนตรี ซึ่งมีอำนาจหน้าที่มากมาย หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร หรือวุฒิสภาของเรานี้เทียบกันไม่ได้หรอกครับ เอาแค่มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่าเท่านั้นก็พอแล้วนะครับ ค่ำลงไป หรือเคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้บริหารส่วนท้องถิ่น หรือสมาชิกรัฐสภา อันนี้ที่ค้นร่างเขียนไว้อย่างนั้น เหตุผลก็คงเรื่องประสบการณ์นั่นเอง ไม่ใช่เกี่ยวกับชนชั้นหรืออะไร ไม่เกี่ยวกันนะครับ ผมไม่เห็นเกี่ยวกันเลย

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณครับ ท่านสมคิดครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุครธานี) : เพราะฉะนั้นอันนี้ผมขอสนับสนุนตอนท้ายนะครับ แล้วก็ขอแปรญัตติตอนต้นเกี่ยวกับการศึกษาจากปริญญาตรีมาเป็นมัธยมศึกษาตอนปลายนะครับ ขอขอบคุณครับท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านอุมาร์ ตอยิบ ครับ

นายอุมาร์ ตอยิบ (นราธิวาส) : เรียนท่านประธานฯ สมาชิกผู้ทรงเกียรติทุกท่าน กระผม อุมาร์ ตอยิบ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนราธิวาส ผมขออนุญาตแปรญัตติสำหรับมาตรา ๓๕/๑ ใน (๒) คือผู้ที่จะดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น น่าจะเป็นผู้สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือเคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ผู้บริหารท้องถิ่น หรือสมาชิกรัฐสภาไม่น้อยกว่าสองสมัย ขอเพิ่มในจุดนี้ สำหรับสำเร็จการศึกษานั้นมีเพื่อนสมาชิกฯ ได้อภิปรายหลายท่านแล้ว ผมขอสนับสนุนด้วย เพราะขณะนี้เรากำลังปฏิรูปการศึกษา เรากำลังยกระดับการศึกษาของชาติให้สูงกว่าปัจจุบัน ให้สูงขึ้นมากกว่าเท่าที่จะมากได้ ถ้าเราไม่กำหนดคุณวุฒิแบบนี้ การศึกษา

ของชาติจะก้าวหน้าไม่ได้ ค่อนข้างยาก การที่เขากำหนดให้มีวุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า นั้นไม่ถือว่าจำกัดสิทธิของบุคคล เพราะ ส.ส. ส.ว. ถูกกำหนดไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และอายุก็ไม่ต่ำกว่า ๔๐ ปี ก็ไม่ถือว่าการจำกัดสิทธิของบุคคลนะครับ สำหรับผู้บริหารที่เคยเป็นสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือสมาชิก อบต. ก็ดี สมาชิกเหล่านี้ในอดีต โดยเฉพาะสมาชิกสภาจังหวัด มีแค่อายุ ๑ เดือน ๖ เดือนก็มี ๑ ปีก็มี อย่างมากที่สุด ๒ ปี ๓ ปี ๔ ปีคงเป็นได้ยาก ส่วนใหญ่ถูกยุบในกลางคันไม่ครบวาระ ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนี้ ถ้า ๑ ปี หรือ ๖ เดือน ประสพการณ์ไม่เพียงพอ เราต้องการคนที่มีประสพการณ์ที่จะให้บริหารงบประมาณหรือบริหารจังหวัดให้ก้าวหน้า ให้มีความเจริญ ฉะนั้นสำหรับบุคคลที่เป็นสมาชิกสภาจังหวัด สมาชิกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น อบจ. ก็ดี อบต. ก็ดี น่าจะเป็นไม่น้อยกว่าสองสมัย เพราะสมัยเดียว ประสพการณ์ไม่เพียงพอ ผมขอเสนอให้เป็นอย่างนี้ ไม่น้อยกว่าสองสมัยนะครับ

ขอขอบพระคุณนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : สำหรับผู้ที่ยื่นคำแปรญัตติในประเด็นที่แตกต่าง ๒ ท่านนะครับ ผมให้สิทธิก่อน เพราะว่าจะได้อภิปรายในคราวเดียวกันนะครับ ท่านที่ยื่นแสดงความจำนงเอาไว้มากนะครับตอนนี้ แต่ว่าต้องเคารพกติกาหนึ่งครั้ง ๕ นาที ต้อง ๕ นาทีจริง ๆ นะครับ เพราะว่าขณะนี้มียู่ ๘ คนที่ยังไม่ได้พูดนะครับ ต้องเห็นใจเพื่อนสมาชิกครับ เชิญท่านดอกเตอร์วิบูลย์ แซ่มชื่น ครับ

นายวิบูลย์ แซ่มชื่น (กาฬสินธุ์) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 กระผม วิบูลย์ แซ่มชื่น สมาชิกวุฒิสภามาจากกาฬสินธุ์ ในฐานะที่เป็นกรรมการการศึกษาฯ
 ในฐานะที่เป็นผู้มองโอกาสการศึกษาของประเทศมาก่อน ใครจะกราบเรียนว่าประเด็นนี้
 คงจะไม่อภิปรายไม่ได้ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ขณะที่เรากำลังกำหนดกติกาเพื่อที่จะ
 กำหนดคุณสมบัติเพื่อประกันประสิทธิภาพของการดำรงตำแหน่งของนายกองค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัดนี้พอถึงมาตรา ๓๕/๑ (๒) การที่เราจะพยายามกำหนดกติกาให้ผู้ที่จะมีสมัครเป็น
 นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยตรงต้องจบปริญญาตรีนี้ ความจริงในภาวะปัจจุบันนี้
 ก็เป็นหลักประกันคุณภาพที่มีความเหมาะสมว่าควรจะมีการกำหนด ท่านประธานฯ ครับ
 กระผมกราบเรียนว่า ขณะนี้โอกาสการศึกษาของคนอายุประมาณ ๓๐ ปีขึ้นไปในอดีต
 เป็นต้นมาจนปัจจุบันนี้ถึงแม้จะมีสถาบันราชภัฏก็ตาม ผมคิดว่าก็ยังเป็นประเด็นที่เป็นปัญหา
 อยู่ว่า โอกาสการเรียนรู้ในระบบโรงเรียน กับโอกาสการเรียนรู้นอกโรงเรียนหรือการศึกษา
 นอกกระบวนนั้นควรจะควบคู่กันไป ผมไม่อยากจะให้เราไปมองเฉพาะการศึกษาในโรงเรียน
 โดยตรงในการกำหนดคุณสมบัติของคน ขณะที่เรามุ่งให้คนที่จะเป็นนายกองค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัดที่ไปเป็นผู้บริหารที่มีความรู้ความสามารถเรื่องอะไรครับ ๑. เรื่องการเมือง
 การปกครอง ๒. เรื่องความดี มีความเชื่อมั่น มีความเชื่อถือศรัทธาจากพี่น้องประชาชน
 เพราะฉะนั้นผมคิดว่า การศึกษาเพื่อที่จะเรียนรู้เรื่องการเมืองการปกครองนี้บางทีคนเรียน
 ปริญญาตรีเองก็ไม่ได้เรียนมาโดยตรง คนเรียนในรัฐสภา คนเรียนในระดับจังหวัดเอง
 ในฐานะสมาชิก อบจ. ก็ดี คนเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือการเป็น
 โดยตรงที่เคยเป็นสมาชิกหรือเคยเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาก่อนนั่นถือว่าเป็น
 เป็นการเรียนโดยตรงเช่นเดียวกัน ผมจึงคิดว่าการที่ต้นร่างได้พยายามกำหนดให้หลากหลาย
 โดยไม่ละทิ้งเรื่องการเรียนในระบบ โดยเฉพาะเป็นหลักประกันเบื้องต้นว่าจบปริญญาตรีนั้น
 ผมจึงคิดว่ามีความสำคัญ แต่ก็ไม่อยากให้ตัดโอกาสของผู้เรียนมานอกกระบวน คือการเรียน
 นอกโรงเรียน นอกกระบวนนั้นผมหมายถึงการเรียนในสภา การเรียนนอกสภาในลักษณะอื่น
 ผมจึงคิดว่าประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากการทำงานในฐานะที่เป็นสมาชิกรัฐสภาก็ตาม ถือว่า
 เป็นการเรียนรู้เรื่องการเมืองการปกครองโดยตรง ประสบการณ์การบริหารในระดับท้องถิ่น
 ก็ดี ในระดับชาติก็ดี จะเป็นความรู้ เป็นความสามารถที่ผมคิดว่าเพียงพอในการเป็น

หลักประกันให้กับคนที่จะไปดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ ผมจึงไม่อยากให้เราตัดโอกาสของคนที่ไม่จบปริญญาตรีออกไป ก็อยากจะ
เรียนว่า เรื่องความดีนั้นเป็นเรื่องที่เราปรารถนา แต่ว่าการไปตรวจสอบนั้น ระบอบ
ประชาธิปไตยเรากลั่นกรองด้วยคนครับ เพราะฉะนั้นประชาชนจะเป็นผู้ตัดสินอยู่แล้ว
ผมจึงไม่อยากให้เราหวังตรงนั้นมากเกินไป เพราะฉะนั้นความดีกับความรู้ความสามารถนี้
ไปด้วยกันได้ ผมจึงอยากจะขอให้คงตามร่างเดิมครับ ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาติเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านมนตรี สันทวิชัย ครับ

นายมนตรี สันทวิชัย (สมุทรสงคราม) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ
ผม มนตรี สันทวิชัย สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสมุทรสงคราม ผมไม่เห็นด้วยเลยกับการกำหนด
คุณสมบัติจบปริญญาตรี ด้วยเหตุผลว่าไปตัดโอกาสทั้งคนที่จะมีคร่ำคร่าเขาหวังที่จะทำ
หน้าที่ตรงนี้ แล้วก็ทั้งไปตัดโอกาสคนเลือกที่บางที่เขาอาจจะเลือกคนที่ไม่จบปริญญาตรีได้
นะครับ ตัดโอกาสทั้ง ๒ ข้าง

เหตุผลที่ ๒ ก็คือผมคิดว่า บางทีผมก็ไม่อยากจะหลอกตัวเองว่าคน
จบปริญญาตรีนั้นมีความรับผิดชอบ หรือการศึกษาทำให้คนเป็นคนดี มีความรับผิดชอบ
ผมไม่อยากจะไปหลอกตัวเอง เพราะข้อมูลข่าวสารที่ผ่าน ๆ มา การฆ่ากันก็ดี การฆ่าผู้หญิง
ก็ดี การข่มขืนก็ดีมีทั้งจบปริญญาและไม่จบปริญญาทั้งนั้น ฉะนั้นปริญญาไม่ได้หมายความว่า
ว่าเป็นเครื่องหมายของคนดีนะครับ

เหตุผลที่ ๓ ก็คือ ผมเองค่อนข้างชัดเจนจากข้อมูลส่วนตัวว่าคนเรียนสูง ๆ
ไม่ค่อยรักพ่อแม่ ถ้าไม่ค่อยรักพ่อแม่จะรักประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างไร ยิ่งเรียนสูงก็ยิ่ง
ห่างถิ่น ยิ่งไม่ค่อยรักถิ่น ไม่ค่อยไปหาครอบครัว ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วคุณภาพของปริญญา
จะเป็นเครื่องชี้ได้อย่างไรว่าคนนั้นรับผิดชอบต่อประชาชน เพราะฉะนั้นผมขอเรียนว่า
ตรงนี้เป็น การตัดโอกาสประชาชน ถ้าคนสมมุติว่าจบ ป. ๖ หรือ ม. ๓ คนทั้งจังหวัดเลือก

แสดงว่าต้องมีอะไรเด่นชนะปริญญาโทได้ ต้องมีความดีที่สุด เช่น โคราช มี ส.ส. ๑๗ คน
เลือกนายกฯ คนเดียว ถ้าจบแค่ ม. ๓ ม. ๖ คนนั้นจะต้องได้ฉันทานุมัติจากประชาชน จะต้อง
มีอะไรโดดเด่นมาก แล้วนั่นจะเป็นมติหนึ่งของการเมืองครับ ขอขอบคุณครับ

- ๒๔/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านอุบล เอื้อศรี ครับ

นายอุบล เอื้อศรี (นครราชสีมา) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม อุบล เอื้อศรี สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครราชสีมา ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ เวลานี้เรากำลังพูดถึงการเข้าสู่ตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครศรีฯ ซึ่งผมคิดว่ามีความสำคัญมาก ในประวัติศาสตร์นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นมาจากผู้ว่าราชการจังหวัด ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากบุคคลระดับปลัดจังหวัดนี้คือประวัติศาสตร์การบริหารในระดับองค์การบริหารส่วนจังหวัด ปัญหาในขณะนี้ก็คือสมควรกำหนดคุณสมบัติผู้ที่จะสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือไม่ นครศรีฯ ประเด็นอยู่ที่ว่า ถ้ากำหนดไว้ในระดับปริญญาตรีถือว่าไม่ส่งเสริมการปกครองในระบอบประชาธิปไตยคือไม่เป็นประชาธิปไตย อีกฝ่ายหนึ่งเห็นว่าควรกำหนดไว้ เพราะตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้เป็นตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงของจังหวัดนครศรีฯ ก็เถียงกันอยู่ประเด็นนี้ กระผมคิดว่าอย่างนี้ครับว่า นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนอกจากเราจะใช้หลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตยแล้ว เรายังจะต้องใช้อีกหลายหลักครับ ไม่ใช่ประชาธิปไตยอย่างเดียว เช่นหลักการบริหารราชการ บุคคลที่จะเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้จะต้องมีความสามารถในการกำหนดนโยบายการบริหารราชการส่วนจังหวัดได้นครศรีฯ คือมีหลักการบริหารนั่นเองนครศรีฯ หลักที่ ๒ ก็คือหลักผู้นำ หลักที่ ๓ ก็คือค่านิยมของสังคมนั้น ๆ คือสังคมไทยว่านิยมหลักอะไร ไม่นิยมหลักการศึกษาหรือไม่นิยมหลักการส่งเสริมให้มีการศึกษาครับ ท่านประธานฯ ครับ ในอดีตการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองนั้น สมัยที่ยังไม่เป็นประชาธิปไตยเท่าไร เชนานิยมกำหนดเอามาตรฐานจากผู้ที่มิทรัพย์สิน มีที่ดินมีทรัพย์สิน เป็นผู้ที่เข้ามามีส่วนร่วมในทางการเมืองในอดีตเป็นอย่างนั้นถ้าหากว่าเราศึกษานะครับ ในสมัยประชาธิปไตยครับ บรรทัดฐานในการเข้าสู่ตำแหน่งทางการเมือง เรานิยม เรามีหลักนิยมใช้หลักการศึกษาคือเป็นข้อกำหนด ท่านจะเห็นว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้ง อย่างต่ำจะต้องกำหนดไว้จบประถม ๔ เว้นแต่ครับ ในท้องที่อะไรต่ออะไรนี้กฎหมายกำหนดไว้นครศรีฯ ผู้ที่จะเข้าสู่ตำแหน่งนักการเมืองระดับสภาผู้แทนฯ วุฒิสภาก็กำหนดการศึกษาไว้ รวมทั้งกำหนดอายุไว้ด้วย นี่คือหลักในการเข้าสู่ตำแหน่งในระบอบประชาธิปไตย การที่เรากำหนดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

จบปริญญาตรีนั้น ผมคิดว่าไม่น่าจะขัดข้องกับระบบหรือว่าระบบประชาธิปไตย เพราะว่ารากฐานการปกครองในระบบประชาธิปไตยนั้นคือรากฐานการศึกษาครับ ประเทศใดก็ตามถ้าหากประชาชนส่วนใหญ่ไม่มีการศึกษาที่ดี ที่มีคุณภาพ ที่มีคุณธรรม นะครับ ก็จะทำให้ประเทศนั้น การปกครองไม่บรรลุความสำเร็จ ไม่มีประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้นการที่เรากำหนดไว้ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจบชั้นปริญญาตรี ผมถือว่านอกจากจะมีประโยชน์ในเรื่องการส่งเสริมการปกครองในระบบประชาธิปไตย แล้ว ยังเป็นการสนับสนุนให้การทำหน้าที่ของนายกองค์การฯ นี้ได้มีประสิทธิภาพ มีศักดิ์ศรี เท่าเทียมระดับผู้แทนราษฎร เท่าเทียมกับสมาชิกวุฒิสภา หรือว่าผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นการยกศักดิ์ศรีขึ้นมา ไม่ใช่ว่าไม่มีความรู้ไปอยู่ที่ไหนก็ได้รับการดูหมิ่นดูแคลนนะครับ เพราะฉะนั้นผมคิดว่ากาหนดไว้ไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรีน่าจะเหมาะสมกับสังคมไทย เป็นอย่างยิ่ง เหมาะสมกับการบริหารราชการในยุคใหม่ ในยุคโลกาภิวัตน์เป็นอย่างยิ่งครับ ท่านประธานฯ ครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านอาจารย์แก้วสรรครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม แก้วสรร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา ผมนขออภิปรายสนับสนุนร่างของสภาผู้แทนฯ โดยเหตุผลดังต่อไปนี้ครับ

ตำแหน่งนายก อบจ. นี่นะครับ ไม่ใช่ตำแหน่งเหมือนข้าราชการที่จะมาบอกว่าจะขึ้น ซี. ๘ ต้องจบอะไร ต้องเรียนรู้อะไร มีคุณวุฒิอย่างไร นายก อบจ. คือผู้ที่รู้ร้อนรู้หนาวกับชาวบ้าน เห็นผู้คนไม่มีงานทำเดินขายล็อตเตอรี่ในปั้มในจังหวัด ต้องรู้ร้อนรู้หนาวจะหางานหาการอะไรให้เขาทำ สิ่งนี้ต่างหากครับที่ขาด คือความสัมพันธ์กับชาวบ้าน ความรู้ร้อนรู้หนาวกับชาวบ้าน อันนี้คือสาระสำคัญที่สุดของการปกครอง โดยระบบผู้แทนทั้งในระดับชาติและที่ระดับท้องถิ่น ส่วนเรื่องความรู้ความสามารถระบบของ อบจ. ที่เขาเสนอมานี้ ตั้งรองนายกฯ ได้ ช่วยงานได้ ไม่มีปัญหา อยากได้มีงบประมาณเก่ง ๆ ดึงเข้ามา ได้มีอบบริหารเก่ง ๆ ดึงเข้ามามั่นแก่ได้ แต่ตัวนายกฯ นี้สำคัญคือต้องมีความผูกพันกับชาวบ้าน แสดงผลงานให้ปรากฏให้เชื่อถือกัน ถ้าฟังจบปริญญาตรีแล้วอยู่ดี ๆ มาลง ผมคิดว่าแทบไม่มีความหมายเลย เพราะฉะนั้นผมไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการที่เราบอกว่าต้องจบปริญญาตรี แต่ในกรณีของร่างเขาก็แก้ปัญหาไว้ พอถึงแม้จะไม่จบปริญญาตรี แต่ถ้าท่านแสดงผลงานให้ปรากฏมาก่อนในส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ คือเป็น ส.จ. สมาชิกสภาจังหวัด หรือถ้าเป็นท้องถิ่นในระดับอื่น ก็เคยเป็นนายกเทศมนตรี เคยเป็นนายก อบต. ก็แสดงว่าเขามีความผูกพันได้แสดงฝีมือ มีประสบการณ์ทำงานมาแล้ว ตรงนี้ผมก็รับได้ว่าช่วยแก้ปัญหาไป ปริญญาตรีเฉย ๆ ไม่เคยทำอะไรมาก่อนผมแทบไม่อยากจะให้ลงด้วยซ้ำ แต่ประชาชนเขาคัดสินเอง เพราะฉะนั้นร่างนี้เขาก็แก้ปัญหาไว้ให้หมด อย่าไปจู้จี้อะไรมาชาวบ้านเขาคัดสินได้ ล็อกปริญญาตรีเอาไว้ โอ.เค. คุณตันไปหน่อย แต่เขาก็เปิดแล้วว่า โอ.เค. ถ้าไม่จบปริญญาตรีก็ต้องเคยผ่านงานแสดงฝีมือให้ผู้คนเขาเห็น ได้มาเป็นลำดับ ก็พอดีแล้วครับ แล้วประชาชนเขาคัดสินได้ เขียนเปิด ๒ ทางไว้แบบนี้มันก็พอดีใช้ได้แล้วไปตัดทางใดทางหนึ่งเขาคงรับไม่ไหวหรอกครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านประเกียรติ นาสิมมา ครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม ประเกียรติ นาสิมมา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดร้อยเอ็ด ความจริงรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๕๐ ก็บัญญัติค่อนข้างจะชัดเจน การตัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลควรจะทำเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และเมื่อการอภิปรายเกี่ยวกับมาตรา ๑๔ ที่เพิ่มมาตรา ๓๕/๑ (๑) ก็พูดถึงว่าไม่ได้จำกัดสิทธิ จริง ๆ แล้วการจำกัดสิทธิของคนมากเกินไปในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผมได้ตรวจสอบดูหมดแล้ว เพราะฉะนั้นคนที่สำเร็จการศึกษาหรือมีประสบการณ์อะไรก็ตาม เป็นเงื่อนไขของการที่จะรับสมัครเท่านั้น กกต. จะเป็นคนตรวจสอบ ส่วนประชาชนใครที่สมัครเขามีเป้าหมายของเขาอยู่แล้ว เขาไม่จำเป็นต้องมาว่าคุณมีการศึกษาเท่าไร คุณมีประสบการณ์อะไรหรือไม่ เขาจะดูว่าคุณสามารถที่จะบริหารจัดการทรัพยากรในจังหวัดของเขาได้หรือเปล่า เขาจะดูตรงนั้นครับ เพราะฉะนั้นในการมาจำกัดสิทธิของบุคคลที่จะมาสมัครเป็นนายกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ โดยว่าจะต้องมีการศึกษาขั้นต่ำเท่านั้นเท่านี้ มีประสบการณ์อย่างโน้นอย่างนี้ ผมเห็นว่าคนในสังคมไทยมีหลายคนอยากจะยกตัวอย่างด้วยซ้ำไป แต่ด้วยข้อบังคับห้ามเอ่ยชื่อคน ไม่จบปริญญาเลย ไม่จบ ป. ๔ ด้วยซ้ำเป็นมหาเศรษฐีก็มี ไหวพริบเฉลียวฉลาด ดอกเตอร์ยังตามไม่ทันก็มี ในประเทศไทยมีมากมาย สังคมไทยต้องการคนอย่างนั้นเข้ามาบริหารจัดการให้เขาขออย่างเดียวให้เขามีความซื่อสัตย์สุจริต ในการเลือกตั้ง กฎหมายเลือกตั้งก็จำกัดอยู่แล้วว่า จะต้องจัดการให้การเลือกตั้งมีความเที่ยงธรรมและสุจริต เพราะฉะนั้นอันนั้นไม่ต้องห่วง ผมจึงเห็นด้วยอย่างยิ่งจากการแปรญัตติของคุณเจอน อังภากรณ์ นี้ให้ตัด (๒) ออกทั้งหมด เห็นด้วยอย่างยิ่งและขอสนับสนุน เพราะว่าการจำกัดสิทธิในลักษณะนี้เราเคยพูดแล้วว่า สมัครสมาชิกวุฒิสภาก็ไม่ควรที่จะมาปริญญาตรีกันเลย ก็อยากแก้ไขอยู่เหมือนกัน แล้วเมื่อการปกครองท้องถิ่นอย่างนี้เราทำไมถึง ไปจำกัดเอาเสียสูงอย่างนั้น และผมเห็นผู้ที่มีโอกาสจะสมัครเป็นสมาชิก เป็นนายก อบต. ผักเฝื่อนเหลือเกินเข้าไปเรียนปริญญาตรี บางคนผมไม่อยากจะพูด จบมานั้นมีความรู้เทียบเท่าปริญญาตรีหรือไม่ก็ไม่ทราบ เพราะฉะนั้นตรงนี้ตัดออกเสียเถอะครับ (๒) ผมขอสนับสนุนครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับ ผมจะอนุญาตให้ท่านอภิปราย ๒ ท่าน สุดท้ายนะครับ เพราะเราใช้เวลาเรื่องคุณวุฒิการศึกษานี้นานแล้วครับ คือท่านสมพรกับท่านวัลลภ เป็นสุดท้ายเลยนะครับ คนละ ๕ นาที เชิญท่านสมพร คำขึ้น ครับ

นายสมพร คำขึ้น (แพร์) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมพร คำขึ้น สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดแพร์ ขอร้องท่านประธานฯ นะครับ ไมค์ผมเสียยังไม่ได้ซ่อมครับ ท่านประธานฯ ครับ ในมาตรานี้ะครับ ผมก็มีความเห็นคล้อยตามกับท่านสมาชิกวุฒิสภาผู้มีเกียรติที่อภิปรายไปสักครู่ นะครับว่ามาตรานี้เป็นการจำกัดสิทธิ เสรีภาพของบุคคล ซึ่งรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๕ มาตรา ๓๑ ได้บัญญัติไว้ชัดเจนนะครับ ความจริงแล้วกฎหมายฉบับนี้ะครับ เราควมตั้งแต่ต้นแล้ว คำปรารภนี้ะครับ ไม่มีบัญญัติไว้เหมือนกฎหมายฉบับอื่นที่ผ่านมาะครับ เพราะว่าในเรื่องของมาตรานี้มีการจำกัดสิทธิ เสรีภาพส่วนบุคคลไว้ที่เป็นเรื่องใหญ่ ๆ อยู่ ๒ เรื่อง คือ (๑) ก็คือเรื่องของอายุนะครับ (๒) นี้ที่กำลังพิจารณาก็เรื่องของวุฒิทางการศึกษานะครับ ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิ เสรีภาพของบุคคลตามมาตรา ๒๕ ในรัฐธรรมนูญ ซึ่งกฎหมายอื่น ๆ นั้น เมื่อจะบัญญัติกฎหมายแล้วจะมีคำปรารภบัญญัติไว้เลย อย่างเช่น กฎหมายอื่น ๆ ผมจะขอยกตัวอย่างคำปรารภที่เขาปรารภท่านประธานฯ ครับ ว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๕ ประกอบกับมาตรา ๓๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายจริง ๆ แล้วต้องบัญญัติอย่างนี้ในคำปรารภครับ แต่ว่ากฎหมายฉบับนี้ะครับ แปลกประหลาดครับ ไม่มีคำปรารภบัญญัติไว้แบบนี้ ผมเกรงว่าเมื่อประกาศใช้ไปแล้วนี้เกิดว่ามีผู้ที่สงสัยในร่างพระราชบัญญัตินี้ว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เมื่อประกาศใช้ออกไปแล้วนี้จะขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่ ในมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๑ ของรัฐธรรมนูญ เพราะไม่ได้บัญญัติคำปรารภรองรับในการที่จะจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคล โดยเฉพาะมาตรานี้บัญญัติไว้เลยว่าผู้ที่จะเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ต้องจบปริญญาตรีหรือเทียบเท่าะครับ เมื่อบัญญัติไว้แบบนี้แล้วก็ยังบัญญัติต่อไปอีกว่าไปยกเว้นอีกนะครับ ถ้าไม่จบปริญญาตรีหรือเทียบเท่าก็ไปยกเว้นให้เขาอีกว่าจะต้องเป็นสมาชิกสภาจังหวัด

หรือสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือผู้บริหารท้องถิ่นหรือสมาชิกวุฒิสภานะครับ ไปยกเว้นให้บุคคลเหล่านี้อีกนะครับ สมัยนี้บุคคลเหล่านี้ะครับ ก็จบปริญญาตรีกันหมดแล้วนะครับ มีมหาวิทยาลัยในประเทศไทยไม่ว่าจะเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนหรือมหาวิทยาลัยของรัฐก็ได้มีการส่งเสริมให้มีการศึกษาตลอดชีวิต ให้บุคคลตามหัวเมืองตามชนบทตามต่างจังหวัด ได้เรียนรู้ถึงขั้นปริญญาตรีนะครับ ไม่ต้องเสียเวลาไปเรียนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ทั่วไปว่าผู้ที่จบ ม. ๖ แล้ว จะต้องไปเรียนปริญญาตรี ๔ ปี ถึงจะจบปริญญาตรี แต่สมัยนี้บัญญัติไว้ นะครับ มีทั่วไปนะครับ วิทยาลัยครูต่าง ๆ หรือสถาบันราชภัฏต่าง ๆ ก็ได้ไปให้การศึกษาถึงจังหวัดนั้น ๆ ทั่วประเทศไทยอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นผมคิดว่าถ้าจะบัญญัติไว้ตรงนี้ ผมคิดว่าไม่เป็นกรรมกับบุคคลทั่วไปนะครับ เพราะฉะนั้นเมื่อบัญญัติอย่างนี้ ๑. ขัดต่อสิทธิ เสรีภาพในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๑ แล้ว แล้วก็ยังขัดกับหลักการศึกษานในสมัยปัจจุบันของประเทศไทยว่ามีการศึกษาแพร่หลายแล้ว บุคคลสามารถหาการศึกษา หาวุฒิทางการศึกษาหาปริญญาใส่ตัวได้อยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นผมคิดว่าวงเล็บนี้ไม่จำเป็นต้องบัญญัติไว้ นะครับ เพื่อให้กฎหมายฉบับนี้ได้เปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปนะครับ มาเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยไม่ต้องมีปริญญาตรี -----

เพราะคนสมัยนี้เป็นบุคคลที่สามารถศึกษาหาความรู้ได้อยู่โดยทั่วไป ผมเห็น อบต. บ้านผม ก็ดี หรือหลาย ๆ จังหวัด นายก อบต. ก็ดี หรือสมาชิกสภาเทศบาล นายกเทศมนตรีก็ดีก็เรียน จบปริญญาตรี ปริญญาโทกันทั้งนั้น มีน้อยเหลือเกินนะครับที่ไม่จบปริญญาตรี เพราะเขาก็ มาเป็นสมาชิก แม้จะเป็นสมาชิกของสภาท้องถิ่นที่อยู่ต่างจังหวัดหรืออยู่ตามชนบทเขาก็ ขวนขวายมันศึกษาหาความรู้ โดยเฉพาะท่านที่เป็นสมาชิกสภาจังหวัดผมทราบว่า ในขณะที่ได้เรียนกันถึงปริญญาตรี ปริญญาโทหมดแล้ว เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ร่างกฎหมาย ฉบับนี้ไม่ได้บัญญัติไว้ในคำปรารภในเรื่องของการจำกัดสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๑ แล้วไม่น่าจะมาบัญญัติไว้ใน (๒) ว่า บุคคลที่จะเป็นนายก องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นต้องจบปริญญาตรี ผมขอแสดงความคิดเห็นว่า ให้แปรญัติ ตัด (๒) มาตรานี้ออกไปนะครับ ขอกราบขอขอบคุณครับ ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านวัลลภ ตั้งคณานุรักษ์ ครับ

นายวัลลภ ตั้งคณานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา เนื่องจากท่านประธานฯ ให้สิทธิเป็นผู้อภิปราย ในตอนท้ายสุดนี้ะครับ ผมขออนุญาตเรียนท่านประธานฯ ก่อนที่ผมจะสรุปว่า เห็นด้วยกับ ร่างนี้หรือไม่เห็นด้วยนะครับ ผมต้องเรียนผ่านท่านประธานฯ ว่า ผมอาศัยพื้นฐาน ๒ ประการเป็นตัวที่คิดวิเคราะห์ว่าจะตัดสินใจอย่างไร

ประการที่ ๑ ใช้ฐานความคิดที่เชื่อมโยงกันว่า สังคมหรือประชาธิปไตย แบบไทยฐานความคิดขนาดนี้ น่าจะไปถึงไหน และ

ประเด็นที่ ๒ ก็คือใช้ข้อมูลพื้นฐานหลายตัวเข้ามาเกี่ยวข้อง อย่างน้อยถ้าเรา ใช้ฐานความคิดแบบนี้มาบวกกับข้อมูลพื้นฐานที่ผมจะเอ่ยต่อไปนี้ก็ น่าจะเป็นสิ่งที่พิจารณา ได้ว่าควรจะเป็นอย่างไร และก็อาจจะเป็นประโยชน์ต่อท่านสมาชิกฯ ทั้งหมดในห้องนี้ด้วย

ประเด็นที่ ๑ ครับท่านประธานฯ เอาเรื่องข้อมูลเสียก่อน ถ้าเรากันดูข้อมูลของ คนในประเทศไทยจำนวน ๖๕ ล้านคน ที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ตัวเลขอาจจะต่าง ครับ ขณะนี้ประมาณ ๔ ล้าน ๘ แสนคนเศษ ๆ ที่จบปริญญาตรีในสังคมไทย มองตัวเลข แบบนี้อาจจะรู้สึกว่ามีน้อย น่าจะเป็นตัวปัญหามากถ้าจะกำหนดให้ตัวเลขน้อย ๆ แบบนี้

มาดำรงตำแหน่งที่สำคัญ ก็ตามมาดูตัวที่ ๒ ครับท่านประธานฯ ตัวที่ ๒ คือว่าถ้าเราไปดูระบบการศึกษาไทยว่า สามารถจะปั้นคนให้ก้าวกระโดดไปกว่านี้มากได้หรือไม่ นั่นนะครับ ก็พบว่า ขณะนี้เรามีรูปแบบการศึกษาที่หลากหลายมาก ทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ สถาบันราชภัฏ ๔๑ แห่ง มหาวิทยาลัยทั้งรัฐและเอกชนอีกจำนวนมากมาย และรวมทั้งวิธีเรียนที่แปลก ๆ เช่น คนในคุกก็เรียนจบปริญญาตรีได้ ถ้าเราเอาฐานข้อมูล ๒ ตัว เรื่องตัวเลขคนที่จบกับเรื่องฐานข้อมูล เรื่องระบบการศึกษาไทยมาเทียบเคียงนี้ นะครับ ผมคิดว่า น่าคิดมาก ความน่าคิดเหล่านี้ถ้าเชื่อมโยงไปยังแนวคิดของระบบประชาธิปไตยนี้ ก็มีคนเถียงกันมากกว่า สังคมประชาธิปไตยไม่ควรไปจำกัดสิทธิของบุคคลอื่น แต่อยากจะเรียนท่านประธานฯ ผ่าน ไปยังท่านสมาชิกฯ นะครับ การเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาก็ตัดสิทธิบุคคลที่ไม่จบปริญญาตรีเหมือนกัน ทำไมทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า เกณฑ์บางอย่างที่เกิดขึ้นนี้ นะครับ เป็นเกณฑ์ที่มองเรื่องความเหมาะสม ความเป็นไปได้ในสังคมไทยมากกว่าที่จะใช้หลักอะไรเป็นหลักเดียว โดด ๆ นี่เป็นแนวคิดนะครับที่ผมคิดอย่างนั้น ด้วยเหตุแบบนี้ ครับ ท่านประธานฯ ครับ ถ้าด้วยเหตุแบบนี้มาจับดูเรื่องของนายก อบจ. ที่กำลังจะกำหนดคุณสมบัติว่า ควรจบปริญญาตรีหรือเทียบเท่านี้ นะครับ ถ้าเอามาจับตรงนี้ดูนะครับ ผมมองว่านายก อบจ. ไม่ใช่ตำแหน่งธรรมดา เพราะเป็นคนจำนวน ๗๒ คนเท่านั้น ในประเทศไทยนะครับ ไม่ใช่ตำแหน่งสำหรับคนเป็นร้อยเป็นพันนะครับ เป็นแค่ ๗๐ กว่าคน ในสังคมไทย และคนเหล่านี้มาจากไหน ก็มาจากการเลือกตั้งของมวลสมาชิก เพราะฉะนั้น มวลสมาชิกจะเลือกใครนี้ เขาดูครบว่ามีจริยธรรม ไม่มีจริยธรรม การศึกษาเป็นเพียงเกณฑ์หนึ่งเท่านั้น ขอเน้นย้ำนะครับ เป็นเกณฑ์หนึ่งเท่านั้น แต่เกณฑ์ทางจริยธรรมว่า จบปริญญาตรีดีหรือไม่ จบปริญญาตรี โกงคนอื่นหรือไม่ โกงคนอื่นประชาชนเขาใช้

คุณพิณิจ-----

เพราะประชาชนเป็นคนลงคะแนนเลือกตั้ง ฉะนั้นเราคงจะไม่มาเถียงกันว่าจบปริญญาตรี มีจริยธรรมหรือไม่มีจริยธรรม เพราะตอบไม่ได้ เพราะคนไม่จบปริญญาตรีก็ตอบไม่ได้ เหมือนกันว่ามีจริยธรรมหรือไม่มีจริยธรรม แต่เป็นเกณฑ์หนึ่งในการพิจารณาคนเข้าสู่ ตำแหน่งสำคัญ เป็นเสมือนผู้ว่าราชการจังหวัดของภาคประชาชนนั่นเอง เช่นเดียวกันครับ ท่านประธานฯ ครับ ด้วยเหตุแบบนี้ผมจึงคิดว่าผมค่อนข้างจะคล้อยตามกับร่างเดิม ที่ผ่านมาจากสภาผู้แทนราษฎร ก็คือการกำหนดคุณสมบัติที่ชัดเจน แต่ขอข้าย่านะครับ ท่านประธานฯ ครับ จะเห็นได้ว่าการกำหนดคุณสมบัติเป็นเพียงเกณฑ์เดียวเท่านั้น เกณฑ์เดียว เท่านั้นก็คือให้จบปริญญาตรีหรือเทียบเท่า เป็นเกณฑ์เดียวเท่านั้น และเกณฑ์นี้ไม่ได้ชี้ชัดว่า เมื่อจบแบบนี้แล้วได้เป็นนะครับ เกณฑ์ใหญ่ที่สุดก็อยู่ที่เสียงของประชาชนทั้งจังหวัดครับ ทั้งจังหวัดนะครับที่จะลงคะแนนเลือกให้คุณมาทำหน้าที่สำคัญนี้หรือไม่ ซึ่งเกณฑ์นี้ เราตอบแทนประชาชนไม่ได้ แต่เราเข้าใจสังคมประชาธิปไตยนะครับว่าเราต้องเชื่อมั่น ในภาคประชาชนว่าเขามีดุลพินิจครับว่า คนที่จบปริญญาตรีที่ส่งเข้ามาให้เขาเลือก โคอัตรเหง้าเหล่ากอนิสัยดีไม่ดีเป็นอย่างไร ด้วยเหตุแบบนี้ผมคิดว่าตัวเลข ๔ ล้าน ๘ แสนกว่าคนที่จบปริญญาตรี สถาบันการศึกษาอีกมากที่สามารถผลิตคนจบปริญญาตรีได้ อย่างมากมายในอนาคตไม่ใช่เป็นอุปสรรคในการไปตัดสิทธิผู้อื่น และผมเห็นว่าประชาชน เป็นผู้ใช้ดุลพินิจสุดท้ายอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นผมเห็นด้วยกับร่างฉบับนี้ที่กำหนดคุณสมบัติขั้นต่ำ เอาไว้ครับ เพราะจะได้เป็นบรรทัดฐานสำหรับคนที่ไม่ธรรมดา เป็นเพียง ๑ ใน ๗๐ กว่าคน ในประเทศไทยที่จะได้เป็นผู้ว่าฯ ภาคประชาชนเท่านั้น ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ ผมได้ให้ท่านอาจารย์วัลลภอภิปรายประเด็น สุดท้ายแล้ว เพราะว่าเราใช้เวลาามาก ส่วนท่านคอกเตอร์สมเกียรติกับท่านบุญญา กับอาจารย์พนัส คือทางฝ่ายจะชี้แจงคือท่านให้สิทธิอาจารย์พนัสชี้แจงแทนนะครับ เอาไว้ในประเด็นอื่นนะครับท่านอาจารย์สมเกียรติครับ ประเด็นนี้ขอปิดอภิปรายก่อนครับ เชิญท่านอาจารย์พนัสท่านชี้แจงแทนเจ้าหน้าที่ทางฝ่ายข้างบนครับ เชิญครับ

นายพนัส ทัศนียานนท์ (ตลก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม พนัส ทัศนียานนท์

๕๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

มยรี ๒๘/๒

นายสมเกียรติ อ่อนวิมล (สุพรรณบุรี) : ท่านประธานฯ ไม่อภิปรายแต่ขออนุญาตนิดได้ไหมครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : จะถามใช่ไหมครับ

นายสมเกียรติ อ่อนวิมล (สุพรรณบุรี) : คือขอแจกเอกสารครับ จะไปอ่านที่หลังก็ได้ หลังจากท่านลงคะแนนแล้วนะครับ เป็นรัฐธรรมนูญมาตรา ๗๖ ครับ เอาไปอ่านแล้วกันนะครับ ผมไม่พูดก็ได้ครับ แต่ไปอ่านแล้วท่านจะเสียใจที่หลังนะครับ ขออนุญาตนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : อาจารย์ไม่ต้องอ่าน เดี่ยวเอามาให้ทางฝ่ายเลขฯ ผมจะให้แจกครับ

นายสมเกียรติ อ่อนวิมล (สุพรรณบุรี) : คือเป็นรัฐธรรมนูญที่ไม่ได้กำหนดวุฒิการศึกษานะครับ แต่มีสิทธิเลือกตั้งก็ลงสมัครอะไรก็ได้ครับ ก็ขออนุญาตแจกนะครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : อนุญาตให้อาจารย์แจกครับ เชิญท่านอาจารย์พนัสครับ

นายพนัส ทัศนียานนท์ (ตาก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พณัศ ทัศนียานนท์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดตากนะครับ กระผมขออนุญาตในฐานะที่เป็นอดีต ส.ส.ร. นะครับ ในประเด็นที่เกี่ยวกับว่าการกำหนดคุณวุฒิทางการศึกษาให้จบปริญญาตรีเป็นการจำกัดสิทธิตามรัฐธรรมนูญหรือไม่ ขอเรียนชี้แจงว่าตามมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญกรณีที่ถือเป็นการจำกัดสิทธิหมายความว่าต้องเป็นกรณีซึ่งรัฐธรรมนูญรับรองสิทธิเสรีภาพอันนั้นไว้ และในรัฐธรรมนูญเองไม่ได้มีข้อกำหนดอะไรเป็นอย่างอื่น แต่สำหรับในกรณีนี้ในมาตรา ๒๘๕ เอง ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยเรื่องการเลือกตั้งสมาชิกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นและสภาท้องถิ่น โดยเฉพาะในวรรครองสุดท้ายนั้น กำหนดไว้เลยว่าคุณสมบัติของผู้มีสิทธิเลือกตั้งและผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง หลักเกณฑ์วิธีการเลือกตั้งคณะผู้บริหารท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น สมาชิกสภาท้องถิ่นให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ เพราะฉะนั้นรัฐธรรมนูญมาตรานี้กำหนดให้อำนาจไว้แล้ว ให้มีการ

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

มยุรี ๒๘/๓

ออกกฎหมายกำหนดคุณสมบัติได้ เพราะฉะนั้นจึงไม่ถือว่าเป็นกรณีที่จะเป็นการจำกัดสิทธิ
 ในกรณีที่มีการกำหนดคุณสมบัติว่าจะต้องจบปริญญาตรีแต่อย่างใด และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญเองเกี่ยวกับการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง
 เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรก็ดี สมาชิกวุฒิสภาก็ดี ก็กำหนดคุณสมบัติการศึกษาขั้นต่ำไว้ว่า
 จะต้องจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี เพราะฉะนั้นในกรณีนี้จึงไม่จำเป็นที่จะต้องมียก
 ที่เป็นคำปรารภว่าในกฎหมายฉบับนี้มีการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลตามรัฐธรรมนูญ
 ดังที่เพื่อนสมาชิกฯ บางท่านได้อภิปรายในประเด็นนี้ไว้ครับ ขอขอบคุณครับ

- ๒๕/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ครับ ในมาตรา ๓๕/๑ ในเรื่องคุณสมบัติคณะกรรมาธิการ ในมาตรา ๓๕/๑ (๒) ผมจะถามมติที่ประชุมคณะกรรมาธิการ เนื่องจากมี ๕ ประเด็นด้วยกัน แต่ว่าจะถามในประเด็นหลักก่อนนะครับ มีท่านสมาชิกฯ อภิปรายในประเด็นของให้คงร่างเดิมในประเด็นที่ ๒ ให้ตัด (๒) ออกทั้งหมด คือ ไม่มีคุณสมบัติคงไว้ แล้วก็มีการตั้งเรื่องขอประสพการณ์เคยเป็นสมาชิกฯ มาก่อน อันนี้ก็อีกประเด็นหนึ่งนะครับ แล้วอีกประเด็นหนึ่งคือ เคยเป็นผู้บริหารส่วนจังหวัดมาก่อน ๔ - ๕ ประเด็นนี้ผมจะไม่ถามนะครับ ผมจะถามในประเด็นว่า จะคงร่างเดิมหรือว่าจะมีการแก้ไขก่อนนะครับ ถ้าหากว่าประเด็นการแก้ไข ขณะถึงจะไปถามในประเด็นรายละเอียดอีกทีหนึ่ง สมาชิกฯ เข้าใจนะครับ ท่านสมาชิกฯ ท่านใดเห็นสมควรให้มีการแก้ไขกวด เห็นด้วย ท่านสมาชิกฯ ท่านใดเห็นคงไว้ตามร่างเดิม กวด ไม่เห็นด้วย เชิญท่านสมาชิกฯ ลงคะแนนครับ ปิดการลงคะแนนครับ เชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๓๓ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๐๕ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เห็นสมควรให้มีการแก้ไข ๓๓ เสียง เห็นคงไว้ตามร่างเดิม ๑๐๕ เสียง งดออกเสียง ๑ ก็เป็นอันว่ามติที่ประชุมเห็นคงไว้ตามร่างเดิมนะครับ เชิญท่านเลขาธิการครับ

นายสุรพงษ์ มาคะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) :

“(๓) ไม่เป็นผู้ที่พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น รองผู้บริหารท้องถิ่น เลขานุการหรือที่ปรึกษาผู้บริหารท้องถิ่น เพราะเหตุมีส่วนได้เสียไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาหรือกิจการที่กระทำกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยังไม่ถึงห้าปีนับถึงวันสมัครรับเลือกตั้ง”

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ไม่มีผู้ใดตั้งใจจะครบ เชิญต่อครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) :

“มาตรา ๓๕/๒ ให้นายกองคํการบริหารส่วนจังหวัดดำรงตำแหน่งนับแต่วันเลือกตั้งและมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปีนับแต่วันเลือกตั้ง แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้

ในกรณีที่นายกองคํการบริหารส่วนจังหวัดดำรงตำแหน่งไม่ครบระยะเวลาสี่ปีก็ให้ถือว่าเป็นหนึ่งวาระ และเมื่อได้ดำรงตำแหน่งสองวาระติดต่อกันแล้วจะดำรงตำแหน่งได้อีกเมื่อพ้นระยะเวลาสี่ปีนับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง

มาตรา ๓๕/๓ นายกองคํการบริหารส่วนจังหวัด.....

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านเลขาฯ ครับ มีผู้ขอแปรญัตติในมาตรา ๓๕/๒ วรรคสอง ไซ้ใหม่ครับ เชิญครับ ท่านวิจิต พูลลาภ ครับ

นายวิจิต พูลลาภ (พิจิตร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม วิจิต พูลลาภ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิจิตร ในมาตรา ๓๕/๒ กระผมขอแปรญัตติ “ให้นายกองคํการบริหารส่วนจังหวัดดำรงตำแหน่งนับแต่วันเลือกตั้งและมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปีนับแต่วันเลือกตั้ง” ให้ตัดคำว่า “แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้” เหตุผลที่ขอตัดว่า “ดำรงตำแหน่งสองวาระ” ไม่ได้ นั่น เพราะกระผมเห็นว่าการที่นายกองคํการบริหารส่วนจังหวัดจะดำรงตำแหน่งก็วาระนั้นก็อยู่ที่ประชาชน ถ้าหากทำคินะครับ ประชาชนเห็นควรจะดำรงตำแหน่งต่อก็ไม่ควรจะมีวาระ ก็เหมือนนายกรัฐมนตรี รัฐธรรมนูญก็ยังไม่กำหนดคินะครับว่า จะเป็นกี่วาระ อย่างปัจจุบันนี้ท่านจะเป็นกี่วาระก็เป็นเรื่องของประชาชนจะตัดสินใจว่า จะเลือกพรรคใดในอนาคตเป็นผู้บริหารประเทศนะครับ

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

๒. นายกเทศมนตรีตามร่างซึ่งจะเข้าสู่การพิจารณาของวุฒิสภานั้นก็ไม่ได้กำหนด ควบคุมเงินมหาศาลนะครับ บางจังหวัดใหญ่ ๆ นี้ เงินเป็นร้อย เป็นพันล้านบาท ก็ยังไม่ได้กำหนดเลยครับว่าเป็น ๒ วาระ เขาจะเป็นกี่วาระก็ได้ นะครับ มีแต่ที่กำหนดอยู่นะครับว่า มีวาระเดียวก็มีแต่ ส.ว. เท่านั้น สมาชิกวุฒิสภาเท่านั้น ส.ส. ก็ไม่ได้กำหนด ที่นี้ผลกระทบการใช้รัฐธรรมนูญ ๕ ปีมานี้ในของกิจการวุฒิสภาก็ได้พิจารณาว่าสมควรจะแก้ไขรัฐธรรมนูญนะครับ แก้ไขในบางมาตราที่เป็นการตัดสิทธิขั้นพื้นฐานหรือตัดสิทธิเสรีภาพนะครับ อันนี้ผมจึงไม่เห็นด้วยที่จะกำหนดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นมีวาระ ๒ ปี ขอให้ตัดคำว่า “เกินสองวาระไม่ได้” เพื่อเป็นหลักสากลให้สอดคล้องกับตำแหน่งต่าง ๆ นะครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านสมพรครับ

นายสมพร คำชื่น (แพร์) : ท่านประธานฯ ครับ ก่อนที่ผมจะพูดนี้ ท่านประธานฯ ครับ อยากจะขอกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า ตอนลงคะแนนนี้ผมอยากจะให้โหวตออกมาที่แท้จริงนะครับ ท่านประธานฯ ครับ คือพูดอย่างนี้หมายความว่า ผมคิดว่าท่านประธานฯ ก็คงจะกรุณาเข้าใจครับ ต่อไปนะครับท่านประธานฯ ครับ คือเป็นกฎหมายสำคัญครับ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ มาตรฐานนี้ ผม สมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภา จังหวัดแพร์ ในฐานะกรรมการ เห็นว่าในการที่เราจะกำหนดวาระการดำรงของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ไม่เกิน ๒ วาระ อย่างนี้ผมคิดว่าเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลครับ ตำแหน่งอื่นเราทำไมไม่กำหนดล่ะครับ ระดับชาตินะครับ นายกรัฐมนตรีเราก็ไม่ได้กำหนดว่าเป็นเกิน ๒ วาระไม่ได้ นะครับนี่คือระดับชาติสูงสุดในทางบริหารของประเทศไทย ตำแหน่งอื่น ๆ ก็เช่นกันนะครับ ที่ผ่านมานี้ไม่มีการกำหนดว่าจะดำรงตำแหน่งกี่ปีหรือกี่วาระ ก็ปีนี่กำหนดครับ แต่ที่วาระไม่มีนะครับ อย่างสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนี่นะครับ ซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติเราก็ไม่ได้กำหนดว่าจะให้เป็นที่วาระ คนที่มีความรู้ความสามารถ คือ ส.ส. ไม่ร่าง ประชาชนก็เลือกเอง ล่ะครับ คนไหนไม่ดี ไม่มีความสามารถ ทูจริต โกงกิน ทำการไม่โปร่งใสประชาชนก็รู้ครับเขาไม่เลือกหรือครับ เพราะประชาชนในปัจจุบันนี้มีการศึกษามากครับ

รู้เท่าทันหมดแล้วครับ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดคนใด
 ประพฤติในสิ่งที่ไม่ถูกต้องไม่ชอบธรรม กระทำการบริหารด้วยความไม่โปร่งใส
 เห็นแก่พวกพ้อง ไม่เอาใจใส่ในการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ประชาชนก็ย่อมรู้
 ย่อมทราบ ประชาชนก็ไม่กาะคะแนนให้ หรือไม่ลงคะแนนให้เป็นนายกองค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัดในสมัยต่อไป แต่ว่าเรามากำหนดคอย่างนั้นะครับ ว่าเป็นได้ไม่เกิน ๒ วาระ
 ติดต่อกันก็หมายความว่า เป็นได้ไม่เกิน ๘ ปี อันนี้ผมเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เราน่าจะ
 เปิดโอกาสให้บุคคลที่มีความรู้ความสามารถจริง ๆ สามารถจริง ๆ ดิจจริง ๆ ได้มีโอกาส
 รับใช้พี่น้องประชาชนในการบริหารงาน ไม่ว่าจะเป็นายกองค์การบริหารส่วนตำบลหรือ
 นายกเทศมนตรี แม้กระทั่งที่กำลังพิจารณาอยู่ในขณะนี้คือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
 เพื่อให้ประชาชนได้มีทางเลือกมากขึ้น ไม่ใช่ว่าเขามีความรู้ความสามารถนะครับ อายุเรา
 กำหนดไปแล้ว ๓๐ ปี คน ๓๐ ปี บริหาร ๘ ปี ก็ ๓๘ ปีครับท่านประธานฯ ครับ ก็ยังไม่แก่
 ครับ ความรู้ความสามารถมันสมองอะไรต่าง ๆ ความดีก็ยังมีปรากฏก็น่าจะให้โอกาสบุคคล
 เหล่านี้ได้รับใช้ประชาชนต่อไป ไม่ใช่ทำให้เขาบริหารแค่ ๒ วาระ ๘ ปี เขายังมีความรู้
 ความสามารถก็ตัดสิทธิเขาแล้ว โดยเขียนกฎหมายมาจำกัดสิทธิเขาแล้วว่าจะไม่ให้สมัคร
 อีกแล้วอย่างนี้ไม่เป็นธรรมครับ-----

๖๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สุพิชญ์ลักษณะ ๓๑/๑

เพราะฉะนั้นผมคิดว่า เราน่าจะช่วยกันแก้ตรงนี้ วันที่ผ่านมานี้ผมได้บอกว่า ท่านผู้มาชี้แจงนี้ ไปรุดเถิด ได้กรุณาแก้ไข จริง ๆ แล้วไม่ถูกต้อง เรายี่แหละครับเป็นผู้พิจารณากฎหมาย

๕.๖. นี้(แก้ไข) วุฒิสภานี้แหละครับที่จะต้องช่วยกันแก้ไขให้เกิดความเป็นธรรม ให้เกิดความเสมอภาค แก่บุคคลที่จะมีความรู้ความสามารถ มีความตั้งใจจริง มีปณิธาน ที่จะบริหารราชการแผ่นดินในท้องถิ่นของตนเอง ไม่ควรจะไปกำหนดวาระหรือเวลา เอมามาเป็นเครื่องกีดขวางความสามารถหรือโอกาสในการที่จะเข้ามาบริหารงานในท้องถิ่น ของตัวเอง ระดับชาติผมพูดไปแล้วว่า เราไม่จำกัด ระดับท้องถิ่นก็ยิ่งเปิด โอกาสครับ

เพราะเราเป็นประชาธิปไตย ประชาธิปไตยนี้ถ้าหากว่า เรามีการจำกัด มีกำหนดห้วงเวลา หรืออายุอานามอะไรต่าง ๆ หรือกำหนดพื้นความรู้ อะไรต่าง ๆ เขาไม่เรียกว่า เป็น ประชาธิปไตยที่แท้จริง เมื่อสักครู่ท่านผู้มีเกียรติ ท่านอาจารย์สมเกียรติ ขอบภัยที่เอ่ยนาม ก็ได้ยกขึ้นมาแล้วว่า ได้มาแจกกับผมนี้ผมอ่านแล้ว เป็นรัฐธรรมนูญของเขมร ไม่กำหนด นะครับ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่า มีสิทธิเลือกตั้งได้ก็สามารถที่จะสมัครรับเลือกตั้งอะไร ได้ทั้งนั้นครับ นี่ก็เช่นเดียวกันนะครับ เขามีความรู้ความสามารถ มีความดี ความเก่ง ก็น่าจะให้โอกาสเขาได้บริหารการงานไป ไม่ต้องมากำหนดว่า สองวาระ หรือสามวาระ หรือหนึ่งวาระ ผมเห็นควรให้ตัดคำว่า “แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้” นี้ ออกไปในมาตรานี้ ขอบกราบขอบคุณครับท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : มีคำขอแปรญัตติของท่านอุดรอยู่ที่ผม ท่านจะอภิปรายตอนนี้ ไหมครับ

นายอุดร ดันติสุนทร (ตลก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ แต่เดิมผมคิดว่า วรคสอง “ในกรณีที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดดำรงตำแหน่งไม่ครบระยะเวลาสี่ปี ก็ให้ถือว่าเป็นหนึ่งวาระ และเมื่อได้ดำรงตำแหน่งสองวาระติดต่อกันแล้วจะดำรงตำแหน่ง ได้อีกเมื่อพ้นระยะเวลาสี่ปีนับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง” อันนี้แต่เดิมผมคิดว่าจะขอแก้ไข เพื่อให้มีความเข้าใจชัดเจนขึ้น แต่ถ้าหากว่าทางกฤษฎีกาเห็นว่า อันนี้ก็ชัดเจนแล้ว ผมก็เลยไม่ขอแก้ไข ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่าน พลเอก ศิริ ครับ

พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ (พิชฌุโลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 กระผม พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิชฌุโลก กระผมขอสนับสนุนร่างเดิม
 ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่า การที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นเวลาถึง ๘ ปี
 สองวาระติดต่อกันนี้ ~~มาก~~ เป็นเวลาที่ยาวนาน ถ้าตั้งใจจะปฏิบัติงานอย่างจริงจัง ๆ แล้วก็ดำรง
 ความริเริ่มอยู่โดยตลอดแล้ว ผมคิดว่า ได้ทำงานอย่างมากมาย แต่อีกสิ่งหนึ่งที่ผม
 มีความคิดว่า ในโลกของความเป็นจริงนี้ การใช้อิทธิพลในพื้นที่หรืออะไรต่าง ๆ นี้ก็ยังมีอยู่
 เพราะฉะนั้นถ้าเราไปอยู่ในกรณีที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ใช้อิทธิพล
 ของตัวเองในการที่จะบริหาร ถ้าเราไม่กำหนดไว้แบบนี้ เราอาจจะมียกองค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัดที่ครองอำนาจจนกระทั่งตายเลย ราษฎรไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เขาสมัคร
 เมื่อไรก็ได้เมื่อนั้น เพราะฉะนั้นการที่เรากำหนดไว้ ๒ วาระนี้ก็เป็นการดีของพี่น้อง
 ประชาชนที่จะเปลี่ยนได้ ถ้าเขาใจจริงก็ครั้งหน้าให้เขามาสมัครใหม่ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่า
 ร่างเดิมนี้น่าจะเหมาะสมแล้ว ขอขอบพระคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่สอง) : ขณะนี้เราอยู่ที่มาตรา ๓๕/๒ วรรคแรก ก่อนจะลงมติ ท่านผู้ชี้แจง
 มีอะไรจะชี้แจงหรือแสดงความคิดเห็น เชิญนะครับ เชิญท่านอุดรครับ

นายอุดร ดันตีสุนทร (ตลก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผมมี
 ประเด็นเดียวครับ ก็คือว่า เมื่อเป็น ๘ ปีแล้วนี้ ถ้าหากว่าอยากจะเป็นอีกไม่ได้นะครับ
 เว้นไว้ ๔ ปี ถ้าท่านสนใจก็ลงคราวหน้าอีกได้ อันนี้ก็เป็นการออกอันหนึ่งว่า ผู้ที่คิดจริงนั้น
 ตั้งใจจริงนั้น มีอีกอันหนึ่งที่ผมอยากจะกราบเรียนก็คือว่า คนที่มีอำนาจ โดยมากจะมีเรื่อง
 การคิดมิชอบแอบแฝงอยู่เสมอ ดังเช่นคำกล่าวที่ว่า ที่ไหนมีอำนาจที่นั่นคอร์รัปชันก็มาก
 ตรงนี้เราต้องการขจัดประเด็นนี้ครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มาตรา ๓๕ วรรคสอง มีท่านวิจิต พูลลาภ กับท่านสมพร ขอแปรญัตติคัดข้อความ “แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้” ออก ผมจะถามมตินะครับ หากท่านสมาชิก ผู้ทรงเกียรติเห็นด้วยกับการแปรญัตติที่ให้มีการแก้ไขตัดข้อความ “แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินสองวาระไม่ได้” ออก กรุณาอด เห็นด้วย ครับ ถ้าหากท่านผู้ใดเห็นควรให้คงไว้ตามร่างเดิมกอด ไม่เห็นด้วย ครับ เชิญลงคะแนนได้ครับ ปิดการลงคะแนนครับ รวมคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิก เห็นด้วย ๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๐๔ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เสียงข้างมากให้คงไว้ตามร่างเดิม ๑๐๔ เห็นด้วยกับการแปรญัตติ ๖ งดออกเสียง ๑ ไม่ลงคะแนน ๑ เชิญท่านเลขานุ ดำเนินการมาตรา ๓๕/๒ วรรคสอง ครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๓๕/๒ วรรคสอง

“ในกรณีที่นายกรัฐมนตรีบริหารส่วนจังหวัดดำรงตำแหน่งไม่ครบระยะเวลาสี่ปีก็ให้ถือว่าเป็นหนึ่งวาระ และเมื่อได้ดำรงตำแหน่งสองวาระติดต่อกันแล้วจะดำรงตำแหน่งได้อีกเมื่อพ้นระยะเวลาสี่ปีนับแต่วันพ้นจากตำแหน่ง”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : คงไม่มีปัญหา ก็ได้ข้อยุติแล้วในวาระแรก ต่อเลยครับท่านเลขานุ ครับ ไม่มีท่านผู้ใดคิดใจนะครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) :

“มาตรา ๓๕/๓ นายกรัฐมนตรีบริหารส่วนจังหวัดอาจแต่งตั้งรองนายกรัฐมนตรีบริหารส่วนจังหวัดซึ่งมิใช่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้ช่วยเหลือในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตามที่นายกรัฐมนตรีบริหารส่วนจังหวัดมอบหมายได้ตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีสมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสี่สิบแปดคน ให้แต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ไม่เกินสี่คน

(๒) ในกรณีที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดสามสิบหกคนหรือสี่สิบสองคน ให้แต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ไม่เกินสามคน

(๓) ในกรณีที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดยี่สิบสี่คนหรือสามสิบคน ให้แต่งตั้งรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ไม่เกินสองคน

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจแต่งตั้งเลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดและที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งมิใช่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้จำนวนรวมกันไม่เกินห้าคน

รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๕/๑

มาตรา ๓๕/๔ ก่อนนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้ารับหน้าที่ ให้ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเรียกประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดแถลงนโยบายต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยไม่มีการลงมติ ทั้งนี้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันประกาศผลการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

กรณีที่ไม่มีการดำรงตำแหน่งประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดถูกยุบตามมาตรา ๒๒ วรรคหก หากมีกรณีที่สำคัญและจำเป็นเร่งด่วนซึ่งปล่อยให้เนิ่นช้าไปจะกระทบต่อประโยชน์สำคัญของราชการหรือราษฎร นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดจะดำเนินการไปพลางก่อนเท่าที่จำเป็นก็ได้ เมื่อได้มีการเลือกประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว ให้ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเรียกประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อให้ นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดแถลงนโยบาย โดยไม่มีการลงมติภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการเลือกประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

การประชุมเพื่อแถลงนโยบายของนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้กระทำโดยเปิดเผย โดยนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องจัดทำนโยบายเป็นลายลักษณ์อักษรแจกให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกคนที่มาประชุมด้วย

หากนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่สามารถแถลงนโยบายต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแจ้งให้นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำนโยบายแจ้งเป็นหนังสือส่งให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทุกคนภายในเจ็ดวัน โดยให้นำวิธีการแจ้งคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสือตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองมาใช้บังคับโดยอนุโลม ในกรณีเช่นนี้ให้ถือว่านายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดได้แถลงนโยบายต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณฑุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มีท่านนิเวศนะศรีบ ไม่อยู่นะครับ ผมขออนุญาตผ่านไปเลยนะครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) :

“ให้นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำรายงานแสดงผลการปฏิบัติงานตามนโยบายที่ได้แถลงไว้ต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นประจำทุกปี

คำแถลงนโยบายของนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดและรายงานแสดงผลการปฏิบัติงานตามนโยบาย ให้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดด้วย

มาตรา ๓๕/๕ นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบายโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย และรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติ และนโยบาย

(๒) สั่ง อนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

(๓) แต่งตั้งและถอดถอนรองนายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการ นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด และที่ปรึกษานายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด

(๔) วางระเบียบเพื่อให้งานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

(๕) รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติของค้การบริหารส่วนจังหวัด

(๖) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่น”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๖ และมาตรา ๓๗

แห่งพระราชบัญญัติของค้การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติของค้การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๖ นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ถึงคราวออกตามวาระ

(๒) ตาย

(๓) ลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อผู้ว่าราชการจังหวัด

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามมาตรา ๓๕/๑

(๕) กระทบการฝ่าฝืนมาตรา ๔๔/๓ (๑) หรือ (๒)

(๖) รัฐมนตรีสั่งให้พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๔๔/๓ (๓) มาตรา ๕๕
วรรคห้า หรือมาตรา ๗๕

(๗) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

(๘) ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีจำนวน
ไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มาลงคะแนนเสียงเห็นว่านายกองค์การ
บริหารส่วนจังหวัดไม่สมควรดำรงตำแหน่งต่อไปตามกฎหมายว่าด้วยการลงคะแนนเสียง
เพื่อถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่าน พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ มีคำขอแปรญัตติเชิญครับ

พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
กระผม พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิษณุโลก กระผมเห็นว่าใน (๘) นี้
ในทางปฏิบัติจะยุ่งยากมาก เดิมทีเดิวนั้น เรากำหนดไว้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่สามารถที่จะ
ถูกปลดได้ หรือเสนอให้ปลดได้โดยผู้ที่มาลงคะแนน ๓ ใน ๔ แต่เป็นเขตเล็ก ๆ ครับ
จะเป็นเขตองค์การบริหารส่วนตำบลก็ดี หรือจะเป็นเทศบาลก็ดี หรือจะเป็นสมาชิก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ดี เป็นเขตเล็ก ๆ ซึ่งมีประชาชนไม่มาก แต่เมื่อเป็นเขตจังหวัด
แล้ว การที่จะรวบรวมคนได้ถึง ๓ ใน ๔ ของทั้งหมดที่มาลงคะแนนนี้ ผมว่าเป็นเรื่องที่
ยุ่งยากมาก เพราะฉะนั้นน่าจะกำหนดไว้เพียง ๕๐,๐๐๐ คน ตามที่กำหนดไว้ตามรัฐธรรมนูญ
ประมาณ ๕๐,๐๐๐ คน ก็สามารถที่จะเสนอ ในการที่จะยื่นถอดถอนได้ ผมก็อยากฟัง
ความคิดเห็นจากทางท่านที่مایشแจ้งด้วยครับ ขอขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านนิรัตน์จะอภิปรายตอนนี้ไหมครับ ท่านขอเพิ่มข้อความนะครับ
เชิญครับ

นายนิรัตน์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม
นิรัตน์ อยู่ภักดี ผมขอเพิ่มในหลักการก็คือว่า เนื่องจากว่าต่อไปนี้นายกองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดจะต้องเลือกตั้งโดยตรง เลือกตั้งครั้งหนึ่งทั้งจังหวัดต้องจัดการเลือกตั้ง

ผมเป็นห่วงว่า เนื่องจากระยะเวลาการหมดของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะไปคาบเกี่ยวกัน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของ ส.ส. ส.ว. เกิดจังหวัดใดจังหวัดหนึ่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้รับการเลือกตั้งไปแล้ว อยู่สัก ๒ ปี ๓ ปี เกิดเปลี่ยนใจอยากจะลาออกเพื่อไปลงสมัครเป็น ส.ส. เกิดเปลี่ยนใจเพื่อจะไปลงเป็น ส.ว. ปัญหาอย่างนี้ครับ ท่านประธานฯ ผมเคยเรียนถามคณะกรรมการการเลือกตั้ง อันนี้ช่วยตอบผมก็แล้วกัน นะครับว่า ในเขตการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเขตหนึ่ง งบประมาณในการจัดการเลือกตั้งประมาณ ๔ ล้านบาท ผมยกตัวอย่าง ถ้าจังหวัดนั้นคือ จังหวัดนครราชสีมา มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ถ้าผมจำไม่ผิดก็คือ ๑๘ ท่าน คุณ ๔ ล้านบาทเข้าไปครับ ท่านประธานฯ เป็นเงินถึง ๗๒ ล้านบาท ถามว่าค่าใช้จ่าย ๗๒ ล้านบาท ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบ นายฯ บอกไม่เกี่ยว แต่สิ่งหนึ่งที่ผมเป็นห่วงก็คือว่า ประชาชนนับล้านคน ซึ่งเขาทำมาหากิน เขาก็ใช้สิทธิ เพราะตอนนี้สิทธิการเลือกตั้งนี่นะครับ เป็นหน้าที่เขาไปเลือกตั้งแล้ว นายฯ ก็ไปลาออกเสียนี้ ประชาชนเขาต้องมีภาระ ไม่เฉพาะเงิน ๗๒ ล้านบาทนะครับท่านประธานฯ ประชาชนอีกนับล้านคน จะต้องไปมีภาระไปเลือกตั้ง ผมเห็นว่าไม่สมควร เพราะฉะนั้นเงื่อนไขที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะลาออก ผมไม่เห็นด้วย ถ้าลาออกแล้ว แล้วไม่ยอมชดใช้ ต่อ ไปเหมือนของเล่น อยากจะรับผิดชอบ เพราะไม่นานครับ เพียงแค่ ๔ ปี เพราะฉะนั้นผมได้แปรญัตติเป็น ๒ ประเด็นว่า นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะต้องรับผิดชอบในเรื่องค่าใช้จ่าย เลือกตั้งแทนไว้ ๒ เรื่อง ๑. ลาออกเอง ประการที่ ๒ ก็คือว่าท่านไปผิดเรื่องคุณสมบัติในมาตรา ๓๕/๑ กรณีท่านเอาวุฒิการศึกษาปลอมไปใช้ อายุไม่ถึง ไปโกงอายุอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งเป็นเรื่อง ที่ผู้สมัครรู้อยู่ก่อนที่จะไปสมัคร แต่เมื่อเรื่องเหล่านี้มาสืบทราบทีหลัง มาปรากฏทีหลังทำให้สมาชิกภาพ ทำให้ความเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสิ้นสุดลง

๒ เรื่องนี้ผมคิดว่าไม่มีการกั้นแก่งทางการเมืองนะครับ จะไม่มีฝ่ายตรงกันข้ามจะหิบบก ประเด็นว่า อยู่ดี ๆ ไปบังคับให้ท่านลาออก อันนี้เป็นเรื่องของผู้สมัครซึ่งเห็นแก่ตัวไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมเท่านั้นเอง ~~ผู้ที่ไม่ได้~~รู้ว่าคุณสมบัติไม่ครบก็ไปสมัคร ผมจึงกราบเรียน สภาแห่งนี้ว่า ถ้ามีลักษณะพ้นจากตำแหน่งใน ๒ ลักษณะนี้ คนที่เป็นนายกองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดควรที่จะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้ง ขอบคุณครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสันติภาพครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภา ที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ผมมีอยู่ ๒ เรื่อง เรื่องหนึ่งจะต้องถามคณะกรรมการ อีกส่วนหนึ่งในรายละเอียดของ ๕๐,๐๐๐ ชื่อกับการเลือกตั้งซ่อมของท่านนิรันดร์ ผมอยากกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า บางครั้งแนวคิดในเรื่องดี ๆ ที่เราจะแก้กฎหมายฉบับนี้ะครับ ให้เป็นประโยชน์และเป็นประโยชน์จริง ๆ นี้ ด้วยเงื่อนไขที่จำกัด หลายเรื่องหลายท่านบอกว่าเป็นประโยชน์จริง ๆ แต่ไม่สามารถผ่านให้ ผมเรียนท่านประธานฯ นิดหนึ่งใน (๘) เอาใน (๘) ก่อนถามว่า ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่น้อยกว่า ๓ ใน ๔ ถ้าจังหวัดใดประชากร ๑ ล้าน ๕ แสนมีสิทธิเลือกตั้ง ๕ แสน ท่านไปล่าเป็น ๕ แสน แต่ ๕๐,๐๐๐ ยังไม่มีปัญหาเลย ครับ เพราะฉะนั้นแนวคิดผมไม่ใจว่า ใน (๘) นี้ กฎฎีกากี่ดี กกต. กี่ดี กรมการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นก็ดี ในส่วนที่เกี่ยวข้องนี้ะครับ หลายเรื่องท่านบอกเอารัฐธรรมนูญมาเป็นตัวตั้ง ผมเสียดายหลายครั้งที่รัฐธรรมนูญเราไม่พยายามเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ เวลาท่านชี้แจงท่านบอกรัฐธรรมนูญเขียนอย่างนี้ สมาชิกฯ หลายท่านก็ไปร่างรัฐธรรมนูญ แต่ใน (๘) นี้ในมาตรา ๓๐๔ บอกว่า ของรัฐธรรมนูญ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไม่น้อยกว่า ๑ ใน ๔ เอาจะถอดถอนเรื่องของ ส.ส. ~~แต่~~ หรือประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่า ๕๐,๐๐๐ คนนี้ะครับ จะได้สอดคล้องกันว่า ไม่ว่าจะป็นระดับชาติ ระดับท้องถิ่นก็ตาม ถ้าทุจริตหรือประชาชนไม่รับแล้วนี้ะครับ ๕๐,๐๐๐ ชื่อก็มากแล้ว ผมเห็น ๕๐,๐๐๐ ชื่อจะถอด ส.ส. ส.ว. สักคนหนึ่งยังไม่ปัญหาเลย ครับ เพราะฉะนั้นท้องถิ่นที่อยู่ชาวบ้านในพื้นที่เขตเลือกตั้งทั้งหมดนี้เป็นล้าน แล้วจะถอดสัก ๕ แสนนี้ะครับแค่ ๕๐,๐๐๐ ไม่มีปัญหาเลย

๓๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ศุขาคา ๓๕/๒

เพราะฉะนั้นตรงนี้ด้วยความเคารพ ผมอยากให้มาสอดคล้องในข้อเท็จจริงว่า ถ้าจะให้ถูกต้องหรือให้ถอดเอารัฐธรรมนูญมาเป็นตัวตั้งว่า ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยกว่า ๕๐,๐๐๐ คนนี้มีสิทธิเข้าชื่อร้องต่อประธานฯ สมมุติว่า คือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือประธานองค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้าชื่อเสร็จแล้วว่กัน ไป ตรงนี้น่าจะสอดคล้อง เพราะฉะนั้น โดยความคิดเห็นอันแรกท่านประธานฯ ผมอยากจะเสนอแพะชนะเป็นเรื่องหนึ่ง แต่อย่างน้อยปรากฏว่า วุฒิสภามีหน้าที่ในการกลั่นกรองกฎหมาย พวกเราดูด้วยเงื่อนไขจำกัด แต่เราเห็นปัญหาแล้วว่า ถ้าอย่างนี้ให้ทุจริตให้ตาย ไม่มีปัญญาชาวบ้านเกลียดชังหน้า ออกไม่ได้ แต่ถ้า ๕๐,๐๐๐ ชื่อยังพอมีสิทธิจากประชากร ๑ ล้าน เพราะฉะนั้น โดยเห็นก็คือว่า ผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิกฯ หลายท่านที่ว่า ผู้มีสิทธิเลือกตั้งนี้ะครับ เอาแค่ ๕๐,๐๐๐ ชื่อพอ อันนั้นคือเรื่องแรก

อันที่ ๒ เวลาในถ้อยคำมีอยู่นิดหนึ่งท่านประธานฯ บอกว่า ผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีไม่น้อยกว่า ๓ ใน ๔ ของผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มาลงคะแนน นั้นหมายถึงยังมากอยู่ครับ สมมุติว่า ๑ ล้าน ๕ แสนมีสิทธิเลือกตั้ง ๕ แสน ๓ ใน ๔ ๕ แสนก็ยิ่งมากกว่าตรงนี้อยู่อีก ถ้อยคำตรงนี้ที่ผมฝากไว้สำหรับมีสิทธิแล้วเลือกตั้งแล้ว แต่ต้องมาลงคะแนนด้วยซึ่ง ๓ ใน ๔ นั้นเรื่องหนึ่ง

เรื่องสุดท้ายครับ นายองค์การบริหารส่วนจังหวัด เวลาเลือกตั้งที่หนึ่ง ทั้งจังหวัดเหมือนเลือกตั้ง ส.ว. คราวที่แล้วที่มีบทเรียนเลือกตั้งทั้งจังหวัด ค่าเลือกตั้งไม่ต่ำกว่า ๒๐ - ๓๐ ล้านบาทต่อ ๑ ครั้ง ถ้าเกิดว่านายองค์การบริหารส่วนจังหวัด เกิดมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาก็ตาม ก็บอกว่าตอนนี้ฉันไม่พิสมัยแล้ว ท้องถิ่นเล็ก ไปจังหวัดดีกว่า แต่เหลือเวลาอีก ๒ ปีครับ ถ้าเกิดเขาทิ้งไม่มีอะไรบังคับไว้เลย ว่า ถ้าเธอลาเธอหนีตอนนี้เลือกตั้งซ่อมเองนะ ไปคิด ๒๐ ล้านบาท เลือกตั้งซ่อม อย่างนั้นไม่ไปดีกว่า อย่างน้อยจิตสำนึกในการทำให้กับท้องถิ่นยังมีอยู่ เพราะฉะนั้นถ้าเรามองว่า เราจะร่างกฎหมายเพื่อให้มีผลกับคนที่ปฏิบัติหน้าที่ และไม่ตัดช่องน้อยแต่พอตัว แล้วเรื่องรับผิดชอบของท้องถิ่นนี้ะครับ ผมยังเห็นด้วยกับแนวคิดของท่านนิรันดร์ อยู่ภาคี

LIART

ว่าเมื่อนายกองกิจการบริหารพันตำแหน่งตาม (๓) หรือ (๔) นี้จะครบ นอกเหนือจาก
ที่กฎหมายบังคับไว้นี้ต้องจ่ายค่าเลือกตั้งซ่อม ไม่นานพอถึงเวลาการเลือกตั้ง ส.ส. ถ้ายัง
ไม่คิดว่าเขตเดียวเล็ก แค่ ๒ - ๓ อำเภอหรืออำเภอเดียว แต่ถ้าทั้งจังหวัดท่านประธานฯ
จ่ายทีหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๔๐ - ๕๐ ล้านบาท จังหวัดใหญ่ ๆ ๗๐ - ๘๐ ล้านบาท เล็ก ๆ ถ้าเป็น
จังหวัดน่านบ้านผมก็ไม่ต่ำกว่า ๒๕ ล้านบาท อย่างนี้ใครรับผิดชอบล่ะครับ เพราะฉะนั้น
ผมฝากไว้ ๒ ประเด็น

ประเด็นแรกก็คือว่า ในเรื่องขอให้เป็นไปตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ
แพ้ชนะไม่เป็นอะไร แต่อย่างน้อยผมได้ทำหน้าที่ของผมแล้วว่า ผมเสนอสิ่งดี ๆ แล้ว แต่ว่า
ไม่สามารถชนะได้ นั่นอีกเรื่องหนึ่ง

ในกรณีของการลาออกที่นอกเหนือจากอายุต้องจ่ายค่าเลือกตั้งซ่อม ๒
ประเด็นสำคัญครับ ผมอยากจะเสนอในที่ประชุมว่า ผมได้ทำหน้าที่ผมแล้วเฉพาะบางเรื่อง
แต่บางเรื่องมีปัญหาอยากจะทำผ่านก็ผ่าน แต่เรื่องนี้ยังติดใจอยู่ เลยขอแปรญัตติแล้วเห็นด้วย
ขอขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญนายแพทย์สวัสดิ์ครับ

นายสวัสดิ์ ทรัพย์เจริญ (นครพนม) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม สวัสดิ์ ทรัพย์เจริญ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครพนม ประเด็นของท่าน พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ ขอกฎที่เอียนาม ที่ท่านได้ขอแก้ไขใน (๘) ของมาตรา ๓๖ ว่าจะให้ใช้เสียงจากผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ๕๐,๐๐๐ คน ผมเห็นว่าไม่เป็นธรรมสำหรับจังหวัดใหญ่ ๆ ที่ประชาชนเขาเลือกมา ยกตัวอย่างที่เขาไปใช้สิทธิประมาณตีเสี้ยวเอาแสนคนขึ้นไปหรือเกือบล้านคน เอาสัก ๕ แสนคนที่ท่านสันติภาพได้เอ่ยเมื่อสักครู่ขอกฎที่เอียนามครับ คนผู้มีสิทธิมาใช้สิทธิตั้ง ๕ แสนคน แต่ว่าคน ๕๐,๐๐๐ คน ไปเข้าชื่อแล้วปลดเขาออกผมว่าไม่เป็นธรรมนะครับ ผมว่าเพราะฉะนั้นสัดส่วนของประชากรที่ไปใช้สิทธิ ๓ ใน ๔ เห็นว่าเหมาะสมแล้วครับ เห็นคงไว้ตามร่างเดิมครับ ประเด็นของท่านนิรัตน์ อยู่ภักดี ขอกฎที่เอียนาม ท่านที่ได้เอ่ยถึง (๓) คือการลาออก ผมว่าการลาออกมีหลายสาเหตุ ถ้าเขาจะลาออกไปรับสมัครเลือกตั้งก็เป็นสิทธิโดยชอบธรรม แต่ถ้าเขาลาออกเพราะเขาเจ็บไข้ได้ป่วย เป็นต้นว่าเขาป่วยเรื้อรัง เขาเข้าไปทำงานไม่ได้เขาก็ลาออกนะครับ ยังจะไปซ้ำเติมให้ใช้เงินใช้ทองอีกหรือครับ ผมว่าไม่ถูกต้องครับ หรือบางท่านอาจจะไม่ป่วยเรื้อรังแต่สุขภาพทำงานก็ไม่สะดวก เขาจะลาออกเพื่อให้คนอื่นมาเป็นก็บอกที่ต้องใช้เงินในการเลือกตั้งซ่อมไม่เป็นธรรมสำหรับคนที่ลาออก เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าการที่คงไว้ตามร่างเดิมเหมาะสมแล้วครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านถวิล ไพรสณฑ์ ครับ

นายถวิล ไพรสณฑ์ (นครศรีธรรมราช) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม ถวิล ไพรสณฑ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครศรีธรรมราช กระผมคิดว่าใน (๘) ในเรื่องของราษฎรจำนวน ๓ ใน ๔ ผมอยากจะเรียนถามทาง กกต. ว่ากฎหมายกรุงเทพมหานครให้มีการแก้ไขเหมือนกันเรื่องนี้ ไม่ทราบว่าจะของ กทม. นั้นผมจำไม่ได้ว่าใช้จำนวนเท่าไร เพราะได้มีการแก้ไขเมื่อ ๒ - ๓ ปีที่แล้ว เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ เพราะว่า กทม. นั้น มีผู้มีสิทธิ ๔ - ๕ ล้านคน ของ กทม. ไม่ทราบใช้จำนวน

หรือใช้อะไรครับ ส่วนในประเด็นที่ ๒ ในเรื่องของการลาออกนั้น ผมคิดว่าการลาออกของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นต่างกับ ส.ส. ส.ส. มีเทอม เป็นการเลือกตั้งซ่อม แต่ว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นการเลือกตั้งทั่วไป คือหมายความว่าใครลาออกไปแล้วคนที่สมัครใหม่ก็อยู่ ๔ ปี ไม่ใช่อยู่แค่ ๒ ปี หรือ ๓ ปี ตามระยะเวลาที่เหลือ เพราะฉะนั้นเขียนไว้อย่างนี้น่าจะเหมาะสมแล้วครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านพรหมจารีครับ

นางพรหมจารี รัตนเศรษฐ์ (นครราชสีมา) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ดิฉัน พรหมจารี รัตนเศรษฐ์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดนครราชสีมา ขออภิปรายในส่วนของ (๘) คือในส่วนนี้แม้ว่าในนี้เราจะบอกว่า ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ ใน ๔ ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มาลงคะแนนเสียงเห็นว่านายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่สมควรที่จะดำรงตำแหน่งต่อไปตามกฎหมายก็ให้ลงคะแนนเสียงเพื่อถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นนั้น ในส่วนนี้แตกต่างจาก ส.ส. กับ ส.ว. ในส่วนของ ส.ส. หรือ ส.ว. ๕๐,๐๐๐ ชื่อลงลายมือชื่อ ๕๐,๐๐๐ ชื่อ แล้วก็ต้องยื่นต่อประธานวุฒิสภา แล้วเป็นไปตามขั้นตอนแล้วก็ต้องมีข้อเงื่อนไขตามมาว่า ของ ส.ส. หรือ ส.ว. จะต้อง มีพฤติกรรมส่อไปในลักษณะ ๕ ประการตามรัฐธรรมนูญ คือในเรื่องเกี่ยวกับการทุจริต การร่ำรวยผิดปกติ และผิดต่อตำแหน่งหน้าที่การงาน ซึ่งมีทั้งหมดประมาณ ๕ ข้อ แต่ในส่วนของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเขาไม่ได้กำหนดไว้ว่า หลังจากที่ยื่นลายมือชื่อแล้ว ๓ ใน ๔ เขาไม่ได้กำหนดในเงื่อนไขว่าจะต้องไปยื่น มีขั้นตอนอะไรตามมา เพียงแต่ว่าหลังจากที่ยื่น ๓ ใน ๔ แล้วถอดถอนแล้วก็หลุดออกจากตำแหน่งเลย คือ ในขั้นตอนหรือกระบวนการมีความแตกต่างกัน เพราะฉะนั้นดิฉันเห็นว่าในตามร่างเดิม ๓ ใน ๔ คือการที่ถูกประชาชนลงลายมือชื่อ ๓ ใน ๔ แล้วออกเลย คือจะต้องใช้เสียงที่ต้องมากกว่าในจำนวน ๕๐,๐๐๐ ชื่อ และ ๕๐,๐๐๐ ชื่อต้องเป็นไปตามขั้นตอนและขั้นตอนของลักษณะการกระทำความผิดอีก ๕ ลักษณะ เพราะฉะนั้นการที่ประชาชนในจังหวัดใหญ่ ๆ อย่างเช่น ที่จังหวัดนครราชสีมา ผู้มีสิทธิเลือกตั้งล้านกว่าคน ถ้าดิฉันจำไม่ผิดในช่วงที่ดิฉันลงสมัครรับเลือกตั้ง

ส.ว. เกือบประมาณ ๑ ล้าน ๘ แสนคน ถ้า ๕๐,๐๐๐ ชื่อ ลงลายมือชื่อแล้วออกจากตำแหน่ง
เลย คิดเงินเห็นว่าไม่เป็นธรรม ถ้า ๕๐,๐๐๐ ชื่อ แล้วลงในลักษณะของ ส.ส. ส.ว. แล้วลงว่า
กระทำความผิดในลักษณะ ๕ อย่าง แล้วลงไปตามขั้นตอน ยื่นต่อประธานวุฒิสภาแล้วก็ส่ง
ป.ป.ช. เพื่อให้เขาตรวจสอบว่าได้กระทำความผิด นั่นคือจำนวนเสียงก่อนข้างจำนวน
ไม่มาก จริง ๕๐,๐๐๐ เหมือนมาก แต่ก็ดูไม่มากนักถ้าเทียบทั้งจังหวัด แล้วก็ไปตาม
ขั้นตอน แต่ในกรณีนี้ยื่นแล้วถอดเลย ต้องใช้เสียงข้างมากของจังหวัดเป็นหลัก
เพราะฉะนั้นเห็นด้วยกับร่างเดิมที่ว่าใช้เสียง ๓ ใน ๔ ขอบคุณค่ะ

- ๓๓/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณฑุเสณีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ปรีดี หิรัญพฤกษ์ ครับ ใน (๘) นะครับ เชิญครับ

นายปรีดี หิรัญพฤกษ์ (ปทุมธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม ปรีดี หิรัญพฤกษ์ จากจังหวัดปทุมธานี คำแปรญัตติของท่านศิริ ทิวะพันธุ์ เป็นเรื่อง น่าสนใจตรงที่ตัวเลขของประชากร ๕๐,๐๐๐ คนนั้น แม้ตำแหน่งสูงมาก ๆ ตั้งแต่ นายกรัฐมนตรีลงไป เช่น ตำแหน่งประธานศาลฎีกา ตำแหน่งสมาชิกสภาฯ ในมาตรา ๓๐๔ ของรัฐธรรมนูญก็ได้บัญญัติไว้ให้ ๕๐,๐๐๐ คน สามารถนำเสนอเพื่อที่จะให้มีการพิจารณา ถอดถอนตำแหน่งตามมาตรา ๓๐๓ ได้ เป็นหลักเกณฑ์ซึ่งแน่นอนครับ มีขั้นตอนอีก หลายอย่างหลายประการในการที่จะทำให้บุคคลนั้นถูกขจัดก่อนแล้วลงมติโดยวุฒิสภา ในภายหลัง แต่ตัวเลข ๕๐,๐๐๐ คน ที่ท่านศิริเสนอนี้มีความหมายเพื่อให้เกิดการคล้าย ๆ ซ้ำมุลต่อประชาชนทั้งจังหวัด เพราะข้อเสนอของท่านนั้นมุ่งหมายที่จะให้มีการปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการลงคะแนนเสียงโดยประชาชนทั้งจังหวัดอีกต่อหนึ่ง ไม่ได้เป็นการ ที่จะชี้ขาดให้ออกจากตำแหน่งได้เลย กระผมเองนั้นก็ยังรู้สึกโดยหลักการกระผมก็เห็นด้วย กับท่านในส่วนที่ว่า จำนวนประชากรที่มากจนเกินไปนั้นเป็นสิ่งที่รวบรวมได้ยาก การที่จะ ให้เกิดผลตามกฎหมายในร่างนี้เกือบจะเป็นไปไม่ได้ ถ้าประชากร ๓ ใน ๔ ของผู้มีสิทธิ ออกเสียงและที่มาลงคะแนนเสียงนั้นมีจำนวนนับหลายแสนคนหรือนับล้านคน แต่อย่างไร ก็ตาม กระผมเองก็ยังมีความรู้สึกคล้าย ๆ กันว่าเป็นเรื่องใหญ่เป็นเรื่องที่เราจะต้องพิจารณากันเป็นอันมาก กระผมเองมีความรู้สึกแปลกใจมาตั้งแต่ต้นว่าในการพิจารณาของวุฒิสภา ในร่างกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีความสำคัญมากเหลือเกินนี้ แนวโน้มของการ ลงมติเป็นไปตามร่างเดิมทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดโดยสิ้นเชิง ซึ่งแตกต่างกับธรรมเนียม ที่เราปฏิบัติมาในเวลา ๓ ปีเศษ อันนี้เป็นเรื่องข้อแปลกใจมากยิ่งขึ้นไปกว่าตอนต้นที่เรา ได้ลงมติให้พิจารณากฎหมายใหญ่อย่างนี้เป็น ๓ วาระ ใช้กรรมวิธีการเต็มสภา กระผมมี ข้อสังเกตเพิ่มเติมในเรื่องเดียวกันนี้ คำแปรญัตติของท่านนิรัตน์ อยู่ภาคดี ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการลาออกของผู้ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หากเป็นการลาออกโดยนัย ที่ท่านนิรัตน์ได้ยกขึ้นมาเป็นข้ออ้างนั้น กระผมเห็นด้วยกับท่านเต็มที่ในส่วนที่ว่า เพราะเหตุใดประชาชนและประเทศชาติจะต้องรับภาระกับการตัดสินใจของคนเพียงคนเดียว เพื่อประโยชน์ส่วนตัวด้วย เช่น ลาออกเพื่อไปเลือกตั้งอย่างนี้ครับ เราก็ได้เคยแก้ไขกฎหมาย

ในส่วนที่เกี่ยวกับการลาออกไปดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกันมาแล้ว ผมจึงมีความเห็นสนับสนุนท่านนิรัตน์ในส่วนนี้ด้วยเหมือนกัน แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตนะครับว่า เรื่องใหญ่ ๆ อย่างนี้ เราไม่มีเวลาเพียงพอที่จะพิจารณาเพื่อที่จะใคร่ตรงให้เห็นด้วยความรอบคอบ สมบูรณ์ว่าเราจะแก้ไขร่างนี้อย่างไรถึงจะดี เราอาจจะจำเป็นต้องใช้เวลาเพียง ๕ นาที ๒๐ นาที จากนี้ไปเพื่อลงมติ กระผมจึงมีความรู้สึกไม่สบายใจมากสำหรับการพิจารณาร่างกฎหมายฉบับนี้ว่า เกิดอะไรขึ้นในวุฒิสภาเป็นกรณีซึ่งกระผมเชื่อว่าหลายคนมีความรู้สึกตรงกันพอสมควร กระผมจึงอยากใคร่ขอให้ที่ประชุมได้ยอมเสียเวลากับมาตรานี้ นะครับ เพราะเป็นเรื่องใหญ่มาก โดยเฉพาะในเรื่องทั้ง ๒ ที่ท่านทั้ง ๒ ได้แปรญัตติไว้ กระผมเองสนับสนุนการพิจารณาร่างนี้อย่างถ่องแท้และสนับสนุนแนวความคิดของท่านทั้ง ๒ ครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านผู้ชี้แจงครับ ท่านเลขาฯ กกด.

ร้อยตรี วิจิตร อยู่สุภาพ (ผู้ชี้แจง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ท่านสมาชิกฯ ผู้มีเกียรติครับ กระผม ร้อยตรี วิจิตร อยู่สุภาพ ผู้ชี้แจงครับ ขอกราบเรียนท่านผู้มีเกียรติว่าเกี่ยวกับเรื่องการถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นให้พ้นจากตำแหน่งนั้น ตามที่ขอร่างมาในมาตรา ๓๗/๑ จะมีประเด็นที่ไม่มีปัญหาอยู่ ๑ ประเด็น ซึ่งเป็นการให้พ้น โดยความสมัครใจของตนเองแล้วก็โดยข้อกฎหมาย แต่ประเด็นที่มีปัญหาก็คือประเด็นข้อ (๘) ที่ว่าราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ไม่น้อยกว่า ๓ ใน ๔ ของผู้มีสิทธิออกเสียงที่มาลงคะแนนให้พ้น อันนี้ในกรณีที่จะให้พ้นตามวงเล็บนี้จะเป็นไปตามรัฐธรรมนูญที่กำหนดอยู่ในมาตรา ๒๘๖ ว่าเมื่อจะออกเสียงให้พ้นแล้วจะต้องใช้จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในท้องถิ่นนั้น ไม่น้อยกว่า ๓ ใน ๔ ของผู้มีสิทธิที่มาลงคะแนนเสียงนะครับ อันนี้จะเห็นได้ชัดว่ายกตัวอย่างว่าผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรท้องถิ่นนั้น

๓๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ดวงทิพย์ ๓๘/๑

ยกตัวอย่างเช่นจังหวัดนครราชสีมาผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ๑ ล้านคน ในคราวนั้นมาเลือกตั้ง ๘ แสนคน เพราะฉะนั้นมติที่จะถอดถอนของผู้บริหารท้องถิ่นจังหวัดนครราชสีมา จะต้องไม่น้อยกว่า ๓ ใน ๔ ของ ๘ แสนคนที่มาลงคะแนน จึงจะพ้นนะครับ

แต่หลักเกณฑ์ในการที่จะไปยื่นคำร้องต่อผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นจะเป็นไปตามกฎหมาย พระราชบัญญัติว่าด้วยการลงคะแนนเพื่อถอดถอนสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น หมายความว่า จะยื่นฟ้องเขาได้นั้นจะต้องเป็นไปตามมาตรา ๕ ว่าการเข้าชื่อร้องต่อผู้ว่าราชการจังหวัดที่จะขอให้ถอดถอนนั้นจะต้องมีมูลเสียก่อนนะครับ มีมูลขั้นต้น เขาใช้เกณฑ์ดังนี้ครับ เกณฑ์ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ถ้าในเขตจังหวัดนั้นมีไม่เกิน ๑ แสนคน ใช้คนมีสิทธิเข้าชื่อเพียง ๑ ใน ๕ ก็คือประมาณ ๒๐,๐๐๐ คน นะครับ ถ้าเกณฑ์จังหวัดนั้นมีเกิน ๑ แสนคน ไม่เกิน ๕ แสนคน คนเข้าชื่อร้องขอให้ถอดถอนก็ไม่น้อยกว่า ๒๐,๐๐๐ คน ถ้าเกิน ๕ แสนคน ไม่เกิน ๑ ล้านคน ผู้เข้าชื่อไม่น้อยกว่า ๒๕,๐๐๐ คน ถ้าผู้มีสิทธิเลือกตั้งเกิน ๑ ล้านคน ต้องมีผู้เข้าชื่อไม่น้อยกว่า ๓๐,๐๐๐ คน เกณฑ์ขั้นที่ ๑ จะร้องต่อผู้ว่าราชการจังหวัดต้องเป็นไปเช่นนี้ก่อน หลังจากนั้นก็เป็นเรื่องของ กกต. ที่จะไปดำเนินการให้ผู้มีสิทธิลงคะแนนในเขตเลือกตั้งนั้นมาลงคะแนนถอดถอนนะครับ มี ๒ ขั้นตอน ขั้นตอนที่ ๑ ยื่นเรื่องต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ถ้าครบตามเกณฑ์นี้ก็ดำเนินการขั้นที่ ๒ ต่อไป คือ กกต. ไปดำเนินการ ถ้าขั้นที่ ๑ นี้ไม่มีมูล ไม่มีเพียงพอ เสียแล้วก็พ้นไปนะครับ หากขั้นที่ ๑ ก็มาถึงขั้นที่ ๒ กกต. ก็จะไปรวบรวมรายชื่อให้ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตเลือกตั้งนั้นมาลงคะแนนเช่นเดียวกับลงประชามติ แต่ถือว่าจำนวน ๓ ใน ๔ อันนี้รัฐธรรมนูญบังคับกับครับ เราจะไปแก้ไขใน (๘) ให้เป็นไปตามที่ ท่านผู้ทรงเกียรติได้แปรญัตติไว้นั้นคงเป็นไปได้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ผมจะขอมติจากที่ประชุมได้นะครับ ขอเรียนเชิญ ท่านผู้ทรงเกียรติที่เคารพที่อยู่ข้างนอกครับ ได้กรุณาเข้ามาลงคะแนนในมาตรา ๑๕ คือ มาตรา ๓๖ (๘) นะครับ ผมจะถามเพื่อขอให้ลงมติใน (๘) วรรคแรกนะครับ ซึ่งใน (๘) ทั้งหมดนี้จะมียู่ ๔ วรรค ความในวรรคแรกมีท่าน พลเอก สิริ ขอแปรญัตติแก้ไขจำนวนราษฎร “ไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่มาลงคะแนนเสียง” แปรญัตติ

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ดวงทิพย์ ๓๘/๒

เป็น “จำนวนห้าหมื่นคน” นะครับ หากท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแปรญัตติของท่าน พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ กรุณา กด เห็นด้วย ครับ หากท่านผู้ใดเห็นควรให้คงไว้ตามร่างเดิม กรุณา กด ไม่เห็นด้วย ครับ เชิญลงคะแนนครับ เฉพาะพรรคแรกครับ เรียบร้อยแล้ว ปิดการลงคะแนนครับ รวมคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๓๒ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๘๕ คะแนน)

- ๓๘/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มติจะครบ เห็นควรให้คงไว้ตามร่างเดิม ๘๕ ครบ เห็นด้วยกับการแปรญัตติ ๓๒ ครบ งดออกเสียง ๑ ไม่ลงคะแนน ไม่มีครบ

สำหรับท่านนิรัตน์ อยู่ภักดี ขอแปรญัตติเพิ่มความในวรรคสามเข้ามา แล้วก็นำความในวรรคสามเดิมไปเป็นวรรคสี่จะครบ ถ้าหากว่าท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแปรญัตติของท่านนิรัตน์ อยู่ภักดี กรุณาจด เห็นด้วย ถ้าหากว่าเห็นควรให้คงไว้ตามร่างเดิมกค ไม่เห็นด้วย ครบ เชิญท่านผู้แปรญัตติ ยกมือมีอะไรครับ

นายนิรัตน์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม นิรัตน์ อยู่ภักดี สาระท่านประธานฯ อาจจะลืมไปนะครับว่า ที่ผมแปรญัตติ เนื่องจากเอกสารอาจจะไม่ครบ สาระก็คือว่ากรณีที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดลาออก ผมแปรญัตติให้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้ง ขอบคุณครับท่านประธานฯ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ขอบคุณครับ ความที่ท่านนิรัตน์ ขอเพิ่มเข้ามามีดังนี้จะครบ วรรคสามของ (๘) “เมื่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นตำแหน่งตาม (๓) หรือ (๔) ให้ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเลือกตั้งแทน” ถูกต้องนะครับ หากท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแปรญัตติของท่านนิรัตน์ อยู่ภักดี กค เห็นด้วย ครบ ถ้าเห็นควรให้คงไว้ตามร่างเดิมกค ไม่เห็นด้วย ครบ เชิญลงคะแนนครับ เรียบร้อยแล้วปิดการลงคะแนน รวมคะแนนได้

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๓๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๐ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เห็นด้วยกับการแปรญัตติ ๓๖ ครบ ไม่เห็นด้วย ๑๐ งดออกเสียง ๑ ไม่ลงคะแนน ๔ นะครับ การแปรญัตติตกไป เชิญท่านเลขธิการครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขธิการวุฒิสภา) :

“เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับความเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดสิ้นสุดลงตาม (๔) หรือ (๕) ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสอบสวนและวินิจฉัยโดยเร็ว คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการจังหวัดให้เป็นที่สุด

ในระหว่างที่ไม่มีนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติหน้าที่ของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเท่าที่จำเป็นได้เป็นการชั่วคราว จนถึงวันประกาศผลการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด

มาตรา ๓๗ รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง
- (๒) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง
- (๓) ตาย
- (๔) ลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อยกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๕) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๕/๑
- (๖) กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๔๔/๓
- (๗) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
- (๘) รัฐมนตรีสั่งให้พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๑๕

ให้นำความในวรรคสองของมาตรา ๓๖ มาใช้บังคับกับกรณีรองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยอนุโลม”

มาตรา ๑๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๗/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

“มาตรา ๓๗/๑ เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง
- (๒) นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง
- (๓) ตาย
- (๔) ลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อยกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
- (๕) กระทำการฝ่าฝืนมาตรา ๔๔/๓
- (๖) ถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก

ให้นำความในวรรคสองของมาตรา ๓๖ มาใช้บังคับกับกรณีเลขานุการ
นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดย
อนุโลม”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒

- ๕๐/๑

มาตรา ๑๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ให้นายกองการบริหารส่วนจังหวัดควบคุมและรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตามกฎหมาย และเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ให้มีปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดคนหนึ่ง เป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองจากนายกองการบริหารส่วนจังหวัด และรับผิดชอบควบคุมดูแลราชการประจำขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เป็นไปตามนโยบาย และมีอำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนดหรือตามที่นายกองการบริหารส่วนจังหวัดมอบหมาย

การบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น”

มาตรา ๑๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

“มาตรา ๑๕/๑ อำนาจหน้าที่ในการสั่งหรือการปฏิบัติราชการของรองนายกองการบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นไปตามที่นายกองการบริหารส่วนจังหวัดมอบหมาย

ในกรณีที่นายกองการบริหารส่วนจังหวัดไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองนายกองการบริหารส่วนจังหวัดตามลำดับที่นายกองการบริหารส่วนจังหวัดจัดไว้เป็นผู้รักษาราชการแทน ถ้าไม่มีรองนายกองการบริหารส่วนจังหวัดหรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้รักษาราชการแทน

ในกรณีที่มีกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติ หรือคำสั่งใด แต่งตั้งให้นายกองการบริหารส่วนจังหวัดเป็นกรรมการหรือให้มีอำนาจหน้าที่อย่างใด ให้ผู้รักษาราชการแทนทำหน้าที่กรรมการหรือมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับนายกองการบริหารส่วนจังหวัดในระหว่างรักษาราชการแทนด้วย

อำนาจในการสั่งการอนุญาต การอนุมัติ หรือการปฏิบัติราชการที่นายก
องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ
ข้อบังคับ ข้อบัญญัติ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย กฎ
ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อบัญญัติ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้น ไม่ได้
กำหนดในเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น นายองค์การบริหารส่วนจังหวัด
อาจมอบอำนาจโดยทำเป็นหนังสือให้รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติ
ราชการแทนนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดก็ได้ แต่ถ้ามอบให้ปลัดองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดหรือรองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติราชการแทน ให้ทำเป็น
คำสั่งและประกาศให้ประชาชนทราบ

การปฏิบัติราชการแทนนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามวรรคสี่
ต้องกระทำภายใต้การกำกับดูแลและกรอบนโยบายที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
กำหนดไว้”

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติ
องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

มาตรา ๒๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๔/๑ มาตรา ๔๔/๒ และ
มาตรา ๔๔/๓ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

“มาตรา ๔๔/๑ นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกององค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด หรือผู้ซึ่งนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดมอบหมาย มีสิทธิเข้าประชุมสภา
องค์การบริหารส่วนจังหวัด และมีสิทธิแถลงข้อเท็จจริง ตลอดจนแสดงความคิดเห็น
เกี่ยวกับงานในหน้าที่ของตนต่อที่ประชุม แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนน

มาตรา ๔๔/๒ สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวนไม่น้อยกว่า
หนึ่งในสามของจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ มีสิทธิ
เข้าชื่อเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปในที่ประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพื่อให้
นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในปัญหา
อันเกี่ยวกับการบริหารราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยไม่มีการลงมติ

ญัตติตามวรรคหนึ่ง ให้ยื่นต่อประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด
และให้ประธานองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนดวันสำหรับการอภิปรายทั่วไป ซึ่งต้อง
ไม่เร็วกว่าห้าวันและไม่ช้ากว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับญัตติ แล้วแจ้งให้นายกองการ
บริหารส่วนจังหวัดทราบ

การขอเปิดอภิปรายทั่วไปตามมาตรานี้ จะทำได้ครั้งเดียวในสมัยประชุม
สามัญสมัยหนึ่ง

มาตรา ๔๔/๓ นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกององค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด เลขานุการนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด และที่ปรึกษานายกองการ
บริหารส่วนจังหวัด ต้องไม่กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่อื่นใดในส่วนราชการ หน่วยงาน
ของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ เว้นแต่ตำแหน่งที่ดำรงตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

๘๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

กัชนี ๔๑/๒

(๒) รับเงินหรือประโยชน์ใด ๆ เป็นพิเศษจากส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ นอกเหนือไปจากที่ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ ปฏิบัติกับบุคคลในธุรกิจการงานตามปกติ

(๓) เป็นผู้มีส่วนได้เสียไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในสัญญาที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นเป็นคู่สัญญาหรือในกิจการที่กระทำให้แก่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นหรือที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นจะกระทำ

บทบัญญัติมาตรานี้มิให้ใช้บังคับกับกรณีที่บุคคลดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง ได้รับเบี้ยหวัดบำเหน็จบำนาญ เงินปีพระบรมวงศานุวงศ์ หรือเงินอื่นใดในลักษณะเดียวกัน และมีให้ใช้บังคับกับกรณีที่บุคคลดังกล่าวตามวรรคหนึ่งรับเงินตอบแทนค่าเบี้ยประชุม หรือเงินอื่นใด เนื่องจากการดำรงตำแหน่งกรรมการของรัฐสภา สภาผู้แทนราษฎร วุฒิสภา หรือสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือสภาท้องถิ่น หรือกรรมการที่มีกฎหมายบัญญัติให้เป็นโดยตำแหน่ง”

มาตรา ๒๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

“มาตรา ๔๕/๑ การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน โดยใช้วิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด การจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง การตรวจสอบ การประเมินผล การปฏิบัติงาน และการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับว่าด้วยการนั้น และหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณฑุเสถียร รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านสันติภาพครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ในมาตรา ๒๒ ที่แก้ไขเพิ่มเติมเป็น ๔๕/๑ ท่านประธานฯ ครับ ผมเองเข้าใจในเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติองค์การ

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

กัชนี ๔๑/๓

บริหารส่วนจังหวัดที่จะให้ประชาชนมีส่วนร่วม เรามองตามรัฐธรรมนูญว่าประชาชนมีส่วนร่วม เมื่อประชาชนมีส่วนร่วม ดูถ้อยคำของมาตรา ๔๕/๑ นี่คือการให้ความเห็น ในฐานะกรรมาธิการและหน้าที่ของสมาชิกวุฒิสภา จะถามว่า การมีส่วนร่วมของประชาชน ในนั้นบอกว่า การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ต้องเป็นไป เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เขียนอย่างนี้นะครับ ในกฎหมายฉบับนี้เห็นชัดก็คือว่า ต้องการให้ประชาชนมีส่วนร่วม แต่โดยนัยของประชาชนมีส่วนร่วม ท่านประธานฯ ครับ ต้องมองถึงว่า แม้กระทั่งการบริหารการจัดเมืองที่ดี การมีส่วนร่วมของประชาชนในการ จัดทำแผนพัฒนาองค์กรระดับจังหวัด เห็นใหม่เขียนว่า “ให้คำนึงถึงการมีส่วนร่วมของ ประชาชนในการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด การจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง” ซึ่งว่าด้วยการปกครองส่วนท้องถิ่น แนนอน ๒๘๒ รัฐธรรมนูญ เขียนไว้ชัด-----

- ๔๒/๑

แต่ทีนี้ถ้าคิดว่าจะให้มีส่วนร่วมจริง ๆ ท่านประธานฯ ครับ แม้บางเรื่องการออกเทศบัญญัติ การออกข้อบังคับ ซึ่งจะเป็นเรื่องการจัดเก็บภาษีน้ำมัน ซึ่งว่าไปด้วยท้าย ๆ ผมเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้ ถ้าการให้ประชาชนมีส่วนร่วมจริง ๆ สมมุติว่าประชาชนเลือกนายกฯ ไม่ต้องสมมุติ เรื่องจริงต่อไปในอนาคตก็คือว่า ประชาชนมีสิทธิเลือกนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด พอเลือกเสร็จปีประชาชนบอกว่า ฉันอยากจะทำอย่างนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ พุทธศักราช ๒๕๔๐ ในมาตรา ๑๗๐ ไม่ทราบจะเป็นประโยชน์ในการล้อของรัฐธรรมนูญทั้งหมด ไม่ว่าจะว่าด้วยระดับชาติหรือระดับท้องถิ่น แต่สิ่งที่อยากเห็นท่านประธานฯ ครับ ในมาตรา ๑๗๐ รัฐธรรมนูญบัญญัติว่า “ผู้มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่าห้าหมื่นคน มีสิทธิเข้าชื่อร้องต่อ” เอาละ คำว่าร้องขอต่อใครครับ ร้องขอต่อนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือผู้ว่าราชการจังหวัดที่กำหนดก็แล้วแต่ เสนอสิ่งที่เป็ระเบียบข้อบังคับที่เป็นประโยชน์เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๑๗๐ เพราะฉะนั้นผมอยากจะถามกฤษฎีกาก็แล้วกันที่เกี่ยวข้องตรงนี้ว่า ถ้าท่านคิดว่าการให้ประชาชนมีส่วนร่วมจริง ๆ ในท้องถิ่นนี้ บางจังหวัดประชากรมีสิทธิเลือกตั้งเป็นล้าน ถ้าเขาเข้าชื่อกันและสอดคล้องตามรัฐธรรมนูญว่า ๕๐,๐๐๐ ชื่อ ให้เขาทำได้ไหม และทำไมไม่คำนึงถึงว่า การเข้าชื่อกันและประชาชนมีส่วนร่วมต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และก็สอดคล้องรัฐธรรมนูญทุกมาตราที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่น ผมเห็นตั้งแต่มาตรา ๓๐๓ มาตรา ๓๐๔ เราพยายามลื้อรัฐธรรมนูญไปสู่ระดับภูมิภาค ก็คือระดับท้องถิ่น แต่ทำไมเวลาให้ภาคประชาชนเขาเกี่ยวข้อง ทำไมไม่เอารัฐธรรมนูญเข้าไปเกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องกัน เพราะเห็นตรงนี้ท่านประธานฯ ว่า ถ้าบางเรื่องที่เป็นเรื่องขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจริง ๆ แล้ว และประชาชนในท้องถิ่นบอก ฉันจะทำอย่างนี้ ระดับชาติ ๕๐,๐๐๐ ชื่อ เข้าชื่อกันออกกฎหมาย เสนอกฎหมายหลายฉบับเข้ามา และอาจจะตกในสภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาก็แล้วแต่ แต่นั่นคือการที่ประชาชนได้มีส่วนร่วมต่อกฎหมาย และยังท้องถิ่นนี้ครับในจังหวัดใดก็ตามถ้าเขาคิดว่า อันนี้น่าจะเป็นประโยชน์กับจังหวัด เขาก็เข้าชื่อกัน ๕๐,๐๐๐ ชื่อตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๐ สำคัญที่สุดก็คือว่า คุณจะไปออกแนวคิด

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ร.จิรา ๔๒/๒

ออกกระเปียบ ออกข้อบังคับ ออกข้อบัญญัติเพื่อที่จะสนองตอบต่อความต้องการของประชาชน ผมว่าแนวคิด ๕๐,๐๐๐ ชื่อน่าจะเป็นประโยชน์ สอดคล้องกันในระดับชาติระดับภูมิภาคด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นไม่ทราบทำไมท่านไม่เอาแนวคิดนี้ คิดว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่จะให้ประชาชนมีส่วนร่วมแล้วนี้ เหตุไฉนไม่พยายามลื้อในสิ่งที่ประชาชนมีส่วนร่วมตามรัฐธรรมนูญจริง ๆ เข้าไปในบทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้ ผมถามแนวคิดคงไม่แปรญัตติ แต่ในเหตุผลว่าทำไมครับ ในเมื่อให้มีส่วนร่วมจริง ๆ ทำไมไม่ทำอย่างนี้ครับ ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ ขอให้ท่านตอบก็แล้วกัน ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ครับ ผู้ชี้แจงจะตอบเลยก็ได้นะครับ เชิญครับ

นายรัชชัย ฝักอังกูร (ผู้ชี้แจง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ กระผม รัชชัย ฝักอังกูร รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นครับ ข้อเสนอที่ท่านประสงค์จะให้ราษฎรได้มีโอกาสที่จะเข้าชื่อในการที่จะออกข้อบังคับข้อบัญญัติของการปกครองส่วนท้องถิ่น ขอกราบเรียนว่าในปัจจุบันในกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘๗ ได้กำหนดไว้ว่า “ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดมีจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานสภาท้องถิ่นเพื่อให้สภาท้องถิ่นพิจารณาออกข้อบัญญัติท้องถิ่นได้” หลักเกณฑ์มีอยู่ในกฎหมายรัฐธรรมนูญครับ ครั้งหนึ่งของจำนวนผู้มีสิทธิ ถ้าเผื่อเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเล็ก ๆ นี้ค่อนข้างจะง่าย ผู้มีสิทธิมีน้อยครั้งหนึ่งก็สามารถที่จะเข้าชื่อออกกระเปียบข้อบังคับได้ครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : ครับ สิ่งที่ท่านตอบตั้งแต่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๘๒ ว่าด้วยองค์กรปกครองฯ ผมเห็นด้วย แต่ที่นี้พอมาดูในร่างพยายามดูทั้งฉบับดูหมดแล้ว มีสิ่งที่ใกล้เคียงที่สุดก็คือมาตรา ๒๒ มาตรา ๔๕/๑ แต่ที่นี้สิ่งที่ปรากฏอยู่ในมาตรา ๔๕/๑ การที่ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการที่จะเข้าชื่อกันและกันเสนอข้อบัญญัติ หรือข้อบังคับอะไรต่าง ๆ ไม่ปรากฏอยู่ในนี้ ปรากฏแต่เพียงว่า

LIRT

เป็นอำนาจขององค์กรของท้องถิ่น ก็คือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด แต่ใน
ขณะเดียวกันอำนาจหน้าที่ที่ประชาชนมีส่วนร่วมในนี้ไม่มี เพียงแต่ที่ผมถามว่า แล้วทำ
อย่างไรในมาตรา ๑๗๐ ก็คือ มาตรา ๒๘๒ เป็นต้นไปที่ว่าด้วยองค์กรปกครอง
ส่วนท้องถิ่นก็ดี ให้ปรากฏว่าที่ท่านรองอธิบดีตอบก็คือว่า ให้มีส่วนร่วมได้จริง ๆ
แต่ไม่ใช่มีส่วนร่วมในแต่ทฤษฎีซึ่งปรากฏ แต่ไม่ได้เขียนไว้เพื่อให้เป็นรูปธรรมครับ
ขอขอบคุณครับท่านประธานฯ ครับ

- ๔๓/๑

๕๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

วนิดา ๔๓/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญกฤษฎีกาครับ

นายธนาวัฒน์ สังข์ทอง (ผู้ชี้แจง) : ขออนุญาตที่ประชุมครับ ผม ธนาวัฒน์ สังข์ทอง จากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาครับ ในมาตรา ๔๕/๑ ที่เพิ่มขึ้นมาใหม่นี้ ก็ด้วยหลักเกณฑ์ที่เราจะต้องการให้การบริหารจัดการบ้านเมืองนั้นเป็นการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี และนำไปใช้กับองค์การบริหารส่วนจังหวัดด้วยลักษณะหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์กรของส่วนท้องถิ่น เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชนโดยตรงนะครับ ซึ่งตามร่างนี้ ก็เขียนไว้แล้วว่า การปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน ก็คือการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นต้องยึดถือเป้าหมายของประชาชนที่จะต้องให้ได้รับประโยชน์มากที่สุด ก็คือโดยมุ่งที่จะสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนเป็นหลักนะครับ โดยใช้ระบบการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ซึ่งในปัจจุบันนี้รัฐบาลก็ได้มีการออกพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์การบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ซึ่งจะว่าด้วยการมีส่วนร่วมของประชาชน การจัดทำกิจการบ้านเมืองของรัฐว่าต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ของประชาชน มีการสอบถามความคิดเห็นมีการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการเสนอที่จะให้ข้อคิดเห็นหรือข้อโต้แย้ง รวมถึงกระทั่งถ้ามีเหตุที่ไม่ถูกต้องก็สามารถที่จะร้องเรียนหรืออุทธรณ์ในการดำเนินการของรัฐได้ ซึ่งในพระราชกฤษฎีกาฉบับนั้นได้เปิดทางไว้ในหมวด ๑ ว่า ให้นำหลักเกณฑ์วิธีการในส่วนเกี่ยวกับบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี ไม่ว่าจะเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชน ไม่ว่าจะเป็นการอำนวยความสะดวกของประชาชน การตอบสนองความต้องการของประชาชนเพื่อให้คุ้มค่ากับภารกิจของรัฐที่จะต้องทำ ให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนำเอามาใช้ด้วยโดยกระทรวงมหาดไทยในฐานะผู้กำกับดูแล เป็นคนออกระเบียบหรือวางระเบียบหลักเกณฑ์วิธีการในการปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามแนวทางตามพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ เพราะฉะนั้นในมาตรา ๔๕/๑ นี้จึงวางกรอบไว้ในเรื่องของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน รวมทั้งวางกรอบ

LIRT

๕๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

วนิดา ๔๓/๒

ต่าง ๆ ในการที่จะต้องให้คำนึงถึงในการบริหารกิจการของ อบจ. นะครับ โดยสอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาฉบับดังกล่าว โดยให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ออกหลักเกณฑ์วิธีการ เพราะฉะนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องการมีส่วนร่วมหรือการดำเนินการการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนจึงอยู่ในพระราชกฤษฎีกาฉบับนั้นแล้วก็จะนำมาใช้โดยหลักเกณฑ์ที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดต่อไปครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสันติภาพติดพัน เชิญครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : นิดเดียวท่านประธานฯ ก็อย่างนี้ที่ปรากฏไม่ได้ปรากฏว่าประชาชน ๕๐,๐๐๐ ชื่อ ๑๗๐ หรือ ๒๘๒ ที่ปรากฏไม่มี หมายถึงว่าในข้อเท็จจริงที่กฎหมายฉบับนี้เป็นเรื่อง โดยอ้อมที่ว่าจะทำได้ ไม่ทำก็ได้ แต่สิ่งที่ทำเป็นรูปธรรม สมมุติว่าประชาชน ๕๐,๐๐๐ ชื่อมีสิทธิเข้าชื่อเพื่อออกข้อบัญญัติ อย่างนี้ถ้าเขียนไว้ชัดเจน แต่ปรากฏไม่มี แต่โดยอ้อมผมไม่แน่ใจเขาจะทำหรือไม่ทำครับ ผมต้องการท่านนี้ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญผู้ชี้แจงครับ

นายธนาวัฒน์ สังข์ทอง (ผู้ชี้แจง) : ขออนุญาตอีกครั้งหนึ่งครับ ในส่วนที่เกี่ยวกับการเข้าชื่อเสนอเพื่อออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเป็นไปตามหลักสิทธิพื้นฐานที่รัฐธรรมนูญได้กำหนดไว้ให้สำหรับประชาชนในท้องถิ่น รวมทั้งตรงนั้นจะมีกฎหมายเฉพาะกฎหมายเกี่ยวกับการเข้าชื่อในการเสนอข้อบัญญัติท้องถิ่นต้องคัดกรปกครองส่วนท้องถิ่นตรงนั้นจะมีกฎหมายเฉพาะในการกำกับไว้แล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมาเขียนไว้ตรงนี้ เขียนไว้ตรงนี้ก็เพื่อให้ในการบริหารกิจการของ อบจ. เป็นไปอย่างมีระบบแล้วก็อาศัยให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดีโดยตอบสนองต่อความต้องการประชาชนให้มากที่สุดนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ผมจะขึ้นมาตรา ๒๓ ท่านสมพรยังตั้งใจหรือเปล่าครับ

LIRT

นายสมพร คำชื่น (แพร์) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดแพร่ ในฐานะกรรมการ ท่านประธานฯ รับผิดชอบต่อจาก คุณสันติภาพขออภัยที่เอ่ยนาม ในมาตรา ๔๕/๑ นี้ มาตรานี้เป็นกรบัญญัติเพิ่มขึ้นมาก็เป็นเรื่องที่ดี ผมอยากจะให้ท่านผู้ชี้แจงได้ลองยกตัวอย่างว่า หลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดในเรื่องของการที่ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยเฉพาะในเรื่องของการจัดทำงบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้าง อันนี้สำคัญมาก เพราะว่าอย่างที่ผมได้อภิปรายไปในช่วงที่ผ่านมา ว่าในการทำข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ผ่านมาผมยกตัวอย่าง ไม่ว่าจะเป็นปีที่แล้ว หรือปีนี้ก็ถึงงบประมาณปี ๒๕๔๗ ก็คิดว่าจะมีเรื่องที่ไม่น่าจะกระทำแบบนั้น ที่ไปซื้อหินซื้อทราย ซื้อปูน ซื้อเหล็กเส้น หรือว่าไปซื้อเครื่องครัวเรือนให้กลุ่มแม่บ้านอะไรต่าง ๆ ซึ่งจะ เป็นงบประมาณที่มีลักษณะในการที่จะไปหาเสียง หรือว่ามีลักษณะที่อาจจะ อาจจะนะครับ มีผลประโยชน์อะไรต่าง ๆ ในลักษณะที่ว่ามีส่วนได้ส่วนเสียในทางอ้อมกับผู้ที่เป็นผู้บริหาร ใน อบจ. นั้น เพราะฉะนั้นมาตรานี้ที่กำหนดมาเป็นมาตรา ๔๕/๑ นี้ว่าให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยเฉพาะการจัดทำ งบประมาณ การจัดซื้อจัดจ้างตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด ผมอยากจะให้ท่านผู้ชี้แจงลองกรุณาได้ยกตัวอย่างสักเรื่องหนึ่งได้ไหมครับ ถ้าหากว่า ยกตัวอย่างให้เห็นชัดเจนเป็นรูปธรรมผมก็มีความสบายใจขึ้นว่า ต่อไปนี้ อบจ. ผู้บริหารคือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะได้ให้ประชาชนมีส่วนร่วมจริง ๆ จัง ๆ ไม่ว่าจะเป็น การจัดซื้อจัดจ้างหรือการตรวจสอบหรือการจัดทำงบประมาณ เพื่อให้ข้อบัญญัติออกมานี้ มีความตอบสนองต่อปัจจัยพื้นฐาน ความต้องการในเรื่องของปากท้องหรือความเดือดร้อน ของพี่น้องประชาชนในเขต อบจ. อย่างแท้จริง อยากจะให้ท่านลองยกตัวอย่างประกอบ สักเล็กน้อย โดยเฉพาะเรื่องของการจัดทำงบประมาณหรือการจัดซื้อจัดจ้างครับ ขอขอบคุณ ครับท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เชิญครับ

นายรัชชชัย พิทักษ์ (ผู้ชี้แจง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ ขออนุญาตยกตัวอย่าง กรณีเรื่องของการจัดทำแผนนะครับ ปัจจุบันเรามีระเบียบกระทรวงมหาดไทยกำหนดว่า การจัดทำแผนพัฒนาของท้องถิ่นจะต้องเข้าไปให้ประชาคมหรือราษฎรในท้องถิ่นเป็นผู้ที่กำหนดปัญหาความต้องการขึ้นมา แล้วจากการจัดทำแผนประชาคม แล้วเอาแผนประชาคมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาท้องถิ่น เพื่อที่จะเกิดความมั่นใจว่า ความต้องการต่าง ๆ ที่ปรากฏในแผนของท้องถิ่นนี้เป็นไปตามความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง แล้วกว่าที่ท้องถิ่นจะทำแผนของตัวเองได้ ก็ยังบอกว่ามีข้อเสนอให้นำร่างแผนนี้มาให้ประชาชนพิจารณาก่อนที่จะกำหนดเป็นแผนของท้องถิ่น อันนี้ยกตัวอย่างเรื่องแผนนะครับ ต่อมาเราก็กำหนดวิธีว่า การจัดทำงบประมาณนั้นให้เป็นไปตามแผนของท้องถิ่น โดยเรามุ่งหวังว่าเมื่อแผนของท้องถิ่นนี้เป็นไปตามความต้องการของประชาชนแล้ว แล้วมากำหนดว่างบประมาณต้องมาจากแผน เพราะฉะนั้นโดยพื้นฐานแล้วงบประมาณน่าจะเป็นไปตามความต้องการของประชาชน แล้วการจัดทำงบประมาณนี้ก็ให้ทำในลักษณะของการเปิดเผย มีการสรุปงบประมาณรายละเอียดต่าง ๆ โดยเฉพาะงบลงทุนที่กำลังคิดจะทำนะครับ ถ้ากฎหมายนี้ออกก็คงจะมีโอกาสทำได้ดีขึ้น ให้มีการสรุปรายละเอียดงบลงทุนต่าง ๆ ที่ผ่านการพิจารณาแล้วนี้ แจกจ่ายให้พี่น้องประชาชนได้รับทราบว่า งบประมาณของท้องถิ่นนี้ต่อไปนี้อาจจะมีการทำอะไรบ้างในเขตหมู่บ้านของตัวเอง อย่างนี้เป็นต้นนะครับ

เรื่องของการจัดซื้อจัดจ้าง ก็ได้กำหนดให้จัดทำแผนการจัดซื้อจัดจ้างไว้ล่วงหน้าว่า ในช่วงเดือนใดจะทำอะไร แล้วก็ให้ส่งแผนนั้นประกาศไว้โดยเปิดเผย และก็ให้พี่น้องประชาชนได้รับทราบว่า ในเขตหมู่บ้านของตนเองในรอบปีนี้จะมีการจัดซื้อจัดจ้างโครงการอะไรบ้าง ในขณะที่มีการจัดซื้อจัดจ้างก็ให้มีการปักป้ายแสดงรายละเอียดการก่อสร้างไว้ในชุมชนหรือในหมู่บ้านให้ได้รับทราบ แล้วก็ยังวางระเบียบเกี่ยวกับการให้ประชาคมเข้ามามีส่วนร่วมในเรื่องของการรับซอง การเปิดซอง การควบคุมงาน

และการจัดซื้อจัดจ้างครับ เมื่อกฎหมายฉบับนี้ออกมาแล้ว สิ่งที่จะนำไปก็จะออกมา เป็นเรื่องของในทางปฏิบัติอย่างแท้จริงเพราะมีฐานของกฎหมายนี้รองรับครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : มาตรการนี้ไม่มีการแปรญัตติอะไรครับ เชิญท่านเลขาธิการดำเนินการ มาตรการต่อไปครับ

นายมนตรี รูปสุวรรณ (เลขาธิการวุฒิสภา) : มาตรา ๒๓ ให้ยกเลิก ความในมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๓ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้มีมติเห็นชอบด้วยกับร่างพระราชบัญญัติใด ให้ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ส่งร่างข้อบัญญัตินั้นให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา

ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องพิจารณาร่างข้อบัญญัติตามวรรคหนึ่งให้เสร็จ และให้ส่งคืนประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับ ร่างข้อบัญญัตินั้น ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบด้วยกับร่างข้อบัญญัตินั้น

ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบด้วยกับร่างข้อบัญญัติตามวรรคหนึ่ง ให้ส่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดลงนามใช้บังคับเป็นข้อบัญญัติต่อไป แต่ถ้า ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่เห็นชอบด้วยให้ส่งร่างข้อบัญญัตินั้นพร้อมด้วยเหตุผลไปยัง สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อพิจารณาใหม่ ถ้าสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีมติยืนยันตามร่างข้อบัญญัติเดิมด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนสมาชิก สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ให้ประธานสภาองค์การบริหารส่วน จังหวัดส่งร่างข้อบัญญัตินั้นให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดลงนามใช้บังคับ เป็นข้อบัญญัติและให้แจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดทราบต่อไป แต่ถ้าสภาองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดไม่ยืนยันภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับร่างข้อบัญญัติหรือยืนยัน ร่างข้อบัญญัติด้วยคะแนนเสียงน้อยกว่าสองในสาม ให้ร่างข้อบัญญัตินั้นตกไป”

๕๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ว.ร.น.ช ๔๕/๑

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ พลตรี มนูญกฤต รูปขจร ประธาน วุฒิสภา ได้กลับมามีขึ้นบัลลังก์ ทำหน้าที่ประธานของที่ประชุมต่อไป

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านบุญยืน สุกसारสาทร ครับ ท่านบุญยืน กำลังพิจารณามาตรา ๒๓ ในวรรคสามนะครับ

นายบุญยืน สุกसारสาทร (พิษณุโลก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม นายบุญยืน สุกसारสาทร สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดพิษณุโลก ได้ขอขึ้นแปรญัตติเพิ่มเป็นวรรคสี่ของมาตรา ๕๓ ไว้ ดังกระผมจะได้ชี้แจงเหตุผลดังนี้ครับ การออกข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นะครับ ในพระราชบัญญัติ องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอยู่ ๓ มาตราที่เกี่ยวข้อง คือมาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ และมาตรา ๕๕ มาตรา ๕๓ เป็นการเขียนกำหนดไว้ในหลักการใหญ่ ๆ ว่าการออกข้อบัญญัติทำอะไร มาตรา ๕๔ เป็นการเขียนไว้ว่าถ้าเกิดไม่เห็นชอบด้วยระหว่างผู้ว่าฯ กับสภาจะทำอย่างไร แล้วก็มาตรา ๕๕ เป็นเรื่องของข้อบัญญัติร่างงบประมาณ กระผมใคร่จะขอเทียบเคียงดังนี้ คือตามมาตรา ๕๓ เดิมที่แก้ไข วรรคสามเขาพูดว่า อย่างนี้ครับ วรรคสามบอกว่า มาตรา ๕๓ เดิม ก่อนจะแก้ไขเขียนว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด จะอนุมัติร่างข้อบัญญัติใดมิได้ ถ้าเห็นว่าร่างข้อบัญญัตินั้นเป็นร่างข้อบัญญัติที่ฝ่าฝืน กฎหมายหรือเป็นร่างข้อบัญญัติที่ออกนอกเหนืออำนาจหน้าที่ขององค์การบริหาร ส่วนจังหวัด ในกรณีเช่นนั้นให้ร่างข้อบัญญัตินั้นเป็นอันตกไป ก็หมายความว่า มาตราหลักของการออกข้อบัญญัติ เดิมได้ระบุไว้เลยว่า ถ้าข้อบัญญัติใดก็ตามถ้าไปขัด กับกฎหมาย ไปฝ่าฝืนกฎหมาย ไปนอกเหนือหน้าที่ขององค์กรแล้วข้อบัญญัตินั้น เป็นอันตกไป ใช้ไม่ได้ แต่ว่าพอมาแก้ไขใหม่ครับ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ มาแก้เป็นว่า วรรคแรกบอกว่า ถ้าในกรณีที่สภาจังหวัดเห็นชอบด้วยกับร่างข้อบัญญัติใดแล้วก็ให้ส่ง ร่างนั้นให้ประธานเพื่อให้ประธานส่งร่างไปให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณา คำว่า พิจารณาในที่นี้หมายถึงให้ผู้ว่าฯ เห็นชอบ วรรคสองบอกว่าผู้ว่าราชการจังหวัด พิจารณาร่างเสร็จแล้วก็ให้ส่งคืนภายใน ๑๕ วัน ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัด ไม่ส่งคืนภายใน เวลาที่กำหนดก็ให้ถือว่าเห็นชอบครับ อันนี้ก็เป็นหลัก คราวนี้วรรคที่สามที่กระผมเห็นว่า

LIRT

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

วรณช ๔๕/๒

เป็นปัญหา เป็นปัญหาว่าอย่างไรครับ เขียนไว้ว่าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นชอบด้วยกับ
ร่างข้อบัญญัติตามวรรคหนึ่งให้ส่งให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดลงนามเป็นข้อบัญญัติ
ต่อไป โอ.เค. ครับ อันนี้ก็ถูกต้อง-----

- ๔๖/๑

แต่ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่เห็นชอบด้วยให้ส่งร่างข้อบัญญัตินั้นพร้อมด้วยเหตุผลไปยัง
 สภากลางการบริหารส่วนจังหวัดเพื่อพิจารณาใหม่ ถ้าสภากลางการบริหารส่วนจังหวัดมีมติ
 ยืนยันตามร่างข้อบัญญัติเดิมด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า ๒ ใน ๓ ของจำนวนสมาชิก
 สภากลางการบริหารส่วนจังหวัดนั้นทั้งหมดเท่าที่มีอยู่ ให้ประธานสภากลางการบริหาร
 ส่วนจังหวัดส่งร่างข้อบัญญัตินั้นให้นายองค์การบริหารส่วนจังหวัดลงนามใช้เป็น
 ข้อบัญญัติ แล้วแจ้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทราบ ท่านประธานฯ ครับ ตรงนี้จะครับเป็น
 ปัญหา เป็นปัญหาตรงไหนครับท่านประธานฯ ครับ เป็นปัญหาตรงที่ว่า จริง ๆ แล้วนั้น
 ผู้ว่าราชการจังหวัดมีสถานะเหมือนเป็นผู้แทนของรัฐบาลไปอยู่ที่จังหวัดเพื่อบริหารงาน
 ส่วนภูมิภาค แล้วก็กำกับดูแลควบคุมการบริหารราชการทุกอย่างในจังหวัดนั้น ตั้งแต่เรื่อง
 ของภูมิภาคเอง เรื่องของท้องถิ่นเองที่อยู่ในจังหวัดนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นในทางปฏิบัติ
 กระผมเองก็อยู่ในสายงานนี้มาเก่า ก็จะทักท้วงเรื่องข้อบัญญัติได้ก็เพียงเหตุผลเดียวครับว่า
 ข้อบัญญัตินั้นขัดกับกฎหมาย ข้อบัญญัตินั้นนอกเหนือหน้าที่ ข้อบัญญัตินั้นนอกเหนือ
 ข้อบังคับหรือระเบียบ กระผมจะยกตัวอย่างครับ ถ้าสมมติว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดออก
 ข้อบัญญัติมาอันหนึ่ง ไปขัดกับหลักกฎหมายใหญ่ หลักกฎหมายใหญ่บอกว่าองค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัดนั้นจะออกข้อบัญญัติมีผลบังคับใช้เป็นค่าปรับได้ไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท
 ยกตัวอย่างนะครับ หรือว่าจำคุกได้ไม่เกิน ๖ เดือน อย่างนั้นนะครับ ถ้าไปออกกฎหมายแล้ว
 เกินกว่านั้น ปรับก็เกินกว่า ๑๐,๐๐๐ บาท ที่กฎหมายหลักบังคับไว้ หรือจำคุกก็เกินกว่านั้น
 ผู้ว่าราชการจังหวัดจะทักท้วงไม่ได้เลยครับถ้าหากว่าไปเขียนใหม่อย่างนี้ ก็เพียงแต่ทำให้สภา
 ยืนยันด้วยเสียง ๒ ใน ๓ และก็สามารถใช้เป็นกฎหมายได้ เป็นข้อบังคับ ข้อบัญญัติได้
 ถ้าหากว่าตีความกันอย่างนี้แล้วละก็เสียงขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ๒ ใน ๓ สามารถ
 ไปยกเว้นกฎหมายได้ หรือว่าท่านผู้ว่าราชการจังหวัดได้พิจารณาร่างข้อบัญญัติงบประมาณ
 ขององค์การนี้ะครับ สมมติว่าร่างข้อบัญญัติอันนี้ไม่เป็นไปตามระเบียบวิธีการงบประมาณ
 ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เช่นว่าไปตั้งงบประมาณเป็นเงินสำรองจ่ายไว้เกินกว่าที่
 กำหนดไว้ เขามีระเบียบครับ หรือไปตั้งค่าต้อนรับไว้เกินกว่าที่กำหนดไว้ หรือว่าไปตั้ง
 งบประมาณผิดหมวดค่าใช้จ่ายต่าง ๆ หรือว่าไปตั้งงบประมาณไม่ใช่น้ำที่ขององค์การ

ไปนอกเหนือหน้าที่ ผู้ว่าราชการจังหวัดจะทักท้วงอะไรไม่ได้เลยครับ เพราะว่าเราจะใช้เสียง ๒ ใน ๓ ตามวรรคสามของมาตรา ๕๓ ที่แก้ไขใหม่นี้ ก็สามารถมาลบล้างความผิดทั้งหลาย นั้นได้ คือสามารถบังคับใช้ได้ แม้ว่าข้อบัญญัตินั้นจะผิดกับกฎหมาย ฝ่าฝืนกฎหมาย ฝ่าฝืนระเบียบ คราวนี้เราลองมาดูมาตรา ๕๔ เดิมที่ยังไม่ได้แก้ครับท่านประธานฯ ครับ มาตรา ๕๔ เดิมที่ยังไม่ได้แก้เขาเขียนว่าอย่างไรครับ วรรคสุดท้ายของมาตรา ๕๔ คือ วรรคสามของมาตรา ๕๔ ที่ยังไม่ได้แก้ นะครับว่า ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดไม่เห็นด้วยกับ สภาพองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้ส่งร่างข้อบัญญัติขึ้นไปยังสภาพองค์การบริหารส่วนจังหวัด และให้สภาพองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจารณาใหม่ภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับร่าง ข้อบัญญัติคืนมา ถ้าสภาพองค์การบริหารส่วนจังหวัดยืนยันให้ความเห็นชอบด้วยคะแนนเสียง ไม่น้อยกว่า ๒ ใน ๓ ของจำนวนสมาชิกขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเท่าที่มีอยู่ ให้ดำเนินการประกาศเป็นร่างพระราชบัญญัตินั้นใช้บังคับต่อไป ก็เหมือนว่าวรรคสามของ มาตรา ๕๔ ที่ไม่ได้แก้ก็มาซ้ำกับวรรคสามที่แก้ไข ข้อความตรงกันครับท่านประธานฯ ครับ แต่แท้ที่จริงไม่ใช่อย่างนั้น แท้ที่จริงก็คือว่ามาตรา ๕๓ เดิมนั้นก็ควรจะต้องไว้ว่า ถ้าร่างข้อบัญญัติใดขัดกับกฎหมาย ฝ่าฝืนกฎหมาย ฝ่าฝืนข้อบังคับละก็ ผู้ว่าราชการจังหวัด จะต้องยับยั้งได้ ร่างอันนั้นต้องตกไป แต่ถ้าหากว่าข้อบัญญัติใดถูกต้องตามกฎหมาย ไม่ได้ฝ่าฝืน และอยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์การเขาก็จะได้ใช้มาตรา ๕๔ คล้าย ๆ ว่า ร่างงบประมาณนี้ผู้ว่าฯ บอกว่าคุณจะต้องไปทำโครงการพื้นฐานเสียก่อน ทำถนน สะพาน ให้้องค์การนี้ ประชาชนได้รับความสะดวก แต่สภาพองค์การบอกผมจะทำส่งเสริมอาชีพ ผมอยากให้ประชาชนมีรายได้ ถ้าอย่างนี้ต่างคนต่างมีเหตุผล อย่างนี้ต้องถือตามองค์การ เพราะทุกอย่างที่เสนอไปไม่ผิดกฎหมายครับ

เพราะฉะนั้นกระผมจึงเห็นว่า การมาแก้ไขมาตรา ๕๓ พรรคสามเป็นอย่างไร เป็นการลบล้างว่า มติของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ถ้า ๒ ใน ๓ แล้วแม้ว่าร่างนั้นจะขัดกับกฎหมายก็ใช้ได้ แม้ร่างนั้นจะขัดกับระเบียบก็ใช้ได้ แม้ร่างนั้นจะขัดกับข้อบังคับใด ๆ ก็ใช้ได้ หรือแม้ร่างนั้นจะนอกเหนืออำนาจหน้าที่ใด ๆ ก็ใช้ได้ ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่อาจที่จะทักท้วงได้ ไม่อาจที่จะใช้อำนาจในการตรวจสอบควบคุมได้ กระผมเห็นว่าถ้าเขียนไว้เช่นนี้จะเกิดปัญหามากแล้วถ้าหากว่าเขียนอย่างนี้มาตรการที่จะดูแลควบคุมอะไรไม่จำเป็นเลย จะเขียนอย่างไรก็ได้ จะร่างอย่างไรก็ได้ จะทำอย่างไรก็ได้เพราะไม่มีคนที่คอยทักท้วงหรือว่าใช้มาตรการในการดูแลควบคุม กระผมจึงมีความเห็นว่า เอาละครับ กระผมเห็นว่ามาตรา ๕๓ เมื่อเป็นอย่างนี้กระผมก็ไม่อยากจะไปขัดความเห็นของสภาผู้แทนฯ เขา แล้วก็ถ้าหากว่าเขียนไว้ตามมาตราเดิมที่ว่า ถ้าให้ผู้ว่าฯ คัดค้านได้ ถ้าผู้ว่าฯ คัดค้านกฎหมายตกไปก็อาจจะเป็นผลร้ายเหมือนกัน ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดผู้นั้นมีจิตใจไม่สุจริต อะไรก็ค้านแล้วก็ตกไปก็เป็นผลเสียขององค์การเหมือนกัน กระผมจึงมีทางออกว่า ขอเพิ่มเป็นวรรคสี่ในมาตรา ๕๓ ว่า ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าข้อบัญญัติตามวรรคสาม คือที่ผู้ว่าฯ เขาท้วงแล้ว เห็นว่าไม่เห็นชอบด้วยแต่ว่าสภาจังหวัดได้ใช้มติ ๒ ใน ๓ เมื่อ ๒ ใน ๓ แล้วกฎข้อบัญญัตินั้นก็ใช้ได้ก็เพิ่มเป็นทางออกว่า ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าข้อบัญญัติตามวรรคสาม เพราะว่าข้อบัญญัติอันนี้ใช้ได้ไปแล้วพอสภายืนยันก็ใช้ได้ เมื่อใช้ได้แล้ว เมื่อผู้ว่าฯ เห็นว่าข้อบัญญัติตามวรรคสามที่ได้ประกาศใช้นั้น เป็นข้อบัญญัติที่ฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ หรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งข้อบัญญัติดังกล่าวให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยชี้ขาดว่า ข้อบัญญัติดังกล่าวถูกต้องหรือให้ตกไป คำชี้ขาดของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยให้ถือเป็นที่สุด ในกรณีที่ข้อบัญญัตินั้นตกไปตามคำวินิจฉัย การใดที่กระทำไปแล้วให้ถือว่าถูกต้อง ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ที่กระผมเพิ่มขึ้นมานี้ก็เป็นการหาทางออก คือว่าองค์การเองก็อาจจะมั่นใจว่าข้อบัญญัติของเขาถูกต้อง ไม่ได้ขัดกับกฎหมาย ไม่ได้ขัดกับข้อบังคับหรือระเบียบใด เขาก็ยืนยันใช้ ผู้ว่าฯ เห็นว่าไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ฝ่าฝืนกฎหมาย ผู้ว่าฯ ก็สามารถที่จะรายงานเอาข้อบัญญัติอันนี้ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยชี้ขาด ถ้ารัฐมนตรีซึ่งท่านก็มาจากการเลือกตั้งเป็นผู้บริหารของระดับประเทศแล้ว ถ้าหากว่าท่าน

๑๐๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อรนิตย์ ๔๗/๒

ชี้ขาดว่าข้อบัญญัตินั้น ไม่ถูกต้อง ขัดกับกฎหมาย ข้อบัญญัตินั้นก็ตกไป ถ้าหากว่าท่านชี้ขาดว่าข้อบัญญัตินั้น ไม่ได้ขัดกับกฎหมายก็ใช้ได้ เพราะฉะนั้นกระผมว่ากระผมเพิ่มมาเป็นวรรคที่ดังนี้น่าจะเป็นทางออกที่ดีสำหรับผู้ว่าราชการจังหวัดและสภาจังหวัดครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านธวัชชัยครับ

นายธวัชชัย ฝึกอังกฤษ (ผู้ชี้แจง) : เรียนท่านประธานฯ ครับ ธวัชชัย

ฝึกอังกฤษ รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นครับ ความในมาตรา ๕๓ ที่ได้อภิปรายถ้าดูในเนื้อหาแล้วจะ ไม่มีพูดถึงสาระว่าเป็นเรื่องผิดหรือเรื่องถูกกฎหมาย แต่จะเป็นกระบวนการของการบัญญัติเพื่อจะชี้ให้เห็นถึงอำนาจของสภา อำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด ถ้าสภาร่างกฎหมายเสร็จแล้วส่งมาให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องทำอะไรบ้าง แล้วถ้าเห็นไม่ตรงกันแล้วก็ส่งกลับแล้วสภายืนยันด้วยคะแนนเสียงเท่าไร ใช้ได้หรือใช้ไม่ได้ เป็นกระบวนการเท่านั้น ไม่ได้พูดถึงเนื้อหาว่าสาระของข้อบัญญัตินั้นจะถูกหรือผิด ปัญหาก็คือว่าถ้าใช้กระบวนการแบบนี้แล้วสาระนั้นไปร่างในสิ่งที่ไม่ได้อยู่ในอำนาจหน้าที่ ไปร่างในสิ่งที่ผิดกฎหมายหรืออะไรก็แล้วแต่ สิ่งนั้นได้มีระบบของการกำกับดูแลอยู่แล้วซึ่งอยู่ในมาตรา ๗๕ ในกฎหมายปัจจุบัน ในมาตรา ๗๕ ได้บัญญัติถึงการกำกับดูแลว่า ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดควบคุมดูแลให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย-

- ๔๘/๑

๑๐๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อารีวรรณ ๔๘/๑

ถ้าเพื่อเกิดการละเว้นปฏิบัติไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ตรงนั้นที่ให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัด จะแนะนำ จะคัดค้าน จะระงับยับยั้งหรือการแก้ไขปัญหาความเสียหายอย่างถาวรก็คือ โดยการรายงานต่อรัฐมนตรีสั่งให้นายกองคํการบริหารส่วนจังหวัดนั้นพ้นจากตำแหน่งได้ สิ่งที่ไม่ถูกต้องนั้น ได้มีบัญญัติไว้แล้วในมาตรา ๗๕ ในมาตรานี้เพียงแต่เขียนในเรื่องของการให้ความเห็นชอบ ถ้าดูเปรียบเทียบระหว่างกฎหมายปัจจุบันกับกฎหมายที่แก้ไข จะเห็นข้อแตกต่างอยู่อันหนึ่งก็คือ ในกฎหมายปัจจุบันนี้ใช้คำว่า “ผู้ว่าราชการจังหวัดอนุมัติ” หรือ “ไม่อนุมัติ” แต่ว่าของใหม่นี้จะใช้คำว่า “เห็นชอบ” หรือ “ไม่เห็นชอบ” แล้วก็ส่งกลับในกรณีที่ไม่เห็นชอบ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าประเด็นที่ท่านสมาชิกฯ เป็นห่วงเกรงว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจจะไปกำหนดข้อบัญญัติที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายแล้วก็มี การปฏิบัติได้อย่างนั้นจริง ผมคิดว่าผู้ว่าราชการจังหวัดคงดูแลอยู่ตามมาตรา ๗๕ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญกฤษฎีกาครับ

นายธนาวัฒน์ สังกข์ทอง (ผู้ชี้แจง) : ขออนุญาตครับ ผม ธนาวัฒน์

สังกัดจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาครับ ผมขอเพิ่มเติมจากที่ท่านรองอธิบดีพูด อีกสักเล็กน้อย ในกฎหมายฉบับนี้ มาตรา ๕/๓ ที่เขียนขึ้นมา ก็เพื่อจะวางกระบวนการ ในการเสนอ ในการออกข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยเป็นอำนาจของสภา ในการที่จะต้องดำเนินการให้เป็นไปตามนั้น ถ้าเป็นไปตามเสียงส่วนใหญ่ของสภา สำหรับ จริง ๆ แล้วในการออกข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นก็จะต้องออกโดยภายใต้ ข้อบังคับของกฎหมายหรือตามที่ เป็นไปตามอำนาจหน้าที่ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๕๑ ของพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้เองว่า ข้อบัญญัติจะตราขึ้นได้ก็ในกรณี ซึ่งเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัตินี้กำหนด หรือเป็นไปตามอำนาจหน้าที่ ที่กฎหมายให้อำนาจในการตราข้อบัญญัติไว้ เพราะฉะนั้นโดยพื้นฐานแล้วก็ต้องเป็นไป ตามอำนาจหน้าที่และเป็นไปตามกฎหมายที่ให้อำนาจแก่องค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่จะตราพระราชบัญญัติออกมาเพื่อที่จะดำเนินการใด ๆ ตามที่จะเป็นประโยชน์แก่องค์การ บริหารส่วนจังหวัด เพราะฉะนั้นโดยพื้นฐานก็ต้องเป็นไปตามกฎหมาย ส่วนถ้ามีกรณี ที่ท่านสมาชิกฯ เป็นห่วงว่า ได้มีตราออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดในฐานะที่เป็น การฝ่าฝืนกฎหมายหรือไม่เป็นไปตาม ฝ่าฝืนกฎหมาย ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะผู้กำกับ

ดูแลตามที่ท่านรองอธิบดีได้อธิบายเมื่อสักครู่ ก็มีอำนาจในการที่จะยับยั้งในการที่จะแก้ไข
 ตักเตือน สั่งการเพื่อให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยเฉพาะกรณีนี้คือวุฒิสภาคำเนิการ
 ให้ถูกต้องตามกฎหมายอยู่แล้ว แต่ถ้าสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดยังคงไม่ปฏิบัติตาม
 ว่าในฐานะผู้กำกับดูแลก็มีอำนาจที่จะเสนอไปยังศาลปกครองเพื่อดำเนินการได้
 เพราะในส่วนที่อำนาจหน้าที่ของศาลปกครองในการดำเนินการให้เป็นในกรณีก็มีอยู่
 เพราะว่าศาลปกครองมีอำนาจหน้าที่ ผมจะพูดยกขึ้นในมาตรา ๕ นั้นศาลปกครองมีอำนาจ
 ในการพิจารณาพิพากษาในกรณีพิพาทที่เกี่ยวกับหน่วยงานปกครอง หน่วยงานปกครองนี้
 ก็รวมถึงราชการส่วนท้องถิ่นด้วย ในกรณีซึ่งกระทำการไปโดยมิชอบด้วยกฎหมายไม่ว่า
 จะเป็นการออกกฎ กฎในตรงนี้รวมถึงข้อบัญญัติท้องถิ่นด้วย เพราะฉะนั้นถ้ามีความเห็น
 เช่นนี้เกิดขึ้น ณ ปัจจุบัน ณ ร่างฉบับนี้ไม่ต้องการที่จะให้ผู้ว่าราชการจังหวัดออกไปเป็น
 คนซึ่งขาดว่าอะไรถูกหรือผิด หรืออะไรไม่เป็นไปตามกฎหมายหรือไม่เป็นไปตามกฎหมาย
 ทั้ง ๆ ที่ตามกฎหมาย บจ. ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายตามที่กฎหมายฉบับนี้กำหนด
 อยู่แล้วในมาตรา ๕๑ นี้ เพราะฉะนั้นปัจจุบันก็โดยมีหน่วยงานองค์กรตุลาการคอยวินิจฉัย
 ชี้ขาดในเรื่องนี้อยู่แล้วคือ ศาลปกครอง เพราะฉะนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะผู้กำกับดูแล
 ก็สามารถที่จะเสนอไปทางศาลปกครองเพื่อจะสั่งการหรือมีคำวินิจฉัยในกรณีนี้
 เพื่อพิจารณากรณีนี้อยู่แล้ว ส่วนถ้ามีกรณีที่กำลังดำเนินการอยู่ศาลปกครองก็มีอำนาจที่จะ
 สั่งระงับหรือยับยั้งไว้ก่อนในกรณีที่มีการยื่นข้อพิพาทนี้เกิดขึ้นไปสู่ศาลปกครอง

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านบุญยืน สุกसारสาทร ครับ

๑๐๕

ว.๑๕ (ส. นิตินิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สมบูรณ ๔๕/๑

นายบุญยืน ศุภสารสาทร (พิชญ์โลก) : ท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ กระผมได้ฟังคำชี้แจงจากท่านผู้เกี่ยวข้องแล้ว กระผมยังแคลงใจครับท่านครับ เพราะว่า กระผมไม่เห็นด้วยทั้งหมด ที่กระผมไม่เห็นด้วยนี้ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

ประการที่ ๑ ตามมาตรา ๑๕ ที่ท่านอ้างว่าถ้าเกิดการปฏิบัติอะไรขึ้นมาแล้ว ละก็ ไม่ชอบมาพากลอะไรในองค์การแล้วนั้นก็จะมีมาตรการควบคุมตามมาตรา ๑๕ แต่การควบคุมตามมาตรา ๑๕ นั้นเป็นการควบคุมนายกองกิจการบริหารส่วนจังหวัด แต่มีการร่างข้อบัญญัตินั้นเป็นเรื่องของสภาด้วย สภาจะต้องรับผิดชอบอย่างไรบ้างไหม ถ้าหากว่าสภานี้ ผู้ว่าฯ ชี้แจงในสภานี้บอกท่านประธานสภาที่เคารพ ข้อบัญญัติอันนี้ผิด ผ่าฝืน กฎหมายครับ ก็ยังจะให้ออกมาเป็นข้อบัญญัติชิครับ ไม่ฟังเสียงนี้ครับท่านครับ นี่คือสิ่งหนึ่งที่กระผมว่าไม่เห็นด้วย เพราะว่ามาบังคับแต่เพียงนายกองกิจการฯ พฤติกรรมของนายกองกิจการฯ ถ้าไม่ชอบมาพากลอะไรก็เป็นเรื่องที่จะต้องดูกันตามมาตรา ๑๕ แต่กระบวนการออกกฎหมายขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นเป็นเรื่องของสภา ประธานสภาจังหวัด สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดท่านจะต้องรับผิดชอบอะไรบ้างหรือไม่ในกรณีที่เกิดความไม่ถูกต้องอะไรขึ้นมาแล้วก็อาจจะเกิดความเสียหายได้ กระผมขอยกตัวอย่างให้ฟังง่าย ๆ ร่างข้อบัญญัติงบประมาณประจำปีเขาบอกว่าท่านจะต้องนำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด กระผมเองก็เคยทำแผนมาขององค์การฯ เพราะเคยเป็นปลัดองค์การฯ มา ถึงปีหนึ่งเขาก็เอาแผนปีนั้นเอามาใส่เป็นงบประมาณ ถ้าจะมีการปรับแผนอะไรเอาโครงการใหม่ ๆ มาใส่ก็ต้องขออนุมัติต่อสภาปรับแผนแล้วก็เอามาใส่ ถ้าสมมุติว่าอาศัยตามกฎหมายฉบับนี้กระผมคิดว่าจะเอาอะไรมาใส่ก็ได้ อยู่ที่มติของสภา สภายืนยันด้วยเสียง ๒ ใน ๓ นี้ผมทำได้นี่แหละคือความวุ่นวาย ท่านชี้แจงต่อไปบอกว่า มี ถ้าหากว่าทำอย่างนี้ ก็ศาลปกครอง ท่านจะเอาศาลปกครองซึ่งเป็นองค์กรที่มีไว้เพื่อประชาชนนี้เอากลับมาไว้เป็นวงจรในการทำงานขององค์การฯ หรือ อะไร ๆ ถ้ามีปัญหาต้องเอาเรื่องขององค์การฯ ไปขึ้นศาลปกครองอย่างนั้นหรือครับ จะช้าหรือเร็วครับท่านประธานฯ กระผมเห็นว่าเหตุผลนั้น กระผมยังไม่แน่ใจ แล้วก็กระผมก็ยังยืนยันว่าจริง ๆ นั้นกฎหมายเก่าเขาดีมาก เขาเพียงแต่เขียนว่าข้อบัญญัติใดก็ตาม ร่างข้อบัญญัติใดถ้าเป็นร่างข้อบัญญัติที่ฝ่าฝืนกฎหมายหรือเป็นร่างข้อบัญญัติที่ออกนอกเหนืออำนาจหน้าที่แล้วละก็ กรณีเช่นนั้น ข้อบัญญัตินั้นต้องตกไป

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สมบูรณ ๔๕/๒

อันนี้ดีที่สุด เป็นการปรามไว้แต่แรกเลยว่าปรามทั้งสภาไว้ด้วย เพราะอันนี้มาตรา ๗๕ ก็ไม่ได้พูดถึงสภา พูดแต่นายกองค์การฯ คนเดียว แล้วก็ใครจะไปผูกมัดประธานสภาเขาได้ หรือว่าไปผูกมัดกับสมาชิกของสภาจังหวัดได้ เพราะฉะนั้นการเขียนกฎหมายอย่างนี้กระผมว่าถอยหลังเข้าคลอง กฎหมายเก่าที่ยกเลิกไปกลับจะดูแลได้ดีกว่าแล้วก็ชัดเจนกว่า กลับไปออกกฎหมายออกมาให้สร้างปัญหา แล้วก็จะให้อะไรถ้าเป็นปัญหาให้ไปขึ้นศาลปกครอง กระผมคิดว่าแล้วไปเอากระบวนการของศาลปกครองมาอยู่ในวงจรการบริหารขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ผมว่าจะเกิดความยุ่งยากมาก กว่าจะมีการตัดสินอะไรขึ้นมา อันนี้เป็นกระบวนการควบคุมตรวจสอบ ต้องรวดเร็ว ต้องมีเหตุผลแล้วก็สามารถชี้แจงกันเข้าใจได้ ถ้าเช่นนั้นนั่นแหละท่านประธานฯ ครับ กระผมจึงเห็นว่าถ้ากระผมเพิ่มวรรคสี่ขึ้นมานี้จะ เป็นทางออกที่ดี องค์การบริหารส่วนจังหวัดเองถ้ามีความมั่นใจว่าสิ่งเหล่านั้นไม่ผิดกฎหมาย ไม่ได้ฝ่าฝืนกฎหมาย ไม่ได้นอกเหนือหน้าที่ ให้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ชี้ขาดลงมา ถ้าชี้ขาดมาแล้ว การใดที่ทำไปแล้วก็ถือว่าถูกต้อง แต่ว่านับตั้งแต่วันชี้ขาดว่า ตกไปก็เป็นอันว่าใช้ไม่ได้ ถ้าเห็นว่ากฎหมายนั้นถูกต้องก็ใช้ได้ต่อไป กระผมว่าจะ เป็นวิธีการที่ดีกว่า ก็ขอเสนอเพื่อโปรดพิจารณาครับผม

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านรัชชัช ฝักอังกูร ครับ

นายรัชชัช ฝักอังกูร (ผู้ชี้แจง) : ขออนุญาตท่านประธานฯ สั้น ๆ ครับ

ประเด็นที่มีการสอบถามเกี่ยวกับการควบคุมประธานฯ กดี หรือสภาที่ดี ในกฎหมายฉบับนี้ รวมทั้งที่จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมในมาตราต่อไปก็มีการพูดถึงครับ ถึงบทบาทของผู้ว่าราชการจังหวัดในการที่จะควบคุมประธานสภา รองประธานสภา หรือแม้กระทั่งสภาท้องถิ่นเองเพื่อ เป็นการคุ้มครองประ โยชน์ของประชาชน-----

อีกประเด็นหนึ่งก็คือเรื่องของการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเข้าไปมีบทบาท จริง ๆ แล้ว วัตถุประสงค์เรามุ่งที่จะให้มีใครสักคนหนึ่งต้องทำหน้าที่กำกับดูแลการทำงานของ ท้องถิ่นซึ่งถือว่าเป็นราชการส่วนหนึ่ง และเราก็ตัดสินใจเอาว่าคนที่จะมาทำหน้าที่กำกับ ดูแลแทนรัฐนี้ก็คือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วเราก็มาออกแบบกฎหมายว่าจะให้ผู้ว่าราชการ จังหวัดนั้นเข้าไปกำกับดูแลในเรื่องใดแล้วก็มีข้อตกลงใจว่าให้มาเฝ้าดูการทำงานของท้องถิ่น ถ้าเห็นว่าเขากำลังจะทำหรือทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องก็ให้มีอำนาจตักเตือน สอบสวน ระวังยับยั้ง หรือการเสนอความเห็นให้เขาพ้นจากตำแหน่ง เราไม่ประสงค์จะให้มีการกำกับเข้าไปถึง ขั้นตอนของการเข้าไปอนุญาต อนุมัติในกระบวนการบริหารงานขององค์กรปกครอง ท้องถิ่นถ้าไม่จำเป็น เพราะฉะนั้นในขั้นตอนตามมาตรา ๕๓ นี้จึงถึงไม่ได้มีการพูดถึง อะไรถูกอะไรผิด บัญญัติแต่เรื่องของขั้นตอนแล้วก็ใช้คำว่า เห็นชอบ เท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อไม่เห็นชอบแล้วสภามากกว่า ๒ ใน ๓ ยังบอกว่าชอบ ก็เกิดข้อที่ ต้องถกเถียงกันละครับ ฝ่ายสภาก็อาจจะบอกว่าข้อบัญญัติตัวเองถูกต้อง ผู้ว่าราชการจังหวัด ก็บอกว่าไม่ถูกต้อง แต่ก็พ่ายแพ้ต่อคะแนนเสียง นายกฯ ก็ไปลงนามประกาศใช้ เมื่อถึงตอนใช้นี้ฝ่ายบริหารต้องเป็นผู้ดำเนินการตามข้อบัญญัติ ถึงตอนนั้นผู้ว่าราชการ จังหวัดก็มาจับทขของการกำกับดูแลบอกว่าตรงนั้นอย่าทำ เพราะผิดกฎหมาย ผิดอย่างไร เดือนแล้วเชื่อไหม ไม่เชื่อก็สั่งระงับ สั่งระงับไม่เชื่อก็มีอีกทางเดียวก็ต้องเสนอรัฐมนตรี เอนายกฯ พ้นจากตำแหน่ง กระบวนการก็ออกแบบกันแบบนี้ เพื่อต้องการให้ท้องถิ่นมี ความเป็นอิสระด้วยในการทำงานของเขา ไม่ต้องมาสะดุดว่าทำอะไรก็ได้สักที เพราะผู้ว่าราชการจังหวัดไม่อนุมัติ ขณะเดียวกันก็ออกแบบให้ผู้กำกับดูแลนี้ได้เฝ้าระวังว่า ถ้าจะมีอะไรที่ผิดก็มีอำนาจที่จะยับยั้งได้ ผมคิดว่าสาระต่าง ๆ นี้อยู่ในกฎหมายนี้ครบถ้วน แล้วครับ

ประธานวุฒิสภา : เมื่อทางท่านบุญยืนยืนยัน ผมก็จะขอมตินะครับ ขณะนี้ เราพิจารณาความในมาตรา ๕๓ ของมาตรา ๒๓ วรรคสามจบไปแล้ว แต่ท่านบุญยืนเห็นว่า มีข้อบกพร่องของวรรคสามของมาตรา ๕๓ ในมาตรา ๒๓ นั้น จึงขอเพิ่มความเป็นวรรคสี่ ไขใหม่ครับ ท่านยังยืนยันนะครับ ความวรรคสี่ซึ่งทางสำนักงานเลขาฯ ได้แจกทุกท่านแล้ว ซึ่งกระผมไม่ต้องอ่าน ท่านผู้ใดจะเห็นด้วยกับการเพิ่มความเป็นวรรคสี่ของท่านบุญยืน

๑๐๘

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สฤษฎท ๕๐/๒

ให้กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าท่านผู้ใดจะให้ร่างเดิมก็ให้กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย คือไม่มีการเพิ่มความวรรคสี่ในมาตรา ๒๓ เชิญครับ เชิญท่านลงคะแนนครับ เชิญครับ ท่านผู้ใดมีปัญหาใหม่ครับ ไม่มี เรียบร้อยนะครับ ปิดการลงคะแนน เชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนครับ
(มีสมาชิก เห็นด้วย ๑๕ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๐๔ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : ผลการลงคะแนน เห็นด้วยกับท่านบุญยืน ๑๕ ไม่เห็นด้วย คือร่างเดิม ๑๐๔ งคออกเสียง ๑ ไม่ลงคะแนน ๐ เป็นอันว่าร่างเดิมเชิญท่านเลขานุการ มาตรา ๒๔ ครับ

นายมนตรี รูปสุวรรณ (เลขาธิการวุฒิสภา) :

“มาตรา ๒๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๕ ในกรณีที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่รับหลักการแห่งร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตั้งคณะกรรมการคณะหนึ่งประกอบด้วยกรรมการจำนวนสิบห้าคน เพื่อพิจารณาหาข้อยุติความขัดแย้งโดยแก้ไขปรับปรุง หรือยืนยันสาระสำคัญในร่างข้อบัญญัตินั้น ทั้งนี้ ให้ยึดถือหลักเกณฑ์ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องตลอดจนประโยชน์ของท้องถิ่นและประชาชนเป็นสำคัญ

- ๕๑/๑

๑๐๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อัญชรียา ๕๑/๑

คณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้ประกอบด้วยสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดเสนอจำนวนเจ็ดคน และบุคคลซึ่งเป็นผู้มีสิทธิได้เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเสนอจำนวนเจ็ดคน โดยให้ตั้งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีมติไม่รับหลักการ และให้กรรมการทั้งสิบสี่คนร่วมกันปรึกษาและเสนอบุคคลซึ่งมีสิทธิเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และมีได้เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานกรรมการดังกล่าว ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่กรรมการครบจำนวนสิบสี่คน

ในกรณีที่ไม่สามารถเสนอบุคคลที่จะทำหน้าที่เป็นกรรมการหรือประธานกรรมการได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง หรือกรรมการหรือประธานกรรมการไม่ปฏิบัติหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตั้งบุคคลซึ่งมีสิทธิเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และมีได้เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดทำหน้าที่กรรมการหรือประธานกรรมการดังกล่าว ให้ครบตามจำนวน

ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่งพิจารณาร่างข้อบัญญัติให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวันนับตั้งแต่วันที่ได้ตั้งประธานกรรมการในคราวแรก แล้วรายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีที่คณะกรรมการไม่สามารถพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ประธานกรรมการรวบรวมผลการพิจารณาแล้ววินิจฉัยชี้ขาดโดยเร็วแล้วรายงานต่อผู้ว่าราชการจังหวัด

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งร่างข้อบัญญัติที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการหรือประธานกรรมการในวรรคสี่ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดโดยเร็วแล้วให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดเสนอร่างข้อบัญญัติดังกล่าวต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดตามมาตรา ๕๒ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับร่างข้อบัญญัติจากผู้ว่าราชการจังหวัด หากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่เสนอร่างข้อบัญญัตินั้น

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อรรถรียา ๕๑/๒

ต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภายในเวลาที่กำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรายงานต่อรัฐมนตรีเพื่อสั่งให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง”

มาตรา ๒๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๕/๑ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐

“มาตรา ๕๕/๑ ให้สภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจารณาร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายตามมาตรา ๕๕ วรรคห้า ให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับร่างข้อบัญญัติจากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หากสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพิจารณาไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดหรือมีมติไม่เห็นชอบให้ตราข้อบัญญัตินั้นให้ร่างข้อบัญญัตินั้นตกไป และให้ใช้ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายในปีงบประมาณปีที่แล้วไปพลางก่อน ในกรณีเช่นว่านี้ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอรัฐมนตรีมีคำสั่งยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

ในการพิจารณาร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด การเสนอ การแปรญัตติหรือการกระทำด้วยประการใด ๆ ที่มีผลให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีส่วนไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมในการใช้งบประมาณรายจ่าย จะกระทำมิได้”

- ๕๒/๑

๑๑๑

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

นนทพร ๕๒/๑

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสุรสิทธิ์ครับ

นายสุรสิทธิ์ นัทรชัยเดช (พิจิตร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผมไม่ได้เสนอคำแปรญัตติไว้ แต่ว่าผมอยากจะเรียนสอบถาม เพราะว่าผมอ่านทั้งร่างแล้ว แล้วก็มาติดอยู่ตรงวรรคสองของมาตรา ๒๕ ที่เพิ่มเติมเป็นมาตรา ๕๕/๑ วรรคสอง ผมถามว่าถ้าเกิดมีกรณีอย่างนี้เกิดขึ้นจะใช้วิธีการแก้ไขอย่างไร และใครจะเป็นผู้ตัดสินใจ เนื่องจากถ้าอ่านตามรัฐธรรมนูญแล้ว วรรคนี้ร่างโดยสภารัฐธรรมนูญมาตรา ๑๘๐ วรรคหก เขามีวรรคเจ็ดรองรับไว้ก็คือ ถ้าเกิดมีกรณีอย่างนี้สมาชิกฯ มีสิทธิที่จะยื่นเรื่องเพื่อเสนอต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยว่าเป็นผิดตามนี้หรือไม่ คราวนี้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้บัญญัติไว้ในวรรคสองของมาตรา ๕๕/๑ วรรคสอง ไม่มีบัญญัติรองรับไว้ดังเช่นที่บัญญัติไว้ในกฎหมายรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๘๐ วรรคเจ็ด ผมถามว่าถ้าเกิดมีปัญหามาอย่างนี้ขึ้นมาใครจะเป็นผู้ชี้ขาดว่าในการพิจารณาร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด การเสนอ การแปรญัตติ หรือการกระทำด้วยประการใด ๆ ที่มีผลให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีส่วน ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อมในการใช้งบประมาณรายจ่าย ถ้าเกิดมีขึ้นมาจริง ๆ ใครจะเป็นผู้วินิจฉัย ผมมีคำถามแค่นี้ ขอบขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านอุดรครับ

นายอุดร ดันตีสุนทร (ตาก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผมขอนิดเดียวครับ คือว่าวรรคนี้เป็นการลือรัฐธรรมนูญอีกทีหนึ่ง ลืออย่างไรครับ คือแต่เดิมเลย ส.ส. เวลาตั้งกรรมาธิการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณของรัฐบาล คนที่เป็นกรรมาธิการวิสามัญก็ปรากฏแปรญัตติไปเข้าจังหวัดของตัวเอง ที่แล้วมาเป็นอย่างนั้น ทีนี้ ส.ส.ร. ก็เลยร่างรัฐธรรมนูญขึ้นมาใหม่บอกว่า ห้าม การที่เป็นกรรมาธิการวิสามัญห้ามกระทำอย่างนี้โดยเด็ดขาด ทีนี้สภาท้องถิ่นก็ไปลอกเอาสภาใหญ่ ตรงนี้ข้อความก็ดังปรากฏที่ผมอยากจะกราบเรียน ในร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด การเสนอการแปรญัตติ หรือการกระทำด้วยประการใด ๆ ที่มีผลให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีส่วน ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม ในการใช้งบประมาณรายจ่ายจะกระทำมิได้ ครับ อันนี้เป็นการลือรัฐธรรมนูญ ลือมาจากสภาใหญ่ กราบเรียนเพื่อกรุณาทราบ ขอบขอบคุณครับ

๑๑๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

นนทพร ๕๒/๒

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสุรสิทธิ์ครับ

นายสุรสิทธิ์ ฉัตรชัยเดช (พิจิตร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สุรสิทธิ์ ฉัตรชัยเดช สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิจิตร คือผมไม่ได้คำตอบครับ ผมได้แต่คำที่แจ่มว่าร่างล้อมจากรัฐธรรมนูญ ทีนี้ผมถามว่าถ้าเกิดเป็นกรณีอย่างนี้ อยากจะให้ตอบนิดหนึ่ง ผมไม่แปรญัตติ เพราะผมอยากจะถาม ถ้าผมทราบแล้ว ผมก็ไม่คิดใจอะไรทั้งสิ้น ถ้าตอบอย่างนี้ก็ไม่ได้ตอบ มาอ่านร่างบทบัญญัติให้ผมฟังเอง ผมก็อ่านแล้ว เมื่อสักครู่ก็อ่านให้ฟังก็เข้าใจดี แต่ว่าถ้าผมถามว่า ถ้าเกิดมีปัญหาอย่างนี้จะใช้มาตรา ๓๐ ที่ยกเลิกมาตรา ๑๕ และแก้ไขเพิ่มเติมจะได้หรือไม่อย่างไร ถ้าตอบผมอย่างนี้จะเป็นคำตอบครับ แต่เมื่อสักครู่ไม่เป็นคำตอบครับ ผมขออนุญาตให้ตอบให้ชัดเจนครับ ขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านอุดรครับ

นายอุดร ดันดีสุนทร (ตาก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ คือที่ผมว่า ล้อมจากสภาใหญ่มีอย่างนี้ สภาใหญ่เข้าใจว่าเมื่อเดือนหรือ ๒ เดือนที่แล้วโดยพรรคฝ่ายค้าน ฟ้องศาลรัฐธรรมนูญ เช่นเดียวกันครับเป็นการปรามไว้กรรมาธิการทั้งหลายในการแปรญัตติงบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ห้ามกระทำอย่างนี้ ถ้าใครฝ่าฝืน ผมคิดว่าประธานจะเป็นผู้พิจารณาว่า อย่าทำจะเป็นการผิด ทีนี้เมื่อทำแล้ว ผมคิดว่าประชาชนอาจจะฟ้องต่อศาลปกครองได้ อันนี้กระผมก็คิดว่ากราบเรียนเป็นข้อเสนอเพื่อการพิจารณา คือไม่ได้มีบทบังคับที่จะลงโทษเขา แต่ว่าจำเป็นต้องเขียนบทบัญญัตินี้ไว้ เพราะว่าเป็นการปรามว่าอย่ากระทำเช่นนี้ ซึ่งมีกฎหมายห้ามไว้ ขอบคุณครับ

- ๕๓/๑

LIRT

๑๑๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ศรีอนงค์ ๕๓/๑

ประธานวุฒิสภา : ท่านสุรสิทธิ์ถามว่าถ้าเกิดเหตุตามมาตรา ๒๕
วรรคสอง เกิดเหตุแล้วจะแก้ไขอย่างไร ผมคิดว่าทางฝ่ายปกครองท่านรัชชัยกับ
ท่านกฤษฎีกา เชิญครับ

นายรัชชัย พิทักษ์ (ผู้ชี้แจง) : เรียนท่านประธานฯ ครับ รัชชัย
พิทักษ์ รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นครับ มองได้ ๒ ลักษณะ ถ้ากรณีนี้
เป็นญัตติ มีการเสนอญัตติขึ้นมาทำให้งบประมาณนั้นเข้าไปผูกพันตัวเองในการใช้จ่าย
ซึ่งถือว่ากระทำมิได้ ก็ต้องถือว่าญัตตินั้น ญัตติที่ไม่ชอบเพราะว่าไปเสนองบประมาณ
ที่ทำให้ตัวเองมีส่วนได้เสีย ถ้าญัตติไม่ชอบที่ตามมามติก็คงไม่ชอบด้วย เพราะฉะนั้น
ก็จะทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นการกระทำที่สิ้นผลไป ถ้าเผื่อตรงนี้ไม่สามารถที่จะระงับ
ยับยั้งได้ ก็คือทำให้สิ้นผลไปได้ ก็กลายมาเป็นข้อบัญญัติออกมา อันนี้ก็เป็นการอำนาจของ
ผู้ว่าฯ ที่จะต้องใช้อำนาจตามมาตรา ๑๕ อีกครั้งหนึ่งครับ

ประธานวุฒิสภา : ครับ ท่านสุรสิทธิ์ก็คงได้รับคำตอบแต่เพียงว่าให้ใช้
มาตรา ๑๕ มาดำเนินการ จากมาตรา ๑๕ อันนี้มาจากมาตรา ๓๐ ในร่างนี้ครับ เชิญท่าน
วิบูลย์ครับ

นายวิบูลย์ แซ่มชื่น (กาฬสินธุ์) : ท่านประธานฯ ครับ ในมาตรานี้
กระผมคิดว่าเป็นการบัญญัติที่ลือรัฐธรรมนูญมา โดยขัดกับหลักการของประชาธิปไตย
ซึ่งในช่วงอภิปรายงบประมาณของรัฐบาลนั้น ผมเองก็ยกให้เห็นว่าการไปกำหนดไว้
ในมาตรา ๑๕๐ ของรัฐธรรมนูญ เพื่อไม่ให้สมาชิกวุฒิสภาไปแปรญัตติในส่วนที่
เกี่ยวข้องกับงบประมาณนั้น เป็นปัญหาของการจัดสรรทรัพยากรของแผ่นดิน โดยไม่ได้
อ้างความต้องการของประชาชน กระผมในใจแล้วอยากจะแปรญัตติขอตัดวรรคสอง
ตรงนี้ออกไป ด้วยเหตุผลที่ว่า การเขียนไว้แบบนี้ขัดกับหลักการประชาธิปไตย ว่าการที่
เราเลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมา ก็ดี การที่เราเลือกสภาท้องถิ่นมาบริหารราชการ
เพื่อดูแลประโยชน์ คุณแลทรัพยากรของชาติในท้องถิ่นก็ดี เขาควรมีสติในการที่จะ
ชี้ปัญหา ควรจะมีสติในการที่จะจัดสรรเงินภาษีอากรที่มาจากประชาชนไปดูแลเพื่อ
ประโยชน์ของประชาชน การมาเขียนไว้ว่าไม่ควรจะให้ตัวแทนของประชาชนมามีสิทธิ
มีส่วนในการเสนองบประมาณไปเพื่อพัฒนาท้องถิ่น กระผมคิดว่าผิดหลักการของ

ประชาธิปไตย ผมจะขออนุญาตท่านประธานฯ เพื่อที่จะขอลงคะแนนเสียง จะแพ้
ไม่เป็นไรครับ ขอเสนอเพื่อตัดออกได้ไหม พรรคสองนี้ครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : ท่านวิบูลย์ แซ่มชื่น ได้ขออภิปรายแล้วก็ขอ
แปรญัตตินะครับ ในมาตรา ๕๕/๑ พรรคสองของมาตรา ๒๕ ว่าจะให้ตัดออก เคี้ยวผมจะ
ขอมติ ผมขอท่านอุบล เอื้อศรี เชิญอภิปรายก่อนครับ

นายอุบล เอื้อศรี (นครราชสีมา) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม
อุบล เอื้อศรี จากจังหวัดนครราชสีมาครับ ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ปัญหาใน
พรรคสองของมาตรา ๕๕/๑ นี้ะครับ ว่าถ้าหากมีการฝ่าฝืนในพรรคสองนี้จะให้ทำ
อย่างไร ผมก็เปิดดูอยู่ว่ามีมาตราไหนบ้างที่พอจะนำมาใช้ในการแก้ปัญหานี้ะครับ
ท่านประธานฯ ครับ ผมเห็นว่ามาตรา ๕๓ ซึ่งแก้โดยมาตรา ๒๓ พรรคสามนี้ะครับ
พรรคสามนี้ถ้าหากว่ามีปัญหาอย่างนี้เกิดขึ้น ผู้ว่าราชการจังหวัดจะเป็นผู้ที่ให้
ความเป็นธรรมได้ ในพรรคสามนี้ผมคิดว่าน่าจะนำมาใช้ในกรณีนี้ได้ ถ้าหากว่า
การร่างข้อบัญญัติจังหวัดผิดไปจากกฎหมายแล้วละก็ จะต้องนำไปสู่การพิจารณา
ของสภาอีกครั้งหนึ่ง สภายืนยันมาอีก ถ้าหากว่าขัดข้องจริง ๆ ทางสภาเขาก็จะรับ
หรือไม่รับจะต้องมีเสียงไม่น้อยกว่า ๒ ใน ๓ ถ้าอย่างนี้แล้วก็ให้ร่างข้อบัญญัตินั้น
ตกไป พรรคสามนี้จะนำมาใช้ในกรณีนี้ได้หรือเปล่าครับ

๑๑๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ศกัลักษณะ ๕๔/๑

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านรัชชัชชยาตอบหน่อยครับ เฉพาะท่านอุปถัมภ์ก่อน
นะครับ คือท่านอุปถัมภ์ถามว่าจะใช้มาตรา ๒๓ มาพิจารณานะครับ ในประเด็นมาตรา ๒๕
วรรคสองนี้ได้หรือไม่ เชิญท่านครับ

นายรัชชัชชยา พิกองกร (ผู้ชี้แจง) : ท่านประธานฯ ครับ จะใช้ตาม
มาตรา ๕๓ ที่ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาให้ความเห็นชอบหรือไม่ให้ความ
เห็นชอบในข้อบัญญัตินั้นได้ครับ

ประธานวุฒิสภา : คำตอบคือทำได้ตามที่ท่านอุปถัมภ์ถามนะครับ ที่นี้
ประเด็นการแปรญัตติของท่านวิบูลย์ แซ่มชื่น คือต้องการให้ตัดมาตรา ๕๕/๑ ของ
มาตรา ๒๕ นี้ ในวรรคสองออกทั้งหมดใช่ไหมครับ ท่านวิบูลย์ต้องการตัดออก
ทั้งหมดใช่ไหมครับ

นายวิบูลย์ แซ่มชื่น (กาฬสินธุ์) : ใช่ครับ ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เพราะฉะนั้นผมจะขอมตินะครับว่าจะเห็นด้วยกับ
ท่านวิบูลย์ แซ่มชื่น คือตัดออกหรือว่าจะให้คงร่างเดิมนะครับ ในการพิจารณา
มาตรา ๕๕/๑ ของมาตรา ๒๕ วรรคสองนะครับ ท่านวิบูลย์ แซ่มชื่น ขอให้ตัดออก
นะครับ ก็จะมีตัดออกหรือคงร่างเดิม ถ้าท่านผู้ใดเห็นด้วยกับท่านวิบูลย์คือให้ตัด
วรรคสองนี้ออกนะครับ ให้กดปุ่ม เห็นด้วย ถ้าท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการคงร่างเดิม
ก็ให้กดปุ่ม ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนครับ ปิดการลงคะแนนครับ เชิญเจ้าหน้าที่
รวมคะแนนครับ

(มีสมาชิกเห็นด้วย ๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๑๑ คะแนน)

ประธานวุฒิสภา : ผลการลงคะแนนเห็นด้วยกับการตัดออกของ
ท่านวิบูลย์ ๖ คะแนน ไม่เห็นด้วยคือให้คงร่างเดิมไว้ ๑๑๑ คะแนน งออกเสียง ๑
ไม่ลงคะแนน ๐ เป็นอันว่าคงร่างเดิมครับ ท่านเลขาฯ ต่อกครับ

นายมนตรี รูปสุวรรณ (เลขาธิการวุฒิสภา) :

“มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของมาตรา ๕๖ แห่ง
พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

LIRT

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ศกัถกษณ์ ๕๔/๒

“ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปิดประกาศข้อบัญญัติที่ประกาศใช้บังคับแล้วไว้ ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัด โดยเปิดเผยเพื่อให้ประชาชนเข้าตรวจดูได้

มาตรา ๒๗ ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ในกรณีฉุกเฉินซึ่งจะเรียกประชุมสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้ทันท่วงทีมิได้ นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจออกข้อบัญญัติชั่วคราวที่มีใช้ข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีหรือข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการสามัญประจำสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และเมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ณ ที่ทำการองค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้วให้ใช้บังคับได้

มาตรา ๒๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖๔ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ประธานวุฒิสภา : คือมาตรา ๒๘ ท่านร้อยตรี อำนวย ทรัพย์
ขอคัดข้อความนี้หรือมาตรานี้ออกทั้งหมด เชิญ ร้อยตรี อำนวย ทรัพย์

ร้อยตรี อำนวย ไทยานนท์ (ประจวบคีรีขันธ์) : ท่านประธานฯ
ที่เคารพครับ กระผม ร้อยตรี อำนวย ไทยานนท์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
ในฐานะกรรมการครับ ผมขอกราบเรียนว่ากระผมไม่เห็นด้วยและมีความเห็นควรคัดออก
ทั้งมาตรา โดยมีเหตุผลขอกราบเรียนโดยสรุปดังนี้ครับ

ตามกฎหมายเดิมคือกฎหมายองค์การบริหารส่วนจังหวัด ฉบับปี ๒๕๔๐ นั้น
องค์การบริหารส่วนจังหวัดก็จัดเก็บอยู่แล้วครับ จากน้ำมันดีเซลก็ดี น้ำมันเบนซินก็ดี ไม่เกิน
ลิตรละ ๕ สตางค์ ส่วนยาสูบนั้นไม่เกิน ๕ สตางค์เหมือนกันต่อมวนนะครับ -----

๑๑๓)

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สร้อยฎา ๕๕/๑

กล่าวโดยสรุปประมาณว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะมีรายได้จากภาษีน้ำมันนี้้องค์การบริหารส่วนจังหวัดละประมาณ ๒๐ ล้านบาท ทั้งน้ำมันและยาสูบนะครับ แต่ถ้าคิดตามอัตราใหม่ คือ เพิ่มอีก เพิ่มเป็น ๑๐ สตางค์ คือเพิ่มอีกเท่าตัวนั้น้องค์การบริหารส่วนจังหวัดละจะมีรายได้ประมาณ ๔๐ ล้านบาท ซึ่งไม่ใช่เป็นเงินเล็กน้อยครับ

ประการที่ ๒ ถามว่า เงินที่ได้นั้น้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเอาไปทำอะไรครับ จากข้อมูลงบประมาณรายจ่ายของ้องค์การบริหารส่วนจังหวัดประจำปี ๒๕๔๖ ซึ่งเก็บจากอัตราเดิมนะครับ อัตรา ๕ สตางค์นั้นแหละครับ ปรากฏว่า้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวน ๕๒ จังหวัดตั้งจ่ายเป็นงบพัฒนาท้องถิ่นไม่เกิน ๕๐ เปอร์เซนต์ครับ แต่ว่าเงินไม่ถึง ๕๐ เปอร์เซนต์ครับที่ตั้งจ่ายเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น นอกนั้นเป็นอย่างอื่นครับ ซึ่งไม่ตรงกับเจตนารมณ์ที่จะช่วยเหลือประชาชน คงมีที่เกิน ๕๐ เปอร์เซนต์อยู่เพียง ๑๘ จังหวัดเท่านั้นคิดเป็น ๒๔ เปอร์เซนต์ แต่ที่น่าหวาดเสียวครับ ตั้งจ่ายเป็นงบพัฒนาท้องถิ่น ๒ - ๑๘ เปอร์เซนต์ มีอยู่ ๕ จังหวัดครับ เพราะฉะนั้นจะเห็นว่างบประมาณงบพัฒนาท้องถิ่นดังกล่าวนี้ซึ่งเป็นไปตามอัตราเดิมที่เพิ่มแล้ว ที่มีอยู่แล้ว ที่เก็บจากน้ำมันเบนซิน น้ำมันดีเซลก็ดี ก๊าซก็ดี และยาสูบก็ดี ้องค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ได้เอาไปใช้เพื่อประโยชน์ต่อพี่น้องประชาชนให้คุ้มค่าเลย ตามตัวเลขที่ผมได้กราบเรียนท่านประธานฯ แล้วนั่นเองครับ

ประการที่ ๓ กระผมขออนุญาตกราบเรียนท่านประธานฯ ว่า จริง ๆ แล้วระบบการปกครองท้องถิ่นหรือว่าการกระจายอำนาจนี้มีมาก่อนแล้วตั้งแต่ปี ร.ศ. ๑๒๗ เรียกว่าเป็น พระราชบัญญัติจัดระเบียบสุขาภิบาลตามหัวเมือง ต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๖ หลังเปลี่ยนแปลงการปกครองก็เกิดเป็นพระราชบัญญัติเทศบาล ส่วน้องค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้เกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๕๘ ถามว่าทำไมถึงเกิดขึ้นมาครับ เกิดขึ้นมาเพื่ออุดช่องโหว่ นั่นก็คือ ท้องถิ่นที่เป็นเทศบาลก็ดี สุขาภิบาลมีขีดจำกัดไม่ได้ครอบคลุมพื้นที่รูปขวานโบราณทั้งหมด ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องสร้าง้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขึ้นมาอีกรูปหนึ่งก็คือ ้องค์การบริหารส่วนจังหวัด กล่าวโดยสรุป้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็น้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตั้งขึ้นมาเพื่ออุดช่องโหว่เท่านั้นเองครับ เพราะฉะนั้น

LIRT

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สรีญญา ๕๕/๒

ประการสุดท้ายครับ จากเหตุผลดังกล่าวนี้ครับ จึงมีความเห็นว่า กฎหมายฉบับนี้น่าจะเป็นการขัดกับหลักการกระจายอำนาจ และที่จริงแล้วอัตราใหม่นี้ครับ ท่านว่าได้ลือตามพระราชบัญญัติซึ่งออกมาก่อนแล้วคือพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ -----

- ๕๖/๑

๑๑๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

เปล่งฉวี ๕๖/๑

แต่กฎหมายที่ว่าเป็นกฎหมายฐานให้ร่างกฎหมายฉบับนี้ นะครับ เขาไม่ได้กำหนด บังคับว่าจะต้องออกกฎหมายอย่างนี้ ต้องเก็บอย่างนี้ เขาเพียงแต่ชี้หน้าว่าอาจจัดเก็บรายได้ ในอัตราอย่างนี้ได้ ในอัตรา ๑๐ สตางค์ อย่างนี้ได้ เพราะฉะนั้นด้วยเหตุนี้ถ้าเก็บแล้วเกิด ประโยชน์แก่ประชาชนก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่กรณีนี้เกิดผลเสียต่อพี่น้องประชาชนจำนวน มาก มากจริง ๆ ครับ เพราะฉะนั้นข้าของก็จะขึ้นราคาอีก เพราะฉะนั้นกระผมจึงมีความเห็น ควรตัดออกครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญ พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไผ่นวล ครับ

พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไผ่นวล (บุรีรัมย์) : ขอขอบคุณท่านประธานฯ ครับ ผม พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไผ่นวล สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดบุรีรัมย์ ผมเป็นคนหนึ่งที่ขอ ตัดออกทั้งมาตรานะครับท่านประธานฯ โดยเหตุผลดังต่อไปนี้

ประการที่ ๑ ก็คือว่าในมาตรา ๒๘ ซึ่งยกเลิกแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๒๔ เดิมนั้นเป็นไปตามที่ท่านอำนาจขอเอ่ยนาม ท่านได้ชี้แจงไปแล้ว แต่ผมเห็นว่ารายได้ของ องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นมียู่ตั้งแต่มาตรา ๖๐ ถึงมาตรา ๗๓ เกี่ยวกับเรื่องภาษี ค่าธรรมเนียม รายได้อื่น ๆ อยู่แล้ว มีความเพียงพออยู่แล้วในเรื่องของภาษี

ประการที่ ๒ น้ำมันคือปัจจัยที่สำคัญในระบบเศรษฐกิจ เป็นต้นทุนในด้ว นการขนส่ง ในด้ว นการผลิตสินค้า บริการ เพราะฉะนั้นสิ่งจำเป็นอย่างนี้ไม่ควรจะเป็นภาระ กับประชาชน

ประการต่อไปครับ เรื่องของระบบภาษีที่เดิมคิด ๕ สตางค์ แล้วมาเพิ่มเป็น ๑๐ สตางค์ นั้น ผมไม่ทราบว่าคำนวณจากฐานคิดแบบใด ถ้าเป็นภาษีมูลค่าเพิ่มเขาคิดจาก ผลต่างของราคาทุนและราคาขาย แสดงให้เห็นถึงคิดจากฐานที่แตกต่างกันระหว่างต้นทุน และราคาที่ขายไปนะครับ เปรียบเทียบกันอย่างนั้นจึงเรียกว่าภาษีมูลค่าเพิ่ม อีกอันก็คือภาษี เงินได้นิติบุคคลก็คิดจากกำไรนั่นเอง แต่กรณีเช่นนี้คิดจากอะไร แสดงว่าขาดทุนก็ยังคิดกับ เขาด้วย ถึงแม้ผู้ประกอบการจะขาดทุนก็ยังคิดอีก ผมว่าระบบคิดอย่างนี้ใช้ไม่ได้ คิดจะหา เงินจากผู้ี่ขาดทุนไม่มีเหตุผลในการที่ไปใช้ในการเก็บภาษีกับประชาชน ซึ่งภาษีส่วนนี้ ก็จะไปตกกับผู้ที่ใช้รถใช้ถนนนั่นเอง

ประการต่อไปครับ ทุกวันนี้รับภาษีที่ใช้สำหรับผู้ประกอบการ ผมเรียน ตามลำดับให้ท่านประธานฯ ได้ทราบดังนี้ครับ ผู้ประกอบการสถานีบริการน้ำมันเขาเสียภาษี

๑๒๐

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

เปล่งวี ๕๖/๒

ที่ดิน อันที่ ๑ อันที่ ๒ ภาษีโรงเรือน อันที่ ๓ ภาษีป้าย อันที่ ๔ ภาษีมูลค่าเพิ่ม อันที่ ๕ ภาษีเงินได้นิติบุคคล อันที่ ๖ ภาษีสังกรรมรังเกียจ อันที่ ๗ ค่าธรรมเนียมการค้ำน้ำมัน อันที่ ๘ กองทุนประกันสังคม อันที่ ๙ กองทุนเงินทดแทน ไม่รวมภาษีสรรพสามิตซึ่งเก็บมาแต่ต้นทางแล้วนะครับ ท่านทราบไหมว่าน้ำมัน ๑ ลิตร ภาษีไปแล้วเกือบ ๕ บาท หรือบางที ๕ บาทกว่า อยู่ประมาณนี้ครับ อยู่ที่ความผันแปรของราคาน้ำมันด้วย อันที่จะมาเสียภาษีบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น ผมเห็นว่าเป็นการซ้ำซ้อน เป็นการเก็บแล้วเก็บอีก และไม่ได้ดูว่าเขาทำอะไรหรือขาดทุน สิ่งเหล่านี้ละครับที่ผมรับไม่ได้จริงๆ ผมจึงขอคัดออกทั้งมาตราครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านสมพร คำชื่น ครับ

นายสมพร คำชื่น (แพร์) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ

กระผม สมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดแพร์ ในฐานะกรรมการ ท่านประธานฯ ครับ มาตราที่ผมก็ขอแปรญัตติคัดออกทั้งมาตรา โดยมีเหตุผลดังนี้ครับท่านประธานฯ ครับ

เดิมในกฎหมายขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น ได้มีการให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสามารถเก็บภาษีได้อยู่แล้วหลายอย่างนะครับ ผมขออนุญาตยกตัวอย่างนะครับท่านประธานฯ ครับ -----

- ๕๗/๑

๑๒๑

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สิริวรรณ ๕๗/๑

มาตรา ๖๐ เดิมนั้นนะครับ สามารถเก็บภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีโรงเรือน ที่ดิน ภาษีป้าย
 อากรฆ่าสัตว์และผลประโยชน์อื่นอันเกิดจากการฆ่าสัตว์ แล้วต่อมาก็ยังสามารถเก็บภาษีและ
 ค่าธรรมเนียมรถยนต์และล้อเลื่อนภายในจังหวัดได้ และหลังจากนั้นก็ยังสามารถเก็บภาษี
 มูลค่าเพิ่มได้ตามประมวลรัษฎากร หลังจากนั้นก็สามารถเก็บค่าภาคหลวงแร่ตามกฎหมาย
 ว่าด้วยแร่ และค่าภาคหลวงปิโตรเลียมตามกฎหมายว่าด้วยปิโตรเลียม ต่อจากนั้นก็กฎหมาย
 ก็ยังกำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดสามารถเรียกเก็บภาษีอากรและค่าธรรมเนียม
 ที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะภาษีธุรกิจเฉพาะตามประมวลรัษฎากร ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตขายสุรา
 ตามกฎหมายว่าด้วยสุรา ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตในการเล่นการพนันตามกฎหมายว่าด้วย
 การพนัน จะสังเกตเห็นว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้มีสิทธิตามกฎหมายที่สามารถ
 เรียกเก็บภาษีได้หลายรายการ ตั้งแต่เราเกิดจนตาย องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะมีเงิน
 อุดหนุนจากรัฐบาลอีกมีจำนวนไม่น้อยแล้วแต่ขนาดขององค์การบริหารส่วนจังหวัด
 บางจังหวัดที่เล็กก็ ๑๐๐ กว่าล้านบาท ๒๐๐ กว่าล้านบาท จังหวัดใหญ่ ๆ เป็นพันล้านครับ
 ท่านประธานฯ ครับ แล้วภาษีที่ผมได้เรียนท่านประธานฯ ไปแล้วก็สามารถเก็บได้
 หลายอย่าง โดยเฉพาะภาษีธุรกิจเฉพาะ ภาษียรถยนต์ล้อเลื่อนก็เป็นจำนวนมหาศาล
 แล้วในมาตรานี้ก็ยังคงมาบัญญัติให้พี่น้องราษฎรของกระผมยังต้องเสียภาษีค่าน้ำมันเบนซิน
 น้ำมันดีเซลแล้ว โดยเฉพาะแก๊ซที่สามารถเสียภาษีสรรพสามิตได้อยู่แล้ว ก็มาเรียกเก็บได้อีก
 ลิตรละ ๑๐ สตางค์ อย่างนี้ผมเห็นว่าทั้งน้ำมันเบนซิน น้ำมันดีเซลก็ดี แก๊ซปิโตรเลียมก็ดี
 องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะมาเก็บอีก ๑๐ สตางค์ นั้นผมเห็นว่า เป็นการเก็บที่เกิดเกินเลย
 ความจำเป็นไป พี่น้องประชาชนคนทั้งประเทศฟังไว้ว่า ผมเป็นคนหนึ่งในฐานะที่เป็น
 ส.ว. ทำการกลั่นกรองกฎหมายฉบับนี้ ไม่อยากให้พี่น้องประชาชนคนในจังหวัดนั้น ๆ
 ต้องมีการเพิ่มขึ้นครับ ตอนนี้น้ำมันดีเซล น้ำมันเบนซินในประเทศไทยเราไม่สามารถ
 ผลิตได้ใช้อย่างเพียงพอ ต้องนำเข้าจากต่างประเทศแล้วยังจะออกกฎหมายให้องค์การ
 บริหารส่วนจังหวัดมาเก็บภาษีได้อีกไม่เกินลิตรละ ๑๐ สตางค์ บางจังหวัดก็ ๑๐ สตางค์
 บางจังหวัดก็อาจจะ ๕ สตางค์นะครับ ทั้งแก๊ซปิโตรเลียมด้วย นอกจากนั้นก็ยังสามารถให้
 เก็บภาษีจากยาสูบอีกครั้ง ท่านที่สูบบุหรี่ พี่น้องประชาชนในประเทศไทยนี้สูบบุหรี่ก็มี
 จำนวนไม่ใช่น้อย ยังสามารถที่จะต้องเสียภาษีหรือต้องเสียภาษีให้องค์การบริหาร

๑๒๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ศิริวรรณ ๕๗/๒

ส่วนจังหวัดของท่านอีกมวนละ คิดเป็นมวนนะครบไม่เกินมวนละ ๑๐ สตางค์ อย่างนี้ผมถือว่าเป็นภาษีที่โหดเกินไปครับ บุหรี ๑ ของ มี ๒๐ มวนนะครบ แล้วมาเก็บมวนละ ๑๐ สตางค์นี่นะครบเป็นจำนวนเงินไม่ใช่น้อย ๆ ท่านสมาชิกฯ ผู้มีเกียรติก็อธิบายไปแล้วว่าปีหนึ่งถ้าเก็บเฉพาะค่าภาษีน้ำมันจังหวัดที่ไม่ใหญ่ได้ประมาณ ๒๐ ล้านบาท ถ้าจังหวัดใหญ่ ๆ อย่างเช่น จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดนครราชสีมา หรือจังหวัดสงขลาไม่เป็นหลายสิบล้านบาท เป็นร้อย ๆ ล้านบาทหรือครบ อย่างนี้ผมถือว่าพี่น้องประชาชนของประเทศไทยเรามีภาระที่ต้องใช้จ่ายหรือเสียภาษีจากทางรัฐบาลที่ออกกฎหมายมา ไม่ว่าจะ เป็นภาษีหลาย ๆ ชนิดที่ผมทราบเรียนไปแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นภาษีโรงเรือน ภาษีป้าย ภาษีที่ดิน ภาษีธุรกิจเฉพาะอะไรต่าง ๆ เหล่านี้เสียอยู่แล้ว แต่ต้องมาเสียภาษีที่บัญญัติโดยกฎหมายนี้ว่าองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะต้องเก็บภาษีกับพี่น้องประชาชนคนในจังหวัดนั้น ๆ -----

- ๕๘/๑

๑๒๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อภิญาญา ๕๘/๑

โดยเฉพาะเรื่องน้ำมันซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการดำรงชีวิตของประชาชนในขณะนี้ ผมเห็นว่าควรจะต้องตัดมาตรานี้ คือมาตรา ๖๔ (๑) (๒) ที่ต้องให้เสียภาษีน้ำมันหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเก็บภาษีน้ำมันเบนซิน น้ำมันดีเซล แล้วก็ก๊าซปิโตรเลียมอีกอัตราละไม่เกิน ๑๐ สตางค์ รวมทั้งภาษียาสูบมวลละไม่เกิน ๑๐ สตางค์ ออกไปครับ ขอกราบขอบพระคุณครับ ท่านประธานฯ ครับ

ประธานวุฒิสภา : เชิญท่านไพบูลย์ อุปัติศฤงค์ ครับ

นายไพบูลย์ อุปัติศฤงค์ (ภูเก็ต) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม ไพบูลย์ อุปัติศฤงค์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดภูเก็ต ในฐานะกรรมการ ผมคิดว่าอย่างนี้ครับ ท่านประธานฯ ขอเรียนท่านประธานฯ ว่าในการที่จะขึ้นภาษีบำรุงของ อบจ. ข้อมูลต้องมากกว่านี้ครับท่านประธานฯ นี้เราไม่มีข้อมูลอะไรเลย จะขึ้นภาษี ๕ สตางค์ เป็น ๑๐ สตางค์ พี่น้องประชาชนเลือกพวกเราเข้ามาให้ช่วยดูแลกฎหมาย ให้ช่วยดูแลว่าเขามีความเดือดร้อนอย่างไร จะแก้กฎหมายเพิ่มภาษีนี้อีกข้อมูลในมือ ไม่มีให้เราเลย ผมต้องถามทางมหาดไทย มหาดไทยก็ไม่ทราบไปไหน ขอคุณหน่อยสิครับว่าแต่ละจังหวัดท่านเก็บไปแล้วทำไมจังหวัดไหนบ้างไม่จ่าย ไม่เก็บ ผมทราบนะครับว่าบางจังหวัดถือโอกาสไม่เก็บ จังหวัดไหนที่เก็บก็ช่วยไป ประชาชนเดือดร้อนไป เขาเดือดร้อนกันทั้งประเทศท่านประธานฯ ผมยกตัวอย่างจังหวัดของผมท่านประธานฯ น้ำมันบรรทุกจากสิงคโปร์มาขึ้นจังหวัดภูเก็ต เก็บน้ำมันไว้จังหวัดภูเก็ต ค่าขนส่งถูกกว่ากรุงเทพฯ มากมาย แต่น้ำมันที่ภูเก็ตแพงกว่ากรุงเทพฯ ทางภาคใต้น้ำมันเราบริการมากกว่ากรุงเทพมหานคร เพราะฉะนั้นพี่น้องประชาชนเขาเดือดร้อนกันทั่ว จะให้ผมรับมาตรานี้ผมรับไม่ได้จริง ๆ ครับ ท่านประธานฯ ครับ เพราะไม่มีข้อมูลให้ผม พี่น้องประชาชนเลือกพวกเราเป็น ส.ว. ให้พวกเราดูแล พี่น้องประชาชนที่เราเดือดร้อนอย่างไร คอไปใครขึ้นภาษีขึ้นอย่างนี้ไม่ดูข้อมูลผ่าน ๓ วาระนี้ ผมรับไม่ได้จริง ๆ ครับ คุณเออะครับ พวกเราช่วยกันดูแลหน่อยนะครับ กฎหมายไม่ใช่ว่าอยากจะให้ใครเป็น ส.จ. อยากให้ใครเป็นนายก อบจ. สำคัญว่าใครดูแลพี่น้องประชาชนต่างหากครับ ส.ว. นี้เลือกมาทั้งทีเลือกมาช่วยดูแลให้ละเอียดหน่อย ผมไม่เคยเห็นกฎหมาย ๓ ปีกว่ามาเป็น ส.ว. ไม่เคยเห็นว่าไม่แก้สักมาตราหนึ่ง มาตรานี้สำคัญถ้าข้อมูลท่านให้ผมไม่เพียงพอผมรับไม่ได้ท่านประธานฯ ครับ ผมจะขอแปรญัตติตัดทั้งมาตรา ขอบขอบคุณครับ

๑๒๔

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อภิญา ๕๘/๒

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ พลตรี มนูญกฤต รูปขจร ประธานวุฒิสภา ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสันติภาพ อินทรพัฒน์ ครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ในมาตรา ๖๔ ผมเสนอให้ตัดออกทั้งมาตรา มีหลักการและเหตุผลดังที่ผมจะประทานกราบเรียนต่อท่านประธานฯ และท่านสมาชิกฯ ที่เคารพ ดังต่อไปนี้

ประการแรกนั้นคือว่ากฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะในมาตรานี้ะครับ มีทั้งซ้ำและซ้อน ยกตัวอย่างท่านประธานฯ ครับ อันใดก็ตามสมมติว่าอยู่ในองค์การหรือตำบล อำนาจเก็บอยู่ที่เขา ถ้าอยู่เทศบาลคนไหนค้าขายในเทศบาลเขาก็เสียภาษีให้เทศบาล เทศบาลก็เก็บ เอาส่งกลับกันภาษีสรรพสามิต ไม่ว่าจะน้ำมันก็ดี บุหรี่ก็ดีเสียไปที่หนึ่งแล้วสรรพากรก็เสียอีก แล้วอย่างนี้ละครับท่านประธานฯ เหตุผลกลายเป็นว่าเอาละใครจะเก็บ ไม่ว่าจะถึงเวลาผลักรถให้ผู้บริโภครวมหมายความว่าอย่างไร แท้จริงที่ผ่านมามีคนอยากให้ผ่าน ๆ ไม่อยากเตะหรือกรับ แต่พอบางครั้งเห็นแล้วเกิดความรู้สึกว่าโดยเฉพาะกฎหมายในมาตรานี้ไม่มีความเป็นธรรมท่านประธานฯ รัฐธรรมนูญเราบอกว่าประชาชนมีความเสมอภาค เอาละ ตั้งแต่มาตรา ๕ ผมพูดหลายทีจนท้องขึ้นสมองเลย ๓๐ ก็เสมอกัน แต่พอเวลาบางจังหวัดเลือกปฏิบัติท่านประธานฯ ท่านไพบูลย์ไม่กล้าเก็บ บางจังหวัดไม่กล้า วันนั้นผมไปแปดริ้ว ผมไปเติมน้ำมัน ผมถามเป็นอย่างไรบ้างเดี๋ยวนี้ เขาบอกว่า ออจ. ตั้งรายการมาเก็บภาษีสรรพสามิตแล้วก็เก็บภาษีน้ำมัน แล้วเป็นอย่างไร ผมไม่จ่ายหรือกรับ ทำไมท่านไม่จ่าย บอกจ่าย ผมไม่เลือก มีปัญญามาเก็บซิ บางปีว่าอย่างนี้ครับ แต่พอบางที่บอกทำไมไม่เก็บ เหตุผล เก็บไปกลัวเสียคะแนนขององค์การบริหารส่วนจังหวัดของสมาชิก ท่านเห็นไหมครับ แต่บางจังหวัดไม่สนเลือกไม่เลือกฉันไม่สนแต่ถึงเวลานั้นเก็บ แต่บางจังหวัดบอกไม่เก็บ อย่างนี้ท่านจะเอามาตรฐานอย่างไร ถ้าไม่บังคับต้องไม่บังคับทั้งประเทศ ถ้าจะบังคับก็บังคับทั้งประเทศ เหตุผลที่ทำอย่างนี้ได้ท่านประธานฯ

๑๒๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อภิญา ๕๘/๓

รู้ใหม่ว่าถ้าตรงไหนอยู่ในความพอใจขององค์การบริหารส่วนจังหวัด จังหวัดฉันมีเงิน มีสตางค์พอแล้ว ^{เรื่อง} อันนี้ฉัน ไม่สนใจ ไม่เก็บได้ครับ แต่พอบางจังหวัดบอกจังหวัดนั้นหัวคะแนน มาก ไม่ได้ไม่เก็บถูกค่า มีปัญหาอีก แล้วท่านออกกฎหมายให้เลือกปฏิบัติอย่างนี้ ความเสมอภาค เขาบอกว่าศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เอาละ มาตรา ๕ ประชาชนคนไทย ไม่ว่าเหล่า เพศ หรือศาสนาใดก็ตามย่อมได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญนี้เสมอกัน เสมอตรงไหนผมไม่เห็นท่านประธานฯ นี่แหละคือกฎหมายที่มีการเลือกปฏิบัติ สุดท้ายที่โผล่หน้าเข้าไปอีกท่านประธานฯ บอกว่า เอาละ ๒ อัน หลายท่านพูดมามากแล้ว เงินอุดหนุนก็มี ภาษีทั้งซ้ำทั้งซ้อน ประชาชนไม่ได้รับความเป็นธรรม ผมไม่อยากจะบอกว่าเลือกเรามาแล้วเราเองมีหน้าที่ในการพิจารณาถ่วงถ่วงกฎหมายเป็นภาระตามรัฐธรรมนูญ สิ่งที่ผมพูดวันนี้ในมาตรานี้แพ้ชนะไม่สนใจ เดี่ยวผมจะกดสวนทางให้ แต่ผมจะพูดให้เห็นว่านี่แหละครับ เราได้ทำหน้าที่เราแล้ว

- ๕๘/๑

๑๒๖

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

วิมล ๕๕/๑

สุดท้ายท่านประธานฯ ในวาระท้ายนี้ นะครับ ความเป็นธรรมเกิดขึ้นไม่ได้เลยกับแผ่นดินนี้ เขาเขียนว่า “ยาสูบ โดยจัดเก็บเพิ่มขึ้นได้ไม่เกินมวนละสิบสตางค์”

วาระท้ายท่านประธานฯ “ราคาจำหน่ายที่เพิ่มขึ้นตามวาระหนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นการต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการกำหนดราคาสินค้าและการป้องกันการผูกขาด” ชักจะบ้าใหญ่แล้วซี ขออภัยครับ ถอนก็ได้ แต่มันไม่ถูกครับ กลายเป็นว่ากฎหมายผูกขาดกำหนดไว้ แต่พอถึงก็ไปใช้ว่า ราคาจำหน่ายเท่านี้ ถึงเวลาบอกไม่ได้แล้วครับ เพราะต้นทุนสูงกว่าปกติกับเกินความเป็นจริง กฎหมายนี้ก็เลยมีข้อยกเว้นบอกว่า อนุญาตให้ขายเกินได้ ซึ่งก็กำหนดว่าของหนึ่งราคา ๒๐ บาท กำหนดไว้ในมุมของห้ามขายเกินผิดกฎหมาย แต่พอถึงเวลากฎหมายนี้ไปยกเว้นข้อกำหนดที่มีไว้ในกฎหมาย หมายความว่าอย่างไรท่านประธานฯ

ตอบที่ได้ไหม และพอวาระท้ายท่านมาเพิ่ม เพิ่มจนหมายถึงว่าเป็นการให้อำนาจ อบจ. มากเกินไปหรือ ผมว่า อบจ. เขาดีใจด้วยซ้ำถ้าเราตัดออก เพราะ ๑. ไม่ต้องไปทะเลาะกับหัวคะแนน ๒. ไม่ต้องไปทะเลาะกับชาวบ้านผู้ซึ่งลงคะแนนเลือกตั้งให้กับเขา ผมว่าเขาดีใจด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นวาระท้ายที่บอกว่า “ราคาจำหน่ายที่เพิ่มขึ้นตามวาระหนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นการต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการกำหนดราคาสินค้าและการป้องกันการผูกขาด”

เขียนกฎหมายเลือกปฏิบัติหรือครับ เขียนกฎหมายให้องค์กรหนึ่งมีอำนาจเหนือองค์กรหนึ่งหรือ องค์กรไหนก็ได้ ถ้าเขาอยู่จังหวัดหนึ่ง จังหวัดหนึ่งเก็บ จังหวัดหนึ่งไม่เก็บแล้วเป็นธรรมตรงไหน นั่นคือแนวคิดที่ผมบอกว่า ดังเหตุผลที่ผมได้กราบเรียนต่อท่านประธานฯ และท่านสมาชิกฯ ที่เคารพว่า ผมเห็นสมควรที่จะตัดมาตรานี้ออกครั้งที่ได้อธิบายความและมีหลักการและเหตุผลที่ได้ชี้แจงต่อที่ประชุมมาแล้ว ขอกราบขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาติเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านถวิล ไพรสณฑ์ ครับ

นายถวิล ไพรสณฑ์ (นครศรีธรรมราช) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม ถวิล ไพรสณฑ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครศรีธรรมราช ในฐานะกรรมาธิการ กระผมคงไม่แสดงเหตุผลว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยนะครับ แต่ผมจะพูดในประเด็นของกฎหมาย ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด

๑๒๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

วิมล ๕๕/๒

พ.ศ. ๒๕๔๐ และแก้ไขเพิ่มเติม ๒๕๔๒ มาตรา ๖๔ ได้เขียนไว้ว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจออกข้อบัญญัติเก็บภาษีบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดจากสถานค้าปลีกในเขตจังหวัดดังต่อไปนี้ ๑. น้ำมันเบนซินและน้ำมันที่คล้ายคลึงกัน น้ำมันดีเซลและน้ำมันที่คล้ายกัน และก๊าซปิโตรเลียมไม่เกินลิตรละห้าสตางค์ ๒. ยาสูบไม่เกินลิตรละห้าสตางค์ วรรคท้ายเขียนไว้ว่า ราคาจำหน่ายปลีกที่เพิ่มขึ้นตามวรรคหนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นการต้องห้ามตามกฎหมายว่าด้วยการกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด มีเขียนไว้ตาม พ.ร.บ. องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ - ๒๕๔๒ ซึ่งสภานี้ก็มีอำนาจที่จะแก้ไขได้ครับ แต่ว่ามีกฎหมายอีกฉบับหนึ่งคือกฎหมายกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจซึ่งเขียนเอาไว้ในมาตรา ๒๔ จาก พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๔ เขียนไว้ว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจมีรายได้จากภาษีอากร ค่าธรรมเนียมและเงินรายได้ ดังต่อไปนี้ (๑) ภาษีบำรุงการบริหารส่วนจังหวัดจากน้ำมันเบนซิน น้ำมันที่คล้ายคลึงกัน และอีก ๒ - ๓ บรรทัดครับ ไม่เกินลิตรละสิบสตางค์ (๒) ภาษีองค์การบริหารส่วนจังหวัดสำหรับยาสูบไม่เกิน ลิบสตางค์ วรรคท้ายเขียนเอาไว้เช่นเดียวกันว่า ในเรื่องการผูกขาดนี้ นะครับ ที่นี้ประเด็นหนึ่งที่ผมอยากจะเรียนท่านประธานฯ ก็คือว่า ที่กฎหมายฉบับนี้เขียนขึ้นมา นั้นกฎหมายฉบับปัจจุบันที่กำลังพิจารณาอยู่นี้นะครับ เพื่อเขียนให้สอดคล้องกับ พ.ร.บ. กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ ซึ่งตามกฎหมายขององค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น ถูกยกเลิกโดยกฎหมายแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจที่เขียนไว้ในมาตรา ๓ ว่า “บรรดากฎหมาย กฎและข้อบังคับใด ๆ ในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน” นั้นหมายถึงว่า ภาษีต่าง ๆ ที่เขียนไว้ในกฎหมาย อบจ. เดิมนั้นถูกยกเลิกโดยกฎหมายกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ เพราะฉะนั้นผมคิดว่า สมมุติเราตัดอันนี้ไปก็จริง แต่ว่ากฎหมายกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจยังคงมีอยู่ ซึ่งจะต้องถามทฤษฎีกันว่า ถ้าเราตัดมาตรานี้ไปกฎหมายกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจซึ่งเขียนไว้เหมือนกันหมดเลยนี้ยังคงใช้อยู่ ในทางปฏิบัติจะเกิดปัญหาอย่างไรหรือไม่ ขอบพระคุณครับ

LIRT

๑๒๘

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

วิมล ๕๕/๓

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : กฤษฎีกาจะตอบตอนนี้ไหมครับ เชิญท่านนิรัตน์ อยู่กักดี ครับ

- ๖๐/๑

๑๒๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

มยรี ๖๐/๑

นายนิรัตน์ อยู่ภักดี (ชัยภูมิ) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
กระผม นิรัตน์ อยู่ภักดี ในเรื่องภาษีครับท่านประธานฯ ถ้าอยู่กรมการการคลังฯ
แล้วไม่ชี้แจงเรื่องภาษีผมคิดว่าเป็นห่วงว่าวุฒิสภาเราเวลากลับไปชี้แจงกับชาวบ้าน
แล้วจะตอบไม่ได้ ผมเรียนอย่างนี้ครับท่านประธานฯ ภาษีมียู่ ๒ เรื่อง ก็คือ ๑. ภาษีตรง
ก็คือเก็บจากภาษีเงินได้ของทุกคนที่มีเงินได้ ภาษีโดยทางอ้อมก็ขึ้นแก่ท่านประธานฯ
เก็บจากเหล้า บุหรี่ การขึ้นภาษีอะไรก็ตามครับท่านประธานฯ มีอยู่ ๒ แนวทาง ก็คือ
๑. ที่มาของเงิน อันที่ ๒ ก็คือเมื่อเก็บไปแล้วจะเอาไปใช้ทำอะไร ผมเรียนท่านประธานฯ
ครับ มาดู ๒ รายการนี้ ผมเป็นคนหนึ่งที่สนับสนุนให้รัฐบาลหรือภาคฝ่ายบริหารพยายาม
เพิ่มภาษี จัดเก็บภาษีแล้วเลี้ยงตัวเองให้ได้ แต่ท่านประธานฯ ครับ ที่มาของเงิน โดยเฉพาะ
เป็นภาษีทางอ้อม ผมยกตัวอย่าง ภาษีเรื่องบุหรี่ เหตุผลนะครับ ^{เรื่อง}อันนี้ผ่านไปทาง
กรมการปกครองส่วนท้องถิ่น ผ่านไปถึงใครก็ตาม ท่านใดก็ตามที่ต่อไปจะได้มีโอกาส
เป็นนายก อบจ. นะครับ หรือสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด เขาก็ทำกันอย่างนี้ครับ
ท่านประธานฯ เหตุผลถ้าท่านอ้างอิงอย่างนี้ผมก็พอจะรับได้ว่า บุคคลที่สูบบุหรี่ปัญหาคือ
ปัญหาสุขภาพ ปัจจุบันรัฐบาลเราจัดงบประมาณ ๓๐ บาทรักษาทุกโรค มีบุคคลที่สูบบุหรี่
ไปใช้บริการกับคนอื่น ชาวบ้านส่วนอื่นที่เขาไม่ได้สูบบุหรี่ ไม่ได้ทำอะไรเลย บุคคล
ส่วนนี้ และการรักษานะครับท่านประธานฯ โรคที่เกี่ยวกับถุงลมใช้เงินจำนวนมาก
ถ้าองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะบอกสักคนหนึ่งที่เพิ่มขึ้นมานี้ ผมจะเอาส่วนนี้
ไปชดเชย ไปมอบให้กับโรงพยาบาล ไปเป็นเงินชดเชย เพื่อที่จะไปชดเชยบุคคลที่สูบบุหรี่
ไม่มาเองงบประมาณ ไปแข่งชาวบ้านคนอื่น อันนี้ก็พอรับได้ครับท่านประธานฯ อันนี้
ฝากไว้เรื่องแรกนะครับ

เรื่องที่ ๒ ภาษีเกี่ยวกับทางด้านน้ำมัน ท่านประธานฯ ครับ ไปดูสิสิ ๆ
ไปถามโรงพยาบาล ส.ว. เราที่เป็นนายแพทย์มาก ค่ารักษาพยาบาลผมว่าส่วนใหญ่มาจาก
อุบัติเหตุ และอุบัติเหตุนี้แหละครับไปเป็นตัวที่ ๑. ใช้ทั้งค่ารักษา ๒. ไปใช้ถึงเตียงรักษา
ตัวนี้แหละเป็นตัวสำคัญ ถ้าฝ่ายบริหารจะกล่าวถึงที่ไปของเงินภาษีย่าปีหนึ่ง สมมุติ
ในจังหวัดชัยภูมิของผมเพิ่มภาษีน้ำมันมาอีก ๕ เเปอร์เซ็นต์ ผมว่าได้อีกสักประมาณ
๑๕ ล้านบาทต่อปี แต่เงิน ๑๕ ล้านบาทนี้จะเอาไปช่วยเหลือโรงพยาบาล เอาไปช่วยเหลือ

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

มยวี ๖๐/๒

เกี่ยวกับงานทางด้านป้ายจราจร ไปปรับปรุงถนนเพื่อลดอุบัติเหตุ เพื่อที่จะให้ประชาชนที่ไป
รับการรักษา ๓๐ บาท จะได้ไม่ต้องถูกอุบัติเหตุที่คนเจ็บมาแย่งเตียง ถ้าอย่างนี้การเก็บ
ภาษีไม่มีปัญหาครับท่านประธานฯ ผู้ให้เขาก็ยินดีที่จะให้ เพียงแต่ถ้าผู้รับก็คือองค์การ
บริหารส่วนจังหวัด หรือ โดยเฉพาะนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้เงินส่วนนี้ไปแล้ว
เฉลี่ยประมาณจังหวัดละสัก ๒๐ ล้านบาท แล้วเอาไปซื้อด้วยชื่องานแจก อันนี้การต่อต้าน
ผมจึงบอกว่าถ้าวุฒิสภาผ่านโดยไม่มีเงื่อนไขหรือไม่ชี้แจงให้ผู้ที่จะเอาเงินไปใช้ทราบ
แล้วเขาเองเขาคิดว่าวุฒิสภาผ่านกฎหมายให้อำนาจเขาแล้ว มีสิทธิที่จะไปเรียกเก็บภาษีเพิ่ม
จากประชาชนได้ ผมบอกผิด แต่ถ้าเราให้ผ่านกฎหมายฉบับนี้ไปโดยมีเงื่อนไขบอกให้เข
ทราบว่าต้นทางของเงินมาจากคน ๒ กลุ่ม ปลายทางของมันก็ควรที่จะไปใช้ชดเชยกับคน
๒ กลุ่มที่เขาไปเอาเปรียบสังคม ๒ เรื่อง โดยเฉพาะในเรื่องของสาธารณสุข ถ้าอย่างนี้แล้ว
ท่านประธานฯ วันนี้ผมคงไม่เห็นด้วยหรือเห็นด้วย กลับไปผมก็ไปชี้แจงให้ชาวบ้านทราบ
และต่อไปองค์การบริหารส่วนจังหวัดจะเอากฎหมายที่ผ่านเราไปแล้วไปประกาศใช้
เราก็ตอบได้ กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสมบุรณ์ ทองบุราณ ครับ

นายสมบุรณ์ ทองบุราณ (ยโสธร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
ผม สมบุรณ์ ทองบุราณ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดยโสธร ท่านประธานฯ ครับ ภาษีน้ำมัน
ตั้งแต่ไหนแต่ไรผมว่าไม่เป็นธรรมท่านประธานฯ จังหวัดไหนที่อยู่ใกล้คลังน้ำมันก็ใช้น้ำมัน
ราคาถูก ขณะเดียวกันจังหวัดใดที่มีทางรถไฟผ่านก็น้ำมันราคาถูกบ้าง จังหวัดใดที่ไม่มี
รถไฟอย่างยโสธรแพงมากนะครับ และยิ่งแม่ฮ่องสอนอยู่บนดอยก็ยังแพง โหหารเข้าไปอีก
แต่ถามว่ารัฐบาลกลางเก็บภาษีถูกต้องไหม ก็ถูกต้อง ไม่ว่าจะป็นนุหรือน้ำมันก็เห็นด้วย
แต่ขณะเดียวกันท่านประธานฯ ครับ เท่าที่ทราบ เท่าที่มีข้อมูลปรากฏว่าจังหวัดกรุงเทพฯ
ยังไม่ได้เก็บ ก็เป็นดุลพินิจของผู้ว่า กทม. เขา แต่ผู้ว่าฯ คนต่อไปจะเก็บ ราษฎร กทม.
ก็ถามสิครับว่าคุณเป็นผู้ว่าฯ จะเก็บภาษีน้ำมันใหม่ ก็เป็นเรื่องระหว่างคนกรุงเทพฯ
ของ กทม. เขา แต่จังหวัดชลบุรีท่านประธานฯ ครับ ทราบมาว่า อบจ. ชลบุรีเก็บ
ก็ชอบแล้วครับ เพราะอยู่กับคลังน้ำมันท่านประธานฯ แต่ยโสธรบอกให้เก็บอย่างไร

๑๓๑

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

มยรี ๖๐/๓

เขาก็ไม่กล้าเก็บหรือครับ ถึงไม่เก็บก็แพงกว่าชลบุรีอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไปเขียนกฎหมาย
เป็นกลาง ๆ บอกว่าทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นดุลพินิจของผู้บริหารจังหวัดผมว่าชอบแล้วครับ
ท่านประธานฯ ครับ ขณะเดียวกันท่านนิรัตน์ท่านก็บอกว่าใช้มากก็ชนกันตายมาก
เพราะฉะนั้นคนที่จะเป็นนายฯ ต้องไปอธิบายให้คนชัยภูมิฟังว่าที่จะขึ้นเพราะอะไรครับ
ถ้าขึ้นแล้วจะเอาเงินตัวนี้ไปให้คุณหมอบท่านก็ชอบแล้วครับ -----

- ๖๑/๑

ขณะเดียวกันเรื่องบุหรี่ประธานฯ ครับ สิบปีก็เป็นมะเร็งปีบ ตายปีบก็เห็นด้วยล่ะครับ แต่ปรากฏว่า ไม่ไปตายชิต่านประธานฯ ลำบากคนอยู่ข้างเคียงด้วยนะครับ ลูกเมียลำบากอีก โรงพยาบาลก็ลำบากอีก เพราะฉะนั้นจะให้ดุลพินิจว่า ถ้านายกฯ จังหวัดไหน บอกว่า ต้องรักษาสุขภาพไม่ให้ราษฎรข้าพเจ้าเป็น โรคมะเร็งหรือถุงลมโป่งพองก็ควรจะขึ้นสัก ๕ สตางค์ต่อมวนอย่างนี้ ก็เป็นความชอบธรรมของนายกฯ ท่านนั้นนะครับ ถ้าบังเอิญอนาคตถ้าผมเป็นรัฐบาล ผมขึ้นแน่นอนท่านประธานฯ เพราะผมก็ไม่สูบบุหรี่อยู่ด้วย เพราะฉะนั้นร่างกฎหมายอย่างนี้ถูกแล้วล่ะครับ ก็จะมี อบจ. ของชัยภูมิคิดอย่างไร อบจ. ยโสธรคิดอย่างไร อบจ. นครศรีธรรมราชคิดอย่างไรครับ ราษฎรจะได้ตามเสียทีเดียว ว่าเวลาขึ้นปราศรัยนี้คุณคิดอย่างไร เป็นนายกฯ (นี่) จะขึ้นบุหรี่ประธานฯ จะขึ้นน้ำมันไหม ไซ้ไหมครับ ผมว่าเอาไว้เช่นนี้เถอะท่านประธานฯ ครับ ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาติเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านวิสิษฐ์ เตะชะธีราวัฒน์ ครับ

นายวิสิษฐ์ เตะชะธีราวัฒน์ (เชียงราย) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม วิสิษฐ์ เตะชะธีราวัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจากจังหวัดเชียงรายครับ ก่อนอื่นนะครับ ท่านประธานฯ ครับ ต้องนำเรียนไปก่อนนะครับว่า ในมาตรา ๒๘ นี้ เป็นมาตราที่เกี่ยวกับข้อปลีกย่อยในการที่จะให้อำนาจแก่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดในการที่จะกำหนดภาษี แล้วผมคิดว่าในมาตรา ๒๘ (นี้) ถึงแม้ว่าจะผ่านหรือไม่ผ่าน (นั่นนะครับ) ก็ไม่ได้ทำให้กฎหมายการกระจายอำนาจหรือการเลือกตั้งโดยตรงของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้นเสียไป แต่เราต้องพิจารณาตรงนี้ครับ หลายท่านเป็นห่วงนะครับว่า ในการพิจารณา ๓ วาระรวดนี้ก็เป็นที่ห่วงว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้จะใช้ไม่ทันในการเลือกตั้งต้นปี ๒๕๔๓ นี้ แต่มาตรานี้จะไม่มีผลกระทบกระเทือน แต่จะมีผลกระทบกระเทือนไปถึงพี่น้องประชาชน ประการหนึ่งที่ผมเห็นนะครับว่า มาตรา ๒๘ นี้ นะครับ ไม่มีความเป็นธรรมแล้วก็จะสร้างให้เกิดระบบเศรษฐกิจที่ไม่เป็นธรรมต่อไปในอนาคต ท่านประธานฯ ครับ ผมจะชี้ให้เห็นนะครับว่า ถึงแม้ว่าเราจะขอตัดมาตรา ๒๘ นี้ ออกไปทั้งมาตราตามที่คุณเสนอ

๑๓๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อรสา ๖๑/๒

แปรญัตติกี่ตามนະครັບ แต่กั้ต้องกลับไปใช้ตามร่างเดิมอยู่ ก็คือ จะต้องมิลิตรละ ๕ สตางค์ อยู่ ซึ่งตอนนั้นถ้าเรามองในเรื่องระบบภาษีแล้วนະครັບ ก็ไม่เกิดความเป็นธรรมครັบ แต่ว่า ที่ปัญหาไม่เกิดเพราะอะไรครັบ เพราะว่า

ประการที่ ๑ จำนวนที่ให้เก็บนั้นไม่มากเกินไป ก็เลยดูทำให้ราคาสินค้า
 ในแต่ละท้องที่ ถ้ามีการเก็บกันจริงนั้นจะไม่แตกต่างกันมาก แต่มาตรานี้^{นະครັບ} ได้แก้ไข
 และเพิ่มไปเป็น ๑๐ สตางค์นั้น ๑๐ สตางค์^{นະครັบ} จะทำให้เกิดปัญหาทันทีที่ครັบ ที่ผม
 เห็นว่าเกิดปัญหาเพราะอย่างไรครັบ ยกตัวอย่าง^{นະครັบ} จะเห็นชัดที่สุด ก็คือ เรื่องภาษี
 ยาสูบ มวนละ ๑๐ สตางค์ครັบท่านประธานฯ ถ้าองค์การบริหารส่วนจังหวัดใดเก็บ^{นະครັบ}
 จังหวัดนั้น ๑ ชอง จะต้องเพิ่มอีก ๒ บาท ส่วนจังหวัดที่ไม่เก็บเลยหรือว่าเก็บไม่ถึง
^{นະครັบ} จะทำให้ยาสูบในแต่ละท้องที่ จังหวัดที่ใกล้เคียงกัน^{นະครັบ} ราคาแตกต่างกัน
 ไม่ต่ำกว่า ๒ บาท ทีนี้ปัญหาจะเกิด^{อะไรครັบ} ปัญหาที่จะเกิดทำให้การค้าขายในแต่ละ
 จังหวัด^{นະครັบ} เกิดความปั่นป่วน จังหวัดที่หูหรือต้องแพงขึ้น ๒ บาทนั้น^{นະครັบ} รับรองว่า
 จะต้องมีกการลักลอบใช้หูหรือข้ามเขต อันนี้ละครັบ จะทำให้กลไกในการตลาดของเรานั้น
 จะผิดเพี้ยนไป และไม่มีความเป็นธรรมแก่พี่น้องประชาชน ในทางกลับกันครັบ ภาษีนํ้ามัน
 ก็เช่นกัน^{ครັบ} ถ้า ๑๐ สตางค์ ท่านประธานฯ ครັบ ในแต่ละจังหวัดนั้น จังหวัดที่ใกล้เคียงกัน
^{นະครັบ} เรื่องค่าขนส่งก็มีผลทำให้นํ้ามันนั้นมีราคาแตกต่างกันแล้ว แต่ไม่มากพอที่จะ
 ทำให้จะต้องมีการขนย้าย คும்ไปกับค่าขนส่งแค่นั้นเอง แต่ถ้า ๑๐ สตางค์^{แล้วนະครັบ}
 โอกาสที่นํ้ามันจะย้อนกลับไปหรือว่าย้อนกลับมานั้น^{นະครັบ} เป็นไปได้สูงมาก เพราะฉะนั้น
 ผมเห็นว่าผลที่จะกระทบตามมานะครັบ ยิ่งเราให้อํานาจองค์การบริหารส่วนจังหวัดในการ
 ที่จะกำหนดอัตราภาษีบำรุงท้องที่ซึ่งแพงเท่าไร ปัญหาเรื่องเศรษฐกิจ ปัญหาเรื่องการค้าขาย
 ก็จะตามมาอย่างที่ผมนำเรียน เพราะฉะนั้นในมาตรานี้ เมื่อเราเห็นถึงความจำเป็นหรือ
 ความเดือดร้อน^{นະครັบ} ผมก็ขอแปรญัตติว่า ไม่ให้ตัดไปครັบ ถ้าเราตัดไปก็จะกลับไปใช้
 มาตรการเดิม คือ ๕ สตางค์ อย่างเดิม ผมขอแปรญัตติว่า ในมาตรา ๖๔ (๑) และ (๒) นั้น
 นະครັบ ที่มีอัตรา ๑๐ สตางค์นั้น^{นະครັบ} ผมขอแปรญัตติเป็น ๒ สตางค์ครັบ ที่เหตุผลว่า

๑๓๔

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อรสา ๖๑/๓

๒. สตง. นั้น นะครับ จะเป็นมาตรการหนึ่งที่จะทำให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น นะครับ สามารถมีแนวคิดหรือมีนโยบายที่จะนำเงินส่วนต่างที่เก็บภาษีบำรุงท้องที่ นะครับ ไปใช้ประโยชน์.....

- ๖๒/๑

๑๓๕

ว. ๑๘ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ธีรวารณ ๖๒/๑

อย่างที่สมาชิกฯ หลายท่าน ได้นำเรียนนะครับว่า นโยบายขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น อาจจะถือว่าภาษีจากยาสูบที่นำไปเรื่องเกี่ยวกับสุขภาพภายในจังหวัดนั้น หรือว่าภาษีน้ำมันนั้นอาจจะไปแก้ไขเกี่ยวกับปัญหาจราจรในจังหวัดนั้น แต่ว่าตัวเลขไม่มากกว่ากัน จะไม่มีผลส่งในด้านเศรษฐกิจ ทำให้การค้าขายหรือว่าราคาในแต่ละท้องถิ่นที่ใกล้เคียงกัน เปลี่ยนแปลงไปครับ ก็โดยสรุปนะครับ ผมขอแปรญัตติเป็นอัตรา ๑๐ สตางค์ ใน (๑) (๒) ให้เหลือ ๒ สตางค์ ครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญอาจารย์แก้วสรร อติโพธิ ครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม แก้วสรร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา มาตรานี้สะท้อนปัญหาสำคัญในทางหลักคิดนะครับว่า ในการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นนั้นนอกจากอำนาจออกกฎหมาย กำหนดนโยบายอะไรแล้วเขาต้องมีอำนาจในการได้รายได้จากท้องถิ่น ท้องถิ่นไหนเจริญเขาก็ได้เงินมากขึ้นแล้วก็ทำท้องถิ่นเจริญไปด้วย ทีนี้วิธีการที่จะกำหนดส่วนแบ่งภาษีนี้นะครับ กลุ่มแรกนี้เป็นเรื่องที่ยกให้แก่ท้องถิ่นไปเลย จะเป็นเทศบาล อบจ. อะไรว่า อีกเรื่องนะครับ เช่น ภาษีบำรุงท้องที่อะไรต่าง ๆ อีกระบบหนึ่งก็คือ บอกว่าให้รัฐจัดแบ่ง ให้แก่ท้องถิ่นตามกฎหมายจะเป็นเท่าไรก็ได้แล้วแต่รัฐกำหนดนะครับ ตัวนี้เช่น ค่าภาคหลวงแร่ ภาคหลวงปิโตรเลียม ตัวที่ ๓ เป็นเรื่องให้ท้องถิ่นเรียกเก็บได้โดยกำหนดอย่างเช่น กรณีของภาษีธุรกิจเฉพาะก็บอกให้เพิ่มขึ้นไม่เกินร้อยละ ๑๐ ที่รัฐเรียกเก็บ ถ้าจัดโดยระบบนี้รับรองภาษีขึ้นแน่ ๆ กรณีที่เราเป็นปัญหาเป็นอีกระบบหนึ่งก็คือว่า กำหนดเป็นสตางค์เลยว่าคุณเอาไปเลยก็สตางค์ได้ไม่เกินนี้ ตัวนี้ไม่ได้หมายความว่าน้ำมันจะต้องแพง เป็นหน้าที่ของรัฐที่จะต้องดูว่าในส่วนของรัฐเพียงแต่จะลดลงหรือไม่อย่างไร นะครับ อันนี้เป็นข้อแตกต่าง เพราะฉะนั้นสิ่งที่สำคัญถ้ารัฐบาลไหนจะต้องการตัดภาษี ในลักษณะนี้เขาจะคิดออกว่าเขาจะส่งงานให้แก่ท้องถิ่น เอาทางหลวง รพช. ไปให้ อบจ. ต้องหาเงินให้เขา สมมุติว่าเขาจะเพิ่มจากน้ำมันเขาก็ต้องลดภาษีน้ำมันในส่วนของเขา สรรพสามิต ระบบเป็นอย่างนี้เพราะฉะนั้นในความเป็นจริงผ่านไปแล้วยังขึ้นหรือเปล่า โดยรวมนี้ะครับตัวนี้ไม่มีในทางกฎหมายไม่จำเป็นต้องคำนึงถึง เราเป็นแต่เพียงกำหนด

ไว้ว่าไม่เกิน ๕ ไม่เกิน ๑๐ นะครับ ส่วนหลวงจะลดของหลวงหรือไม่อย่างไร หรือหลวง
 ไม่ลด หรือภูเก็ตจะเก็บแต่พัสดุไม่เก็บ เพราะเศรษฐกิจตัวเองพุงก็แล้วแต่เขา ~~นะครับ~~ X
 เพราะฉะนั้นอันนี้เป็นเรื่องหลัก ซึ่งในพระราชบัญญัติกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจ
 ก็เขียนไว้แล้วว่าภาษีที่เป็นเป้าหมายที่กระจายให้กับท้องถิ่น ถ้าเป็น ๒ ตัวนี้เขากำหนด
 เป็นสตางค์แล้วบอกไม่เกิน ๑๐ แล้วฝ่ายรัฐบาลเอง ผู้แทนฯ เห็นด้วยก็คือว่าถึงเวลาที่ท้องถิ่น
 จะมีอำนาจรับงานมากขึ้น เพิ่มขึ้นตามแผนที่เขาวางไว้ก็ต้องหาเงินให้ท้องถิ่นเก็บภาษีได้เอง
 แล้วให้แบมือรอเงินอุดหนุนกันทุกจังหวัดหรือครบไม่ได้ เพราะฉะนั้นผมยืนยันว่าเรื่องนี้
 เป็นเรื่องกำหนดอำนาจการเก็บภาษีที่เรากระจายให้แก่ท้องถิ่นจะขึ้นจริงไม่จริงเป็นอำนาจ
 ของท้องถิ่น ถ้าท้องถิ่นขึ้นแล้วเศรษฐกิจไปไม่ไหว รัฐก็ต้องลดส่วนของรัฐนะครับ
 เพราะฉะนั้นต่อให้ผ่านไปได้หมายความว่าสภาพนี้เพิ่มภาษีประชาชน แต่เป็นการกระจาย
 อำนาจให้แก่ท้องถิ่นท้องถิ่นจะขึ้นไม่ขึ้น ถ้าเมืองนี้ยากจนเศรษฐกิจไม่ขึ้นแล้วคุณไปขึ้นเข้าไป
 เสร็จ ~~ครับ~~ เพราะฉะนั้นปล่อยให้ท้องถิ่นเขากำหนดตัวเองได้ เราเป็นแต่เพียงให้อำนาจเขาไว้ X
 ถ้าเศรษฐกิจไม่ดี ค้างมากแล้วคุณไปขึ้น แล้วอย่าลืมนี้ระบบกระจายอำนาจนะครับ ระบบ
 แยกอำนาจนายก อบจ. จะมาครองเสียงข้างมากในสภาแล้วมาขอขึ้นง่าย ๆ อันนี้ยากมากครับ
 ปล่อยให้ชาวบ้านในท้องถิ่นเขาเถียงกันนะครับ นี่คือการกระจายอำนาจ วุฒิสภาอย่าไปคิด
 อะไรมากครับ ขอบพระคุณครับ

๑๓๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สุพิชญ์ลักษณะ ๖๓/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ในประเด็นที่ท่านสมาชิกฯ อยู่ ๕ - ๖ ท่าน ที่ยังไม่อภิปราย ถ้าประเด็นที่ซ้ำกันแล้วคงไม่ต้องอภิปรายได้ไหมครับ เพราะว่าเราใช้เวลาพอสมควร ~~แล้ว~~ X
เรายังเหลืออยู่อีกหลายมาตราที่ยังไม่เสร็จจะครับ ขอความกรุณาท่านสมาชิกฯ ว่า ประเด็นใดที่อาจจะยังไม่อภิปรายก็จริง แต่ถ้าหากว่าซ้ำกันแล้วก็ขอความกรุณาว่า มอบให้ท่านอื่นอภิปรายแทนก็ได้จะครับ ท่านพลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ เชิญครับ

พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ (พิษณุโลก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พลเอก ศิริ ทิวะพันธุ์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิษณุโลก ปัญหาที่เราถกเถียงกันนี้ ก็เนื่องมาจากว่า การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในขณะนี้ ไม่เป็นการบริหารแบบธรรมาภิบาล คือใช้ภาษีของประชาชนในท้องถิ่นไปดำเนินการ โดยที่ขาดความรับผิดชอบ เราจะเห็นได้ว่า ในขณะนี้พี่น้องประชาชนทั่วประเทศ มีความรู้สึกว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้เป็นองค์กรที่สุจริต มีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อองค์การบริหารส่วนจังหวัด เพราะว่ามีความรู้สึกในการที่จะรีดนาทาเร้นภาษีจากราษฎร สิ่งเหล่านี้เองผมคิดว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดเองไม่ได้มีความกระจ่าย ไม่มีความโปร่งใสในการที่นำภาษีที่เก็บจากบุหรี่ยี่ดี หรือเก็บจากน้ำมันก๊าด ไปใช้ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชน และนอกจากนั้นยังมีการพิจารณากันว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ควรจะเป็นองค์กรที่ดูแลควบคุม กำกับดูแลเป็นนิติบัญญัติมากกว่าจะเป็นองค์กรบริหาร ให้เทศบาล เขาดำเนินการไป ให้้องค์การบริหารส่วนตำบลเขาดำเนินการไป มีความรู้สึกจนถึงขนาดนั้น แต่ในที่สุดก็ออกมาในลักษณะที่ว่า จะเป็นองค์กรหนึ่งที่จะเป็นตัวเชื่อมโยง แล้วก็ดูแล การบริหารทั้งจังหวัด แต่พื้นที่ที่จะรับผิดชอบก็ไม่ได้มากมาย แต่เป็นพื้นที่ที่รับผิดชอบ ที่จะเชื่อมโยงแค่นั้นเอง ~~นะครับ~~ เพราะฉะนั้นการกระจายอำนาจในลักษณะนี้ ถึงแม้จะเป็น แนวความคิดที่รัฐบาลได้ตั้งไว้ก็ตาม แต่รัฐบาลก็ควรจะได้พิจารณาว่า การกระจายอำนาจ ไปสู่ท้องถิ่นที่ถึงวาระอันที่ยังไม่สมควร แล้วก็เจ้าหน้าที่ของเรายังไม่มีความสามารถนั้น สมควรมากน้อยควรจะแก้ไขอย่างไร เพราะฉะนั้นผมจึงไม่เห็นด้วย ~~ครับ~~ X
สนับสนุนการที่จะแปรญัตติในการตัดทิ้งมาตรานี้จะครับ X

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เดี่ยวผมจะให้ท่านวิชัย ครอบงุม เป็นท่านสุดท้ายในช่วงแรก

๑๓๘

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สุพิชญ์ลิขณ์ ๖๓/๒

แล้วก็ตามกฤษฎีกาจะตอบที่เหลือ ถ้าหากว่าท่านยังติดใจอยู่ จะให้ถามอีกนะครับ ๔ ท่าน
ที่เหลือนะครับ เชิญท่านวิชัย ครองยุติ ครับ

นายวิชัย ครองยุติ (อุบลราชธานี) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
กระผม วิชัย ครองยุติ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอุบลราชธานี ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
ในมาตรา ๒๘ ซึ่งขอแก้ไขมาตรา ๖๔ พ.ศ. ๒๕๔๐ โดยหลักการ ท่านประธานฯ ผมเห็นด้วย
อย่างยิ่งที่จะให้มีการแก้ไขในมาตรานี้ เหตุผลก็คือว่า

เรื่องแรกคือเรื่องของการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
เราก็หวังตั้งใจจะให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นมีรายได้เป็นของตนเองให้มากขึ้น
เพื่อเขาจะขึ้นอยู่กับเขาได้อย่างมีความมั่นคง โดยลดการพึ่งพาจากภาคเงินอุดหนุน
ของรัฐบาลลง อันนั้นคือเหตุผลแรกที่กระผมเห็นด้วย

เหตุผลประการที่ ๒ ท่านประธานฯ ครับ ภาษีนั้นมีความจำเป็นต่อการที่จะใช้
ในการพัฒนา ณ วันนี้ตามกฎหมายเดิมนั้น ได้ให้อำนาจองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็น
อบจ. นั้นสามารถเก็บภาษีทั้ง ๒ ประเภท ก็คือน้ำมัน แล้วก็บุหรี่ได้ไม่เกิน ๕ สตางค์
การแก้ไขในมาตรา ๒๘ นี้ เพียงแต่ขยายจำนวนเงินเพิ่มขึ้นจากเดิมที่ไม่เกิน ๕ สตางค์
นั้นเป็นไม่เกิน ๑๐ สตางค์-----

คำว่า ไม่เกิน ๑๐ สตางค์ ผมเข้าใจว่าไม่จำเป็นต้องไปเก็บ ๑๐ สตางค์ทุกองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด บางแห่งอาจจะเก็บ ๒ สตางค์ ๑ สตางค์ ๓ สตางค์ ๔ สตางค์ ๕ สตางค์ ๘ สตางค์ หรือ ๑๐ สตางค์นั้นก็อยู่ที่ข้อบัญญัติที่เขาจะออกมาโดยเขาพิจารณาพื้นฐาน องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีความสำคัญมาพิจารณา เพราะฉะนั้นในประเด็นตรงนี้ผมคิดว่า ไม่ใช่เรื่องที่จะบอกว่าเก็บเท่ากันทั้ง ๑๐ สตางค์ทุกจังหวัดในประเทศไทย ทั้งนี้ทั้งนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดแต่ละแห่งที่จะเก็บไม่เกิน ๑๐ สตางค์ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าตรงนี้องค์การบริหารส่วนจังหวัดซึ่งสมาชิกมาจากผู้แทนของปวงชนชาวไทยนั้นคงจะมีข้อมูลในการที่จะผ่านข้อบัญญัติตรงนี้ได้โดยให้ความเป็นธรรมและเสมอภาคกับประชาชนได้ อันนี้คือประเด็นที่ ๒

ประการที่ ๓ ในเรื่องภานี้ถ้าเราดูที่ภาน้ำมันและภานียาสูบนั้น

แม้จะมีผลกระทบต่อประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมันที่ ~~ประชาชน~~ อาจจะมีผลกระทบต่อการผลิต ต่ออุตสาหกรรมบ้าง ต่อการขนส่งบ้าง แต่ว่าในทางกลับกันถ้าสามารถจะเพิ่มภานียได้บ้าง ~~ผมคิดว่า~~ อีกแนวทางหนึ่งที่จะเป็นผลดีก็คือจะทำให้ผู้ใช้ น้ำมันหรือประชาชนนั้น ได้ตระหนักถึงจะต้องมีการประหยัด ถ้าเราใช้อย่างฟุ่มเฟือย ใช้อย่างไม่คิดถึงว่าเราผลิตน้ำมันเองไม่ได้ เราซื้อเข้ามา แล้วใช้อย่างสุรุ่ยสุร่ายไม่ประหยัด ไม่ระมัดระวัง ผมว่านั่นก็คือการที่จะทำให้เสียหายต่อสังคมเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นเมื่อมีภานียเพิ่มขึ้น อีกมุมหนึ่งก็คือประชาชนนั้นจะระมัดระวังการใช้ให้น้อยลง ใช้อย่างประหยัด ใช้อย่างให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ในขณะที่เดียวกันบุหรี่เช่นเดียวกัน คนสูบนั้นผมเชื่อว่าทุกวันนี้ลดลงมาก เพราะพิษของบุหรี่ยุ่ร้ายแรงอย่างมาก ในขณะที่เดียวกันคนที่สูบนั้น โดยภานียฟุ่มเฟือยหรือภานียทางอ้อมนั้นจำเป็นต้องแบกรับภานียเอง เพราะฉะนั้นการเพิ่มภานียบุหรี่หรือยาสูบเพิ่มขึ้นอีกไม่เกิน ๑๐ สตางค์นี้ผมคิดว่าจะเป็นอีกทางหนึ่งที่จะทำให้ประชาชนลด ละ เลิกการสูบบุหรี่ แล้วหันไปพัฒนาสุขภาพด้านอื่น ก็จะเป็นผลดีทั้งทางตรงและทางอ้อมเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นในมาตรานี้ผมคิดว่าเป็นหลักการที่ดีแล้วที่รัฐบาลได้ขยายตรงนี้เพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้นแม้จะมีผลกระทบต่อว่าผลดีก็จะมีตามมาทั้งในระยะสั้น ระยะยาว เพราะฉะนั้นผมขอสนับสนุนให้คงตามร่างเดิมที่เสนอไว้ท่านประธานฯ ขอบคุณมากครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านผู้แทนกฤษฎีกาตอบในช่วงแรกก่อนครับ เชิญครับ

นายธนาวัฒน์ สังข์ทอง (ผู้ชี้แจง) : ผม ธนาวัฒน์ สังข์ทอง จากสำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกา เรียนตอบคำถามสมาชิก ที่สอบถามเรื่องเกี่ยวกับการออก
ข้อบัญญัติภาษีบำรุง อบจ. ในมาตรา ๖๔ จริง ๆ แล้วในการแก้ไขมาตรานี้เพราะว่าเพื่อรองรับ
เกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องด้วยตามพระราชบัญญัติ
กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจนั้น ได้กำหนดให้มีการกระจายอำนาจจากรัฐ
ไปสู่ท้องถิ่นค่อนข้างที่จะหลายกิจการต่อไป ซึ่งนอกเหนือออกไปจากที่ทาง อบจ. ได้เคย
กระทำตามกฎหมาย อบจ. นี้ เพราะฉะนั้นเมื่อมีการกระจายงานออกไป มีกระจายภารกิจ
ออกไปแล้ว ส่วนหนึ่งที่ต้องตามไปก็คือส่วนที่เกี่ยวกับเงินหรือรายได้ที่ อบจ. จะต้องนำไป
ดำเนินการเพื่อประกอบกิจการในส่วนที่ได้รับการกระจายออกไป เพราะฉะนั้นรายได้
ส่วนหนึ่งก็คือภาษีเกี่ยวกับน้ำมันหรือภาษีเกี่ยวกับยาสูบนี้ ซึ่งในกฎหมายกระจายอำนาจ
ก็ได้กำหนดไว้ เพียงแต่ในปัจจุบันนั้นเกิดมีปัญหา เพราะว่าการที่จะจัดเก็บภาษีอันใดนั้น
จะต้องมีกฎหมายเฉพาะให้อำนาจไว้ ซึ่งในกฎหมาย อบจ. เองในมาตรา ๖๔ ที่ใช้บังคับอยู่
ในปัจจุบันนั้นให้กำหนดสามารถเก็บภาษีในภาษีน้ำมันและภาษียาสูบได้ในอัตราหรือ
มวนละ ๕ สตางค์ขึ้นไป แต่ในกรอบของกฎหมายกระจายอำนาจนั้นได้กำหนดซึ่งให้
สามารถจัดเก็บได้ในลักษณะถึง ๑๐ สตางค์ เพราะฉะนั้นในส่วนนี้รัฐจึงได้มีการพิจารณาว่า
เมื่อเป็นฐานอำนาจเกี่ยวกับการกระจายอำนาจซึ่งสร้างรายได้ให้แก่ อบจ. ที่จะดำเนินการ
สามารถที่จะนำรายได้เข้าไปสู่ในการบริหารกิจการ อบจ. ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น
รองรับเกี่ยวกับการกระจายอำนาจ ก็จึงได้แก้ไขเพิ่มฐานอำนาจในการจัดเก็บภาษีของ อบจ.
ขึ้นเกี่ยวกับน้ำมันหรือยาสูบนี้ -----

๑๔๑

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

จิตติมา ๖๕/๑

แต่การนี้ก็เพียงเป็นการให้อำนาจกำหนดเพดาน หรือกำหนดซึลลิง (Ceiling) ไว้สำหรับตัวในการจัดเก็บภาษีทั้ง ๒ ตัวนั้น แต่จริง ๆ แล้วในการที่จะใช้บังคับในพื้นที่ใดนั้น ใน อบจ. พื้นที่ใดนั้น ตัว อบจ. เองก็ต้องไปออกข้อบัญญัติเพื่อจะกำหนดเก็บภาษีทั้ง ๒ ตัวนี้ อีกส่วนจะเก็บเท่าไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับซึลลิงที่กำหนดให้ ณ ปัจจุบัน คือ ๑๐ สตางค์ บาง อบจ. อาจจะไม่ได้เก็บเลยก็ได้ บาง อบจ. อาจจะเก็บเพียง ๒ สตางค์ ๓ สตางค์ ๕ สตางค์ หรือ ๑๐ สตางค์ ก็ได้ตามความเหมาะสมของแต่ละสภาพพื้นที่ และความเหมาะสมในกิจการที่ตัวเองต้องดำเนินการ เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้วในการที่กำหนดอันใดก็ตามที่จะจัดเก็บภาษีเกี่ยวกับน้ำมันหรือยาสูบนี้ ทั้งนายก อบจ. ในฐานะผู้บริหารก็ต้องเสนอมีเหตุผลในการดำเนินการ สภาในฐานะผู้กำกับการก็ต้องพิจารณาว่าในอัตราภาษีซึ่งฝ่ายบริหารคือ นายก อบจ. เสนอขึ้นมาั้นเหมาะสมเพียงใด เหมาะสมกับสภาพพื้นที่อย่างไร เป็นปัญหา กับประชาชนหรือไม่

แล้วอีกประการหนึ่ง ก็คือตัวภาษีเองเป็นเครื่องมือในการบริหารกิจการของ อบจ. ด้วย หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น รวมถึงในลักษณะของประเทศเอง เพื่อในการควบคุมกิจการรวมทั้งสร้างฐานรายได้ รวมทั้งถึงทำให้การบริหารกิจการของท้องถิ่น โดยเฉพาะ อบจ. เป็นไปอย่างโดยมีประสิทธิภาพ เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้ว ตรงนี้เองไม่ใช่ว่าพอแก้กฎหมายฉบับนี้แล้วจะทำให้ อบจ. สามารถเก็บได้ ๑๐ เปอร์เซ็นต์เลย อบจ. ต้องไปออกข้อบัญญัติอีกนะครับ เพื่อจะจัดเก็บภาษีโดยพิจารณาถึงความเหมาะสม หรือสภาพแห่งพื้นที่ตัวเอง มิฉะนั้นก็ใช้ระบบ จริง ๆ ก็ต้องเป็นระบบตามความเหมาะสมทั้งตัวผู้บริหารและสภาคงจะต้องพิจารณาอยู่นะครับ ส่วนถ้ามีปัญหาว่า มีคำถามว่าเรื่องสภาพบังคับของกฎหมายฉบับนี้ ถ้ามีการยกเลิก มีการตัดมาตรา ๒๘ นี้ออกไปนะครับ ก็จะกลับไปสู่กฎหมายที่ใช้บังคับอยู่เดิม ก็คือเก็บร้อยละ ๕ สตางค์อยู่ แต่ถ้ายกเลิกมาตรา ๖๔ นี้ออกไปเลย ก็จะกลับเข้าไปสู่กฎหมายแผนและกระจายอำนาจ ก็คือเก็บในอัตราร้อยละ ๑๐ สตางค์ อยู่ดี เพราะฉะนั้นตรงนี้ก็จริง ๆ แล้วเป็นการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องกับการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นเพื่อจะดำเนินการบริหารกิจการให้มีประสิทธิภาพนั่นเองครับ

LIRT

๑๔๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

จิตติมา ๖๕/๒

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับ ท่านสมาชิกฯ ยังดีใจใช่ไหมครับ ท่านวัลลภ ดั่งคณานุรักษ์ ครับ

นายวัลลภ ดั่งคณานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม วัลลภ ดั่งคณานุรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา ผมคิดว่ามาตรานี้ต้องคิดให้มาก อาจจะมีความคิดเห็นต่างจากท่านอาจารย์แก้วสรรณะครับ เพราะว่ามาตรานี้ผมคิดว่าต้องเริ่มต้นด้วยหลักคิด ที่ถูกต้องแล้วก็รอบคอบ ที่ผมยืนยันว่าต้องคิดให้มากนี้ เพราะถ้าท่านประธานฯ ฟังการอภิปรายมาโดยตลอด แล้วก็ดูสาระตั้งแต่มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๒๗ จะเห็นว่าสาระทั้ง ๒๗ มาตรา ขึ้นอยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาคทั้งหมดเลยนะครับ ดูให้ดีนะครับ ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งนายก อบจ. คุณสมบัติ เกณฑ์การปฏิบัติงาน อำนาจหน้าที่ของผู้ว่าฯ ที่จะถ่วงดุลในบางประเด็นหรือการตรวจสอบตามมาตรา ๓๐ ที่จะถึงนี้นะครับ วางบนพื้นฐานความเสมอภาคทั้งหมด ที่ทุกคนอยู่บนพื้นฐานเสมอภาคเท่ากันหมดเลย แต่มาตรานี้ต่างครับ ท่านประธานฯ ที่ผมว่าต้องพิจารณาอย่างมาก เพราะว่าเป็นมาตราแห่งความไม่เสมอภาค ผมเห็นด้วยกับสมาชิกฯ จำนวนมากในห้องนี้จริง ๆ ที่อภิปรายว่ามาตรานี้จะเกิดความไม่เท่าเทียมกัน ถามว่าความไม่เท่าเทียมอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลอะไร

ข้อ ๑ ก็คือว่าแม้ว่าในมาตรา ๒๘ จะลงท้ายใช้คำว่า ไม่เกิน ๑๐ สตางค์ ลิตรละไม่เกิน ๑๐ สตางค์ มวนละไม่เกิน ๑๐ สตางค์ ก็ตาม คล้าย ๆ กับฟังว่าใช้ดุลพินิจได้ไม่เกิน ๑๐ สตางค์ แต่ท่านประธานฯ รู้ไหมครับ ครั้งหนึ่งบริษัทน้ำมันบางจากปิโตรเลียม เคยเก็บเงินในห้วงค์กรสาธารณกุศล ๑ สตางค์ของน้ำมันที่ขายได้ในกรุงเทพฯ เฉพาะน้ำมันบางจากนะครับ ๑๐ วัน ๑ สตางค์ หักให้ ๑๐ วัน องค์กรเอกชนได้ตั้งหลายล้าน แต่ถ้าเป็น ๑๐ สตางค์ บวกไปอีก ๑๐ เท่า ส่วนต่างของ ๑ กับ ๑๐ เป็นภาระของความไม่เสมอภาคที่รุนแรงมาก แล้วอันนี้เป็นประเด็นที่ ๑ แม้ว่าจะถ้อยคำว่า “ไม่เกิน” ก็ตาม แต่ส่วนต่าง ๑๐ สตางค์ ต่างกันถึง ๑๐ เท่าของมวนที่จะได้รับจากผลกำไรที่เพิ่มขึ้นนั้น อันนี้ประเด็นที่ ๑ เลยนะครับ

ประเด็นที่ ๒ ที่ท่านสมาชิกฯ ต้องใคร่ครวญให้มาก ๆ จริง ๆ เคียวท่านฟังแล้วท่านจะสับสนไปสับสนมาเอาเรื่องนู่นหรือไปปนกับเรื่องน้ำมัน เรื่องนู่นหรือแน่นอนผม

๑๔๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

จิตติมา ๖๕/๓

ไม่เถียงเลย เพราะเป็นเรื่องอันตรายถึงกับชีวิต ดึงงบประมาณประเทศชาติบ้านเมือง ไปรักษาโรคมะเร็ง หรือ โรคถุงลมโป่งพองอักเสบ เรื่องอันตรายท่านขึ้นไปเถอะไม่มีปัญหา ครับ ใครอยากตายก็สูบให้มาก ใครอยากอยู่ให้ลูกเมียรักก็สูบให้น้อย อันนี้ชัดเจนครับ ท่านทั้งหลายอยากตายสูบไปเลย ขึ้นไปถึง ๑๐ สดางค์เต็ม ๆ ไม่เป็นไร ถ้าท่านทนไม่ไหว สมมุติสูบขึ้น ๑๐ สดางค์ บุรีรัมย์ไม่ขึ้นก็ขับรถไปซื้อที่บุรีรัมย์จิครับ อยากไปตายที่นั่น ก็ไปซื้อไม่ว่าอะไรกัน ฉะนั้นเรื่องนูหรือย่าเอามาปนกับเรื่องน้ำมัน-----

- ๖๖/๑

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

พินิตา ๖๖/๑

เรื่องน้ำมันเป็นความทุกข์ร้อนของประชาชน เป็นความทุกข์ร้อนประชาชนนะท่าน เพราะฉะนั้นผมคิดว่า ถ้าเอา ๒ เรื่อง มาไว้ในกฎหมายเดียวกัน จริงอยู่ พระราชบัญญัติ การกระจายอำนาจการปกครองส่วนท้องถิ่นให้อำนาจไว้ ผมไม่เถียง แต่ท่านอย่าลืมนะครับว่า ถ้าเรามาดูตามกฎหมายฉบับนี้ เรามีอำนาจจะลดส่วนต่างได้ครับ ผมเห็นด้วยกับท่านวิสิษฐ์ที่พูดอย่างชัดเจนมากเลยว่า เรายำทำขัดกฎหมายหลัก พ.ร.บ. การกระจายอำนาจการปกครองส่วนท้องถิ่น แต่เราสามารถลดส่วนต่างได้ครับ ลดอันหนึ่ง อีกอันหนึ่ง คงไว้ก็ได้ เช่น (๒) เรื่องนุหรีเอาเลขครับไม่เกิน ๑๐ สตางค์ ผมไม่ว่า แต่เรื่องน้ำมันเป็นส่วนต่างที่สำคัญมาก เพราะฉะนั้นผมขออนุญาตท่านประธานฯ ครับ ท่านสมาชิกฯ ท่านใดจะแปรฯ อะไรผมเห็นด้วยทั้งนั้น แต่ผมคิดว่า ต้องขึ้นบนพื้นฐานของ ๒ ประเด็น ก็คือ ๑. ส่วนต่างนั้นไม่เพียงอย่างยิ่งที่ต่างถึง ๑๐ สตางค์ คือต่างกัน ๑๐ เท่า บางจังหวัด อาจจะ ๑ สตางค์ บางจังหวัดอาจจะ ๑๐ สตางค์ ซึ่งต่างกัน ๑๐ เท่า ไม่เพียงบังควรเป็นอย่างยิ่งไม่ควรจะเปิดช่องให้ยาวขนาดนั้น ประเด็นที่ ๒ ก็คือว่า อย่าเอาเรื่องนุหรีไปปนกับเรื่องของน้ำมัน นุหรีคงไว้ ผมไม่คิดใจ แต่เรื่องน้ำมัน ถ้า ๒ เปอร์เซ็นต์ ผมเห็นด้วย ถ้าอย่างนั้นขอแปรญัตติว่า ผมจะแปรฯ เฉพาะ (๑) ครับ ไม่เกิน ๒ สตางค์ นอกนั้นคงเดิมครับ ขอบคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสมพงษ์ สระกวี ครับ

นายสมพงษ์ สระกวี (สงขลา) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผมสมพงษ์ สระกวี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสงขลา สภาเราได้พิจารณากฎหมายร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดฉบับแก้ไขเพิ่มเติมจำนวนทั้งสิ้น ๓๓ มาตรา มาจนถึงมาตราที่ ๒๘ แล้ว ก็เหลือเพียง ๕ มาตรา ซึ่งก็น่าจะผ่านได้ไม่นานนัก ผมประสงค์ที่อยากจะให้ปิดการอภิปรายในเบื้องต้น เพราะท่านประธานฯ บอกว่า กลัวว่าจะซ้ำกันแต่ครั้งเพื่อนสมาชิกฯ ได้ยกคำโตบอกว่า ต้องพิจารณามาตรา ๒๘ นี้อย่างรอบคอบ เพราะเป็นมาตราแห่งความไม่เสมอภาค จะเป็นคำใหญ่เหลือเกิน ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ โดยนัยแห่งมาตรานี้ทั้งในฉบับเดิมและฉบับใหม่นั้น เป็นหมวดว่าด้วยการงบประมาณและการคลัง ขอประธานอภัยมิได้หมายความว่า ผมอยู่กรมการ

งบประมาณของวุฒิสภาแล้วต้องอภิปรายในมาตรานี้ เพียงแต่อยากจะเรียนอย่างที่ว่า
 อาจารย์แก้วสรรได้กล่าวแล้ว โดยนัยสำคัญแห่งร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้นั้น ก็มุ่งประสงค์ที่จะ
 กระจายอำนาจไปสู่การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่น ครั้นเมื่อกระจายอำนาจไปแล้ว
 มีแต่อำนาจ แต่ไม่มีงบประมาณจึงได้มีมาตรการว่าด้วย การกระจายทางด้านงบประมาณ
 และการคลังให้องค์กรการปกครองส่วนท้องถิ่นตามลงไปด้วย เพราะฉะนั้นในมาตรานี้ครับ
 ท่านประธานฯ จึงได้ให้อำนาจองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีอำนาจในการออกข้อบัญญัติ
 เก็บภาษีบำรุงองค์การบริหารส่วนจังหวัดในเขตการค้าของจังหวัด ไม่ได้เป็นเรื่องใหม่
 ในเรื่องภาษีน้ำมันและภาษียาสูบ เพียงแต่มีการแก้ไขว่า ควรจะเกิน ๑๐ สตางค์ หรือควร
 จะเกิน ๕ สตางค์ ตามกฎหมายเดิม ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ เอาข้อเท็จจริง ผมจะเล่าให้
 ท่านประธานฯ ฟังที่จังหวัดสงขลาผม และคงจะเป็นอีกหลายจังหวัด ท่านประธานฯ
 เชื่อไหมครับว่า ภาษีน้ำมันรวมทั้งภาษีโรงแรมที่สามารถออกข้อบัญญัติเก็บได้นั้นครับ
 จนบัดนี้ยังเก็บไม่ได้ ใครครับไม่ยอมให้เก็บ ปราบฎว่าผู้ประกอบการ รัฐบาล รัฐสภา
 ประสงค์จะกระจายอำนาจไปสู่เรื่องงบประมาณและการคลังของจังหวัด แต่คนในจังหวัด
 ยืนศาลรัฐธรรมนูญ ผมว่าผ่านใครก็ไม่รู้ ศาลรัฐธรรมนูญเพิ่งตัดสินมาเมื่อ ๒ เดือนที่แล้ว
 บอกว่า เป็นการเก็บซ้ำซ้อน เป็นการเก็บภาษีซ้ำซ้อนกับรัฐ จนกระทั่งเก็บไม่ได้ เก็บไม่ได้
 มา ๓ - ๔ ปีแล้วนะครับ นี่คือข้อเท็จจริง ขนาด ๕ เปอร์เซ็นต์ ก็เก็บไม่ได้ เป็นการคัดค้าน
 จากเจ้าของโรงแรมจากเจ้าของปั๊มน้ำมัน จนกระทั่งศาลรัฐธรรมนูญเพิ่งตัดสิน
 ไปเมื่อ ๒ เดือนที่ผ่านมานี้นะครับ ในฐานะที่ผมติดตามเรื่องนี้ ติดตามเรื่องการคลัง
 และงบประมาณของจังหวัดอยู่ ศาลรัฐธรรมนูญเพิ่งตัดสินมาว่า ไม่ซ้ำซ้อนให้เก็บได้
 แต่ผมอยากจะเรียนกับท่านประธานฯ นะครับว่า เรื่องน้ำมันในจังหวัดชายแดน ก็จะเก็บ
 ไม่ได้อีก เพราะภาษีเถื่อน น้ำมันเถื่อน ทราบใดที่เรื่องค้าแบบนี้ยังดำรงอยู่ เพราะฉะนั้น
 ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ในปัญหาที่ต้องการให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดเข้มแข็ง
 ยืนอยู่ได้ด้วยตนเอง รู้จักบริหารการคลังและการงบประมาณตนเอง ออกข้อบัญญัติที่จะ
 เก็บภาษีของตนเองนั้น นี่เป็นเรื่องหลักครับ-----

ไม่ใช่เป็นเรื่องของความไม่เสมอภาคหรือเสมอภาค เป็นไปไม่ได้หรือครับ ที่จังหวัดหนึ่ง เก็บภาษีที่ท่านบอกว่า ๒ บาท แต่อีกจังหวัดหนึ่งไม่เก็บ อันนี้เป็นไปไม่ได้ครับ ประชาชนเขาจะรู้ ประชาชนเขาจะพูด และถ้าเก็บมากประชาชนเขาบอกคุณมาจากการเลือกตั้ง ก็เหมือนกับรัฐบาลนะครับเก็บภาษีมากและไม่ปกครองประเทศให้ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุขก็อยู่ไม่ได้ อันนี้เป็นกฎทั่วไปของระบอบประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นท่านประธานฯ ที่เคารพครับที่เพื่อนสมาชิกฯ กล่าวว่า เป็นมาตราแห่งความไม่เสมอภาคนั้นนี้เป็นไปได้ครับว่า ในบางจังหวัดอาจจะเอาใจประชาชนมากเก็บน้อย บางจังหวัดบอกว่าหาสตางค์ทางไหนก็ไม่ได้แล้ว ก็ขูดเอาที่น้ำมันกับบุหรี่ยี่แหละก็เก็บมาก แต่การจะเก็บมากหรือเก็บน้อยความไม่เท่า และความไม่เสมอภาคนั้นก็ยังมีนัยสำคัญอยู่ นัยสำคัญนั้นก็คือนัยแห่งการปกครองตนเอง การตัดสินใจเพื่อความสงบสุขและผาสุกของราษฎรในท้องถิ่น ในท้องที่ ท่านประธานฯ ครับ ดังนี้ผมจึงเห็นว่า การให้อำนาจสู่ท้องถิ่นในเรื่องงบประมาณ และการคลังให้อำนาจในการเก็บภาษีน้ำมันและบุหรี่ยี่และยาสูบนั้น ยังเป็นความถูกต้องชอบธรรมและเป็นการให้อำนาจกับท้องถิ่นที่ทำทนายมาตราหนึ่งครับ ผมจึงขอให้ยืนไว้ดังเดิมครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านปรีชา ปิตานนท์ ยืนยันใช้ใหม่ครับ จะอภิปรายเชิญครับ

นายปรีชา ปิตานนท์ (จันทบุรี) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพครับ ผม ปรีชา ปิตานนท์ กรรมการ ท่านประธานฯ ครับ ในฐานะที่เป็นผู้บริหารท้องถิ่นมายาวนาน ท่านครับ รัฐบาลหรือประชาชนมุ่งหมายมุ่งมาดปรารถนาที่จะให้ท้องถิ่นแก้ไขปัญหาที่ใกล้ตัวที่สุด จะเอาอย่างโน้นจะเอาอย่างนี้ จะเอาอย่างนั้น ท่านให้แต่หน้าที่จะทำอย่างโน้นอย่างนั้น อำนาจคืออะไรที่จะก่ออำนาจที่จะทำได้คือเงิน การออกกฎหมายมาตรานี้เป็นการมองระยะยาวที่จะให้ท้องถิ่นยืนอยู่บนขาตัวเองได้ ถ้าไปออกแค่ ๑ สตางค์ ๒ สตางค์หรือไม่เกิน ๕ สตางค์นะครับ มากกว่า ๑ ถ้าท้องถิ่นต้องการเงิน ไม่มีทางออกก็ต้องมาแผ่เงินขอรัฐบาลอีก แล้วจะเป็นการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นได้อย่างไรกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นต้องให้ทั้งความรับผิดชอบ และให้อำนาจเขาด้วย แล้วอย่างเพื่อนสมาชิกฯ

๑๔๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สุชาดา ๖๗/๒

ผมไม่อยากจะพูดซ้ำซ้อน แต่ขออนุญาตเอ่ยนามที่ท่านอภิปรายได้ถูกต้องแล้วตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด คือท่านอาจารย์วิชัยกับท่านสมพงษ์ที่ลงไปเมื่อครั้งนี่ เรื่องนี้ะครับ เป็นเรื่องของการตัดสินใจของประชาชนเอง ถ้าขึ้นภาษีมากไปแน่นอนผู้บริหารหรือสภาชุดนี้อาจจะไม่ได้รับเลือกตั้งกันต่อไป ท่านครับ ท่านคงไม่ทราบว่าภาษีที่ขึ้นและกระทบกระเทือนประชาชนมากที่สุดนี้ โดยที่ท่านไม่รู้ี่นะครับ ภาษีโรงเรือนครับขึ้นที่หนึ่ง ตั้งหลายร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วเงินเข้ามาที่หนึ่งไม่ใช่ที่ว่าเคยเสีย ๑๐๐ - ๒๐๐ บาท ท่านอาจจะต้องเสียเป็นพันหรือตั้งหลายพันที่ท่านไม่รู้ ท่านไม่สังเกตหรือภาษีที่เก็บขยะ ซึ่งสมัยปี ๘๐ กว่า ๆ นะครับให้เก็บลิตรละบาทหรือเท่าไรนี้ ลูกบาศก์ลิตรละเท่าไร ขึ้นมาไม่เกิน ๒๕ บาท ขึ้นมาเยอะเยอะ นั่นหมายความว่าเขาวางแผนให้ท่านสามารถรองรับเศรษฐกิจที่จะเติบโต หรือค่าของเงินที่จะเปลี่ยนไป หรือค่าแรงงานที่จะเพิ่มขึ้นในวันข้างหน้า เพราะฉะนั้นการที่กำหนดไว้ไม่เกิน ๑๐ สตางค์ นี่ะครับเป็นเรื่องที่ถูกต้องแล้วครับ ผมขอให้ยืนยันไว้ นะครับ ท่านครับ ขอขอบคุณครับ

- ๖๘/๑

๑๔๘

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ถัดควาลัย ๖๘/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านพันตำรวจเอก สุรพงศ์ ใผนวล ครับ

พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ใผนวล (บุรีรัมย์) : ขอบคุณครับ ท่านประธานฯ ผม พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ใผนวล สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดบุรีรัมย์ ขอชี้แจงสั้น ๆ ครับ คงจะไม่ซ้ำในเรื่องที่ผมได้อภิปรายไปแล้ว ที่ว่ากระจายอำนาจนั้น ถ้ากระจายอำนาจจริง มอบสิทธิ์ ภาษีสรรพสามิต ภาษีเงินได้นิติบุคคลมอบให้องค์กรปกครองท้องถิ่นจัดการเก็บ ทำไมไม่มอบอย่างนั้นล่ะครับ แต่ไม่ไปมอบให้เขาเก็บภาษีเพิ่ม อย่างนี้กระจายอำนาจ หรือครับ ทำไมไม่มอบล่ะครับ ภาษีเงินได้ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสรรพสามิต มอบให้เขาไปซิ อย่างนี้ผมจะไม่ได้แย้งเลย

ประเด็นที่ ๒ ครับ ที่บอกว่าสร้างความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันทางธุรกิจ นั้นจริง ผมไม่ชี้แจงนะครับประเด็นนี้

ประเด็นที่ ๓ ต้องดูความสามารถในการจ่ายของเขาด้วย ขอชี้แจงแค่นี้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับ ท่านสมาชิกฯ อีก ๒ ท่าน เดี่ยวให้ท่านอุดรชี้แจงก่อนได้ไหมครับ เชิญท่านอุดร ดันติสุนทร ครับ

นายอุดร ดันติสุนทร (ตาก) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผมขอความกรุณาเสียเวลาสักนิดหน่อยนะครับ สัก ๒ นาที ประเด็นแรกกฎหมายนี้ ออกมาตามรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญ หมวด ๘ มาตรา ๒๘๒ ถึงมาตรา ๒๘๐ บังคับให้รัฐบาลต้องกระจายอำนาจ กระจายไปให้ใครครับ กระจายไปให้องค์กรปกครองท้องถิ่น องค์กรปกครองท้องถิ่นก็มีอยู่ ๕ อย่าง ๑. กทม. ๒. พัทยา ๓. อบจ. ๔. เทศบาล ๕. อบต. กระจายอะไรไปครับ กระจายงานไปให้ท้องถิ่นรับผิดชอบ ยกตัวอย่าง เช่น ถนนของ รพช. แต่ก่อนนี้รัฐบาลกลางเป็นคนสร้างและไม่ตรงกับความต้องการของประชาชนในจังหวัดต่าง ๆ บัดนี้งานชิ้นนี้รัฐบาลต้องโอนไปยังองค์กรท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ รพช. ไปแล้วไป อบจ. หมคเลย ถนนใน อบต. อบต. สร้าง ถนนในเทศบาลเทศบาลสร้างถนนระหว่างอำเภอ อบจ. เป็นผู้สร้าง จะเอาเงินมาจากไหนครับ ต่อไปนี้พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนกระจายอำนาจให้ อบจ. ทำหน้าที่ ๒๕ อย่างรวมทั้งโรงพยาบาลจังหวัดด้วย

๑๔๘

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ถัดควาลัย ๖๘/๒

รวมทั้งการจัดการ โรงเรียนด้วย จัดการการศึกษา เพราะฉะนั้นการจัดการ โรงเรียนก็ตี การสร้างโรงเรียนก็ตี การสร้างโรงพยาบาลก็ตี การมีอุปกรณ์การรักษาก็ตี ตรงนี้ต่อไป องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะเป็นผู้รับผิดชอบ วันนี้ถามว่าเริ่มหรือยัง เริ่มแล้วปัญหา ก็คือว่าเราจำเป็นต้องมีกฎหมายฉบับนี้เพื่อในการที่จะให้โอกาสองค์การบริหารส่วนจังหวัด ไปดำเนินการ มีบางท่านได้กล่าวว่าเอาไปใช้อย่างอีลุ่ยหลุยแลจจริงครับ สมัยก่อนที่รัฐบาล รวบอำนาจส่วนกลางอยู่ แล้ว อบจ. ก็ไม่มีอำนาจอะไร ไม่ต้องรับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น เป็นเพียงแต่ว่าบริหารการเงินอย่างไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของรัฐบาลกลาง เพราะว่ารัฐบาลกลางดึงอำนาจไว้ บัดนี้เราจะมีการเลือกนายก อบจ. ถามว่าข้อบัญญัติ ที่ให้เพิ่มภาษียาสูบ เพิ่มภาษีเบนซินในนี้ขอประทานกราบเรียนว่า มีคำเขียนไว้ชัดเจนครับ “โดยจัดเก็บเพิ่มขึ้นได้ไม่เกินลิตรละสิบสตางค์” เหมือนที่ท่านวิชัย ครองยุติ พูดเมื่อสักครู่ เลขเก็บ ๒ สตางค์ ก็ได้ เก็บ ๑ สตางค์ ก็ได้ ไม่เก็บก็ยังคงได้เลย ผมอยากจะทำความเข้าใจว่า จริง ๆ แล้วเป็นอย่างนั้น แล้วแต่องค์การบริหารส่วนจังหวัด แล้วแต่นายกองค์การบริหาร ส่วนจังหวัดใครว่ามีความจำเป็นที่จะต้องเก็บภาษีตรงนี้ก็เสนอมา และต้องผ่านสภาองค์การ บริหารส่วนจังหวัดด้วย เรื่องนี้ผมคิดว่าไม่ใช่ง่ายที่จะทำในเรื่องนี้ ต้องขึ้นอยู่กับประชาชน ในท้องถิ่น ซึ่งเขาเลือกนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมา เลือกสมาชิกสภาองค์การ บริหารส่วนจังหวัดมาคอยควบคุมดูแลผู้บริหาร ตรงนี้เป็นการครบถ้วนสำหรับการปกครอง ท้องถิ่น เพราะฉะนั้นผมคิดว่าตรงนี้ก็เป็นเรื่องยืนยันที่อยากจะขอคงไว้ตามร่างเดิม ขอบคุณครับ

- ๖๕/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ครับท่านสมาชิกฯ ครับ คือท่านอาจารย์แก้วสรรกับท่านสมพรนั้น เป็นคำถามได้ไหมครับ เพราะว่าในรอบ ๒ แล้ว เพราะว่าถ้าจะใช้เวลา ๕ นาทีนั้น คงจะมากไป ให้เป็นคำถามหรือสั้น ๆ คนละ ๑ หรือ ๒ นาที นะครับ เชิญท่านแก้วสรรครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ ผม แก้วสรร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา ขอนาทีกว่านิคหนึ่งครับ คืออยากจะชี้แจงตรงนี้ให้ชัดเจนนะครับว่า อำนาจการที่เรามอบให้เขา อำนาจเก็บภาษี กำหนดอัตรา นะครับ กับอีกอย่างหนึ่งบอกว่าไปจัดเก็บตามอัตราที่รัฐกำหนดไม่เหมือนกันนะครับ เพราะฉะนั้นสาระสำคัญครับ ผมขึ้นเป็น อบจ. เมืองเพชรฯ นายก อบจ. เมืองเพชรฯ ผมแถลงนโยบายว่า ผมจะสร้างถนนไปทิศนี้ลงเพชรบุรีได้ รายได้จะเพิ่มขึ้นเท่านี้ งบประมาณปัจจุบันไม่พอ รายได้ไม่พอ ผมจะขึ้นน้ำมันอีก ๒ สตางค์ ที่ประชุมว่าอย่างไร สภาแถลงนโยบายต่อชาวบ้าน ผมประเมินดูแล้วรายได้จังหวัดจะเพิ่มขึ้นเท่านี้ พอผมทำได้หรือไม่ได้ ชุดใหม่ขึ้นมา ก็บอกว่าตอนนี้บไม่จำเป็นอีกแล้ว หยุดพัฒนาไปแล้วหลวงมาทำให้หมดแล้ว ผมลดภาษีให้เท่านี้ นี่แหละครับคือการปกครองตัวเอง ถ้าท้องถิ่นไม่มีอำนาจกำหนดอัตราของตัวเอง ภาษีน้ำมันเฉลี่ยลิตรละ ๕ บาท ให้ท้องถิ่น ๑๐ สตางค์ แล้วถ้าเศรษฐกิจรับไม่ไหวรัฐต้องลด ถ้าให้ท้องถิ่นต้องให้อำนาจในการกำหนดอัตรา ๑๐ สตางค์นี้ นะครับ ผมว่าเป็นอำนาจที่เขาจะเอาไปใช้สร้างความรับผิดชอบระหว่างกันว่าจะเก็บหรือไม่เก็บอะไรอย่างไร ท้องถิ่นจะเกิด แต่ถ้าท้องถิ่นได้แต่เพียงอัตราเท่าไรแล้วสรรพากรเก็บให้เงินอุดหนุนสร้างถนนแล้วแต่รัฐจะมอบ ก็กลายเป็นท้องถิ่นรับเหมาได้แต่แบมือขอเงิน รู้จักปกครองตัวเองไม่ได้ นี่ก็สาระสำคัญของการปกครองตนเองนะครับ ที่ผมคิดว่าเราต้องรักษาไว้ ๑๐ สตางค์ให้เขาไปเถอะครับ แล้วถ้าเกิดปัญหากระทบจริง ๆ ภาพใหญ่ข้างหน้างานต้องไหลออกสู่ท้องถิ่น แล้วหลวงจะต้องลดภาษีในส่วนของหลวงลง ถ้ากระทบเศรษฐกิจแน่ต้องมาบอกฝ่ายรัฐบาลครับ บอกลดภาษีสรรพสามิต แต่อำนาจท้องถิ่นต้องให้ไว้ครับ ผมอยากจะเสริมเท่านั้นเอง ไม่เกี่ยวกับการไม่เสมอภาคหรือเสมอภาค นะครับ นี่คือการปกครองตนเอง ถ้าภูเก็ตมีภารกิจการลงทุนที่ต้องลงเขาก็ขึ้นภาษี เพราะถ้าลงไปไม่ไหวก็ไม่ต้องขึ้น ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านสมพร คำชื่น ไม่เกิน ๒ นาทีนะคะ

นายสมพร คำชื่น (แพร์) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม สมพร คำชื่น สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดแพร่ กรรมการกรับ ท่านประธานฯ ครับ ต้องขอขอบคุณท่านประธานฯ ครับ คือในเรื่องนี้ผมว่าการกำหนดเพดานไว้แบบนี้มากเกินไป ผมถือว่าโหดสำหรับประชาชน เพราะว่าประเทศไทยเรานี้ นะครับ ถ้าเรื่องอื่นผมไม่ว่าก็ว่ามาหมดแล้ว นะครับ ตั้งแต่มาตรา ๖๐, ๖๑, ๖๒, ๖๓ นี้ นะครับ พ.ร.บ. เดิมให้อำนาจ อบจ. เก็บภาษีได้หลายชนิดเป็น ๑๐ ชนิด มีช่องตรงไหนที่ประชาชนจะออก อบจ. เก็บได้หมด ภาษีธุรกิจเฉพาะ ภาษีโรงเรือน ภาษีป้าย ภาษีที่ดิน ภาษีฆ่าสัตว์ ภาษีแร่ เก็บหมด แต่ผมขอว่าน้ำมันเบนซิน น้ำมันดีเซลและก๊าซปิโตรเลียมและบุหรี่ ยกเว้นให้ประชาชนคนชนบทบ้างเถอะ ให้ได้มีโอกาสได้หายใจบ้าง เพราะภาษีมากเกินไปที่ อบจ. เก็บนี้ นะครับ แล้วเก็บนี้เก็บไปใช้เพื่อการพัฒนาอาชีพให้ประชาชนในจังหวัด ร้อยเปอร์เซ็นต์ ผมไม่ว่า แต่เพิ่งจะมาออกกฎหมายเมื่อสักครู่ท่านก็มาชี้แจงแล้วว่า ในการจะให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดซื้อจัดจ้างการทำงานงบประมาณอะไรต่าง ๆ นี้ เพิ่งจะมาออกกฎหมายเมื่อก่อนไม่มี ถ้าข้อบัญญัติจังหวัดจะออกได้ต้องมีประชามนี้ผมเห็นด้วย แต่นี่เพิ่งจะมาออกกฎหมาย แล้วที่ผ่านมาเป็นอย่างไรครับ ผมมาโชว์ (Show) แล้วข้อบัญญัติ จังหวัด ถ้วย ช้อน ชาม สังกะสีอะไรต่าง ๆ เป็นออกข้อบัญญัติ-----

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ดวงทิพย์ ๗๐/๑

แต่ที่ผมขอเอะกรับ ขอไว้ให้ประชาชนได้มีโอกาสหายใจ ไม่เหมือนในสหรัฐอเมริกา ที่เป็นมลรัฐ เป็นสเตต (State) รัฐไทยยากจนก็กำหนดเพดานอย่างที่ท่านสมาชิก ผู้มีเกียรติว่าไม่เกิน ๑๐ เปอร์เซ็นต์นี้ รัฐไทยยากจนเก็บเลขกรับ ๑๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้าไม่ยากจนอาจจะไม่ถึง แต่ประเทศไทยไม่ใช่อย่างนั้นนะกรับ ประชาชนเราพร้อมหรือยัง น้ำมันราคาลิตรละเท่าไร ตอนนี่ลิตรละ ๑๕ บาท ๑๖ บาท แล้วเก็บอีก สมมุติว่า ๑๐ สตางค์ เต็มเพดานอย่างจังหวัดน่าน อย่างจังหวัดแพร่ผมนี้ ประชาชนผมไม่ตาย หรือกรับ ต้องมาเสีย ๑๖ บาท และบวกอีก ๑๐ สตางค์นะกรับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณมากกรับ ท่านสมาชิกฯ ที่เหลือ ผมว่าเราตัดสินใจได้แล้วนะกรับ ในมาตรา ๒๘ ความในมาตรา ๖๔ เกี่ยวกับอำนาจออกข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนะกรับ มีสมาชิกฯ เสนอแก้ไข คือขอแปรญัตติให้ตัดออก คือท่านอำนาจ ไทยานนท์ เสนอความในมาตรา ๒๘ ออกทั้งหมดนะกรับ และยังมีท่านสมาชิกฯ อภิปรายคงไว้ตามร่างเดิม และขอแก้ไขข้อความในอนุบางมาตรา ตรงนี้นั้นผมจะถามท่านสมาชิกฯ ก่อนนะกรับว่า จะให้มีการแก้ไข หรือจะคงไว้ตามร่างเดิมนะกรับ ท่านสมาชิกฯ ท่านใดที่เห็นสมควรให้แก้ไขตามผู้ที่ขอตัดออก หรือขอแก้ไขอื่น ๆ กด เห็นด้วย ท่านสมาชิกฯ ท่านใดเห็นคงไว้ตามร่างเดิมกด ไม่เห็นด้วย เชิญท่านสมาชิกฯ ลงคะแนนกรับ ปิดการลงคะแนนกรับ เชิญเจ้าหน้าที่รวมคะแนนกรับ

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๓๒ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๐๕ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เห็นสมควรให้แก้ไขเสียงข้างน้อย ๓๒ เห็นคงไว้ตามร่างเดิม ๑๐๕ ~~นะกรับ~~ ก็ถือว่าสมาชิกฯ มีมติให้คงไว้ตามร่างเดิมนะกรับ เชิญท่านเลขาธิการกรับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) :

“มาตรา ๒๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ เงินเดือนและค่าตอบแทนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่ปรึกษานายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด และกรรมการสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ไม่มีนะครับ มาตรา ๒๘ นะครับ เชิญท่านเลขานุการ มาตรา ๓๐ ครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขานุการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขานุการวุฒิสภา) :

“มาตรา ๓๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และให้ใช้ความต่อไปแทน

“มาตรา ๑๘ ในกรณีที่นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ละเลยไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่หรือประพฤติดนฟ่่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ผู้ว่าราชการจังหวัดจะดำเนินการสอบสวนก็ได้

ถ้าหากผลการสอบสวนปรากฏว่านายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดมีพฤติการณ์เช่นนั้นจริง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอให้รัฐมนตรีใช้ดุลพินิจสั่งให้นายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกององค์การบริหารส่วนจังหวัด ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านไพบูลย์ อุบัติศฤงค์ ตรีภ ขอบแปรญัตติครับ เชิญครับ

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ดวงทิพย์ ๗๐/๓

นายไพบูลย์ อุบัติศฤงค์ (ภูเก็ต) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
ผม ไพบูลย์ อุบัติศฤงค์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดภูเก็ตครับ ท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติ
บอกว่าสู้ให้ชนะ จะขอสู้ตาย

ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านสมาชิกฯ ฟังการอภิปรายของท่านสมาชิกฯ ไพบูลย์ ครับ
ขอบคุณครับ

นายไพบูลย์ อุบัติศฤงค์ (ภูเก็ต) : ท่านประธานฯ ครับ ในกฎหมายเดิม
นะครับ นายฯ จะใคร่สอบสวนโดยผู้ว่าฯ ผู้ว่าฯ จะต้องตั้งกรรมการสอบสวน หรือส่ง
ไปให้ ป.ป.ช. หรือว่า สตง. ดำเนินการสอบสวน แต่มาตรานี้ะครับท่านประธานฯ
จำได้ในวาระรับหลักการนะครับ ผมถามรัฐมนตรีว่า ทั้ง ๗๕ จังหวัดทั่วประเทศไทยนี้
มีจังหวัดไหนซึ่งผู้ว่าฯ สอบสวนแล้วกฎหมายเดิมนี่ใช้ไม่ได้-----

- ๗๑/๑

จังหวัดหนองบัวลำภู ผู้ว่าฯ ตั้งกรรมการสอบสวนหรือส่ง สดง. หรือส่ง ป.ป.ช. แล้วกฎหมายเดิมมีปัญหา รัฐมนตรีก็ไม่ตอบ ผมจึงต้องแปรญัตติครับท่านประธานฯ เพราะว่ากฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจผู้ว่าฯ ซีอีโอ (CEO) มากเกินไป ค่าแปรญัตติของผมเป็นอย่างนี้ครับท่านประธานฯ “ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งนั้น ในกรณีของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือส่งเรื่องให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ หรือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินดำเนินการสอบสวน” ด้วยเหตุผลอย่างนี้ครับท่านประธานฯ ครับ เพื่อมิให้อำนาจผู้ว่าฯ ซีอีโอมีมหาศาล หลายท่านอภิปรายเมื่อสัปดาห์ที่แล้วผมจำได้บอกว่า ซีอีโอไม่มีอำนาจ ท่านประธานฯ ครับ ในฐานะที่ผมเป็น ส.ว. จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดแรกที่ทำซีอีโอ ผมยกตัวอย่างนะครับ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑๐ ตำบลเทพสตรี บ้านท่ามะพร้าว เป็นมา ๒ สมัย ทำหน้าที่อย่างดี เป็นที่รักใคร่ของประชาชน เดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมาเองครับ ได้รับแจ้งจากนายอำเภอด้วยว่าว่ามีชื่ออยู่ในบัญชีเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ท่านประธานฯ ครับ ผมขอให้มหาดไทยฟังด้วยครับ ท่านนายอำเภอตั้งกรรมการสอบสวน ผลการสอบสวนว่าอย่างไรครับ ไม่เป็นความจริงเดือนมีนาคมนายอำเภอให้ผู้ใหญ่บ้านท่านนี้ปฏิบัติงานดังเช่นเดิม ปรากฏว่าเดือนเมษายนผู้ว่าฯ ซีอีโอมีคำสั่งให้ผู้ใหญ่บ้านพ้นจากตำแหน่งด้วยข้อหาว่า บกพร่องต่อหน้าที่ ไม่สนองนโยบายรัฐบาล มีฐานะเกินตัว ผู้ใหญ่บ้านท่านนี้มาร้องเรียนต่อคณะกรรมการการปกครอง วุฒิสภา ด้วยน้ำตาครับ ท่านปรีชา ปีตานนท์ ไปภูเก็ต หลายท่านไปภูเก็ต ท่านจิโรจน์ก็ไป ไปปรับเรื่องนี้มานะครับ แต่ช่วยอะไรไม่ได้ ล่าสุดผมแนะนำบอกว่า ผู้ใหญ่ไปร้องเรียนต่อศาลปกครองซีครับ ศาลปกครองมีคำสั่งมา ผมฝากให้ประธานฯ ให้สภาเป็นหลักฐานเอาไว้ ศาลปกครองมีคำสั่งอย่างนี้ “ศาลจึงมีคำสั่งให้ผู้ร้อง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ระวังการดำเนินการเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านไว้ก่อน” เขาสั่งให้เลือกตั้งไปแล้วนะครับ จังหวัดสั่งให้เลือกตั้งไปแล้ว ไปร้องศาลปกครองซึ่งร้องเมื่อเดือนกันยายนี่เองครับ นี่คือตัวอย่างแรกของผู้ว่าฯ ซีอีโอ ผมขอแสดงความยินดี ถ้ากฎหมายฉบับนี้ผ่านไป ๓ วาระโดยไม่มีการแก้ไข ผู้ว่าฯ ซีอีโอท่านนี้ ตอนนี้เป็นอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นแล้วครับ ที่ผมเสนอแปรญัตติไปเพราะขอให้มิแค่กรรมการแต่นั้นเอง

ขอให้มีคนกลางในการตรวจสอบอำนาจผู้ว่าฯ ซีอีโอเล็กน้อย ไม่ได้ขออะไรมากกว่านี้
 เลขครับ ขอให้อำนาจซีอีโอ มีกรรมการสอบสวน มี สดง. มี ป.ป.ช. ได้ไหม วาระที่ ๑
 ผมถามว่ามีอะไรครับที่กฎหมายเดิมทำไม่ได้ ก็ไม่ได้รับคำตอบครับท่านประธานฯ
 รัฐมนตรีก็ไม่ตอบ ผมก็เลยขอแปรญัตติครับท่านประธานฯ หวังว่าคงจะชนะ ขอบคุณครับ
 ท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ซาลีเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ข้อความที่แปรญัตติ ท่านไพบูลย์ขออนุญาตแจกไปแล้วใช่ไหม
 ครับ เชิญท่านทวีป ขวัญบุรี ครับ

นายทวีป ขวัญบุรี (ระยอง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ
 ผม ทวีป ขวัญบุรี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดระยอง ผมมีความรู้สึกคล้าย ๆ คุณไพบูลย์
 นะครับ เห็นคะแนนจากมาตราที่ผ่าน ๆ มากก็ท้อ ๆ แล้วครับ แต่ก็ต้องลองแสดงเหตุผล
 กัน ผมขอแก้ไขเพิ่มเติมความในมาตรา ๓๐ เพราะคิดว่าถ้าปล่อยไปเป็นคามร่างนี้
 ผู้ที่จะเสียประโยชน์ก็จะต้องตกกับประชาชนนะครับ ในมาตรา ๗๕ ในข้อความที่
 บอกว่า “ในกรณีที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
 ประธานสภา รองประธานสภา ละเลยไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติการ
 ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือประพฤติดนฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน
 ผู้ว่าราชการจังหวัดจะดำเนินการสอบสวนก็ได้” การเขียนไว้ว่า “ดำเนินการสอบสวน
 ก็ได้” เท่ากับว่า แปรอีกทางก็คือ ไม่สอบสวนเสียก็ได้ ท่านประธานฯ ครับ การละเลย
 ไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ การปฏิบัติการที่ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือการประพฤติด
 ดนที่ฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน เหล่านี้ล้วนแต่จะเป็นผลเสียต่อองค์กร
 เป็นผลเสียต่อประชาชน -----

๑๕๓

สำรวม ๗๒/๑

ว.๑๕ (ส.นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สมมุติว่าถ้าเกิดนายกฯ หรือรองนายกฯ หรือว่าท่านประธานสภา หรือรองประธานสภา
 ละเลย เช่น จะต้องปกป้องผลประโยชน์ให้กับประชาชน แต่ว่าก็ทำเพิกเฉยเสียหรือ
 ปฏิบัติการที่ไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ เช่น ไปใช้อำนาจหน้าที่ในการที่จะเอื้อประโยชน์
 ให้กับพวกพ้องในการแสวงหาผลประโยชน์ เช่น การประมูลการจัดซื้อจัดจ้าง อย่างนี้
 เป็นต้น หรือการประพฤติตนที่ทำตัวเป็นผู้มีอิทธิพล อย่างเช่น ทำโดยที่ฝ่าฝืนต่อความสงบ
 เรียบร้อยของประชาชน ผู้ว่าฯ รู้ แต่ว่าไม่รู้ว่าเป็นพวกกัน เป็นญาติ เป็นพี่ เป็นน้องกันหรือ
 มีผลประโยชน์ร่วมกันไม่สอบสวน ⁶⁸⁰หรืออย่างนี้เราต้องเข้าใจนิสัยของคนไทยก็คือการที่จะ
 รอให้ประชาชนร้องเรียนกล่าวโทษนั้นยาก เพราะคนส่วนใหญ่แล้วจะเห็นว่าธุระไม่ใช่
 เว้นแต่จะเสียผลประโยชน์กับตัวเองโดยตรง และตรงนี้ผมมองว่าผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น
 อาจจะใช้ช่องทางที่เป็นช่องในการที่จะเรียกรับประโยชน์จากนายกฯ รองนายกฯ
 ประธานสภา หรือรองประธานสภา ได้อีกด้วย ผมจึงอยากให้ระบุดลงไปเลยว่า
 ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการสอบสวนนะครับ ไม่ใช่ใช้ดุลพินิจ แต่ต้องดำเนินการ
 สอบสวน แล้วดุลพินิจนั้นจะไปตกอยู่ที่รัฐมนตรีตามวรรคสอง ขอบพระคุณครับ

Handwritten signature/initials

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาติเครือ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่าน พลตำรวจเอก ประทิน สันติประภพ ครับ

พลตำรวจเอก ประทิน สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่าน
 ประธานฯ ที่เคารพ ผม พลตำรวจเอก ประทิน สันติประภพ ส.ว. กรุงเทพมหานคร
 กรรมการ ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผมอยากจะเรียนถามส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง
 ถึงวัตถุประสงค์ในการยกร่างกฎหมายในมาตรานี้ ที่ใช้ข้อความว่า “ผู้ว่าราชการจังหวัด
 จะดำเนินการสอบสวนก็ได้” อันนี้มีเจตนาอย่างไรครับ เพราะคำว่า “จะสอบสวนก็ได้”
 นั้นจะสอบสวนก็ได้ ไม่สอบสวนก็ได้ ทั้ง ๆ ที่มีความผิดปรากฏอย่างนี้แล้ว

ประการที่ ๒ จะเรียนถามว่า กฎหมายที่มีอยู่ปัจจุบันนี้ไม่สามารถบังคับใช้
 ได้หรืออย่างไร ทำไมต้องเปิดโอกาสให้กับผู้ว่าราชการจังหวัดจะดำเนินการสอบสวนก็ได้
 ไม่ดำเนินการสอบสวนก็ได้ เมื่อท่านตอบแล้วผมจะขอสงวนสิทธิในการอภิปรายต่อไป
 ขอบคุณครับ

LIRT

ว.๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านกฤษฎีกาจะตอบก่อนไหมครับ หรือจะเป็นตัวแทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นครับ เชิญท่านกฤษฎีกาครับ

นายชนาวัฒน์ สังข์ทอง (ผู้ชี้แจง) : ขออนุญาตครับ ผม ชนาวัฒน์ สังข์ทอง จากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาครับ ตอบข้อปัญหาที่ท่านประทินถาม นะครับ จริง ๆ แล้วกฎหมายปัจจุบันเองก็ยังมีเขียนให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัด ได้ดำเนินการสอบสวนก็ได้ แต่ที่แก้ในมาตรา ๑๕ นี้ เนื่องจากในปัจจุบันได้แก้ไข การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเสียใหม่ โดยมีการให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งโดยตรง ซึ่งตามมาตรา ๑๕ เดิมนั้น ไปเน้นเฉพาะ ตัวนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่ละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ หรือฝ่าฝืนการปฏิบัติหน้าที่ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ดำเนินการสอบสวน แต่ในขณะนี้เห็นว่านอกจากนายก องค์การบริหารส่วนจังหวัดแล้ว รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประธานสภา และรองประธานสภา ก็มีส่วนในกิจการขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่อาจทำให้เกิด การเสียหายได้ ถ้าเกิดการละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่หรือประพฤตินิชอบ ก็เลยแก้ไขโดยให้ ผู้ว่าราชการจังหวัดสามารถที่จะดำเนินการสอบสวนในกรณีที่นายกฯ รองนายกฯ ประธานสภา หรือรองประธานสภา ละเลยไม่ปฏิบัติหรือฝ่าฝืนการปฏิบัติหน้าที่ อันนี้ ก็จึงให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการ ส่วนที่เขียนในลักษณะที่ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ดำเนินการสอบสวนก็ได้นั้น จริง ๆ แล้วมีกฎหมายอีกฉบับหนึ่งซึ่งดำเนินการ คือกฎหมาย วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง แม้จะมีการร้องขึ้นมาแล้วผู้ว่าราชการจังหวัด ในกฎหมาย ฉบับนี้เขียนว่า ให้สอบสวนก็ได้ ฉะนั้นถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดเห็นว่าจะต้องมีการสอบสวน เพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงให้เกิดความโปร่งใส ก็ดำเนินการตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นมา แต่ถ้าไม่เห็นว่ามีความผิดชัดแจ้งไม่จำเป็นต้องสอบสวนเพิ่มเติม ในกฎหมายวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครอง ก็สามารถที่จะดำเนินการเสนอเรื่องขึ้นไปยังท่านรัฐมนตรีได้ เพราะมีเหตุผลประกอบการเสนอแนะครับ เพราะฉะนั้นจริง ๆ แล้วในกฎหมายวิธีปฏิบัติ ราชการทางปกครองนั้นก็เขียนหลักการในการดำเนินการเกี่ยวกับการสั่งการดำเนินการ อยู่แล้วของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่วนถ้าในกรณีที่ประชุมแห่งนี้ ท่านสมาชิกฯ เห็นว่าต้องเพิ่ม

อยู่หน้า

๑๕๘

ว. ๑๘ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ตำรวจ ๗๒/๓

เพื่อให้เกิดความโปร่งใสในการที่จะดำเนินการเกี่ยวกับกรณีนี้ จะกำหนดให้ผู้ว่าราชการ
จังหวัดดำเนินการสอบสวนเขียนให้ชัดเจน ทางผู้ที่มาชี้แจงทางทั้งผม ทั้งสำนักงาน
คณะกรรมการกฤษฎีกา และกรมการส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นนั้นไม่คิดใจนะครับ
จะแก้ไขโดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องดำเนินการก็ได้ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาติเครือ รongประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านประทินต่อครับ

- ๗๓/๑

พลตำรวจเอก ประทีป สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ขอความกรุณาให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องช่วยตอบอีกคำถามหนึ่งครับว่า แล้วกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ปัจจุบันนี้ไม่สามารถใช้บังคับได้หรืออย่างไรครับ เพื่อความชัดเจนครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นครับ

นายรัชชชัย พิทักษ์ (ผู้ชี้แจง) : เรียนท่านประธานฯ ครับ รัชชชัย พิทักษ์ รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นครับ กฎหมายในปัจจุบันสามารถใช้บังคับได้ เพราะในกฎหมายนั้นได้เขียนในลักษณะของการให้อำนาจไว้ครับ ประโยคอาจจะเขียนบอกว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดจะดำเนินการสอบสวนก็ได้ เป็นการเขียนเพื่อให้อำนาจในการกำกับดูแลเรื่องนี้ไว้ ถ้าดูในกฎหมายเทศบาลจริง ๆ แล้วเขียนไม่เหมือนกันครับ ในกฎหมายเทศบาลก็เขียนบอกว่า หมายถึงกรณีการควบคุมเขาเขียนว่า “ในการนี้ให้มีอำนาจในการที่จะสอบสวน” เขียนไว้ไม่เหมือนกันครับ แต่ความหมายเหมือนกัน ก็คืออยู่ในบทว่าด้วยการกำกับดูแล และเขาเขียนว่า จะดำเนินการสอบสวนก็ได้ เพราะฉะนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดเขาใช้อำนาจในมาตรานี้ที่เขียนมาอย่างนี้ตลอดเวลาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : พอใจนะครับ ท่านประทีปครับ เชิญครับ

พลตำรวจเอก ประทีป สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : คือท่านประธานฯ อย่าเพิ่งตัดสินคำว่า พอใจ หรือไม่พอใจ ท่านประธานฯ ครับ ผมได้เรียนท่านประธานฯ ไว้แล้วในชั้นต้นว่า เมื่อผมฟังคำชี้แจงแล้ว ผมขอสงวนสิทธิในการอภิปรายต่อครับท่านประธานฯ *ll* ถ้าเมื่อผมฟังได้ความอย่างนี้แล้ว *ll* ผมก็อยากจะให้แก้ไขข้อความตอนนี้ว่า “ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการสอบสวน” ครับ ถ้าปรากฏหลักฐานอย่างนั้นแล้วให้ผู้ว่าราชการดำเนินการสอบสวนครับ ไม่ใช่ว่าได้ ให้ดำเนินการสอบสวนทุกรายไปครับ เพราะว่าในการสอบสวนนี้จะปรากฏหลักฐานชัดเจนว่า นายกฯ ก็ดี รองนายกฯ ก็ดี ประธานฯ ก็ดี รองประธานฯ ก็ดี ได้กระทำความผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่

หรือพฤติกรรมในการกระทำความผิดนั้นมีจริงหรือไม่ครับ ท่านประธานฯ ครับ ขอขอบคุณ
ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เป็นคำแปรญัตตินะครับ ท่านพลตำรวจเอก ประทิน ครับ ถ้าท่าน
จะให้แก้ไขอย่างนั้นต้องเป็นคำแปรญัตติของท่าน เดี่ยวจะขอมติอีกทีหนึ่งนะครับ

พลตำรวจเอก ประทิน สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ
ครับ ผมขอแปรญัตติอย่างนี้นะครับท่านประธานฯ ผมได้แก้ไขแล้วครับ ในบรรทัดสุดท้าย
ของวรรคสอง “ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการสอบสวน” ครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอขอบคุณครับ เดี่ยวเจ้าหน้าที่จดไว้แล้วครับ เชิญท่านวัลลภ
ตั้งคณานุกรณ์ ครับ

นายวัลลภ ตั้งคณานุกรณ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ
ครับ ผม วัลลภ ตั้งคณานุกรณ์ สมาชิกวุฒิสภา ผมเองได้พิจารณามาตรา ๓๐ มาตรานี้
ด้วยความรอบคอบค่อนข้างมาก ที่ใช้คำว่ารอบคอบค่อนข้างมาก เพราะว่าย้อนกลับไปดู
มาตรา ๕ ด้วย เพราะเข้าใจว่ามาตรา ๕ กับมาตรา ๓๐ อย่างน้อยนัยการใช้อำนาจของ
ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความสัมพันธ์กันอยู่ กล่าวก็คือว่าอย่างนี้ครับท่านประธานฯ
ถ้าท่านประธานฯ ดูมาตรา ๓๐ นะครับ มาตรา ๓๐ เขาว่าเงื่อนไขเอาไว้ ๓ เงื่อนไข
ที่จะให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสอบสวน แล้วก็วางไว้ ๓ ขั้นตอนด้วยว่า ผลการสอบสวน
แต่ละขั้นตอนนั้นเป็นอย่างไร เขาว่าระบบไว้อย่างนี้นะครับ เงื่อนไขก็คือว่า ถ้าหาก
พบว่าประธานสภาที่ดี รองประธานสภาที่ดี หรือรองนายกฯ หรือนายกฯ ก็ดี เงื่อนไข
ที่ ๑ ก็คือ ละเลย ไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ เงื่อนไขที่ ๒ คือปฏิบัติการไม่ชอบด้วย
อำนาจหน้าที่ และเงื่อนไขที่ ๓ คือประพฤติดินฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน
ถ้าเข้าหลักเงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่งใน ๓ เงื่อนไขนี้นะครับ เขาให้ผู้ว่าราชการฯ ดำเนินการ
สอบสวน ส่วนจะสอบสวนก็ได้หรือไม่ หรือจะทันที หรือจะใช้ดุลพินิจก็ตาม อันนี้
ก็แล้วแต่สมาชิกฯ จะว่าอย่างไร แต่ว่าเงื่อนไขแบบนี้เขาให้ผู้ว่าฯ ดำเนินการในขั้นตอนที่ ๑
ก็คือดำเนินการสอบสวน หลังจากนั้นก็มาสู่ขั้นตอนที่ ๒ ก็คือ ถ้าผลการสอบสวนปรากฏ

ว่ามีพฤติกรรมเช่นนั้นจริง ก็ต้องจริงก่อนนะครับ จึงยื่นไปให้กับรัฐมนตรี หลังจากนั้น
 ก็จะมาถึงข้อที่ ๓ ก็คือ ทางรัฐมนตรีที่ไปพิจารณาอีกทีแล้วก็ใช้ดุลพินิจ ถามว่า
 ๓ เดือนนี้ กับ ๓ ขั้นตอนนี้ ทำไมผมจึงเห็นด้วย ที่เห็นด้วยเพราะอย่างนี้ครับ
 ท่านประธานฯ พิจารณาไม่ถูกต้องมาตรา ๕ นะครับ ในมาตรา ๕ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้
 เป็นเรื่องบทบาทอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัดเหมือนกัน ก็คือว่าถ้าสภาไม่สามารถ
 จัดประชุมครั้งแรกได้ตามกำหนดเวลา หรือไม่อาจจะเลือกประธานฯ ได้ ให้ผู้ว่าฯ
 มีอำนาจเสนอรัฐมนตรีให้ตั้งยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ก็คือยุบสภานะครับ
 แต่ท่านนายกฯ ยังอยู่ คือนี่เป็นการให้อำนาจในการที่จะดำเนินการของผู้ว่าราชการจังหวัด
 ซึ่งเราก็ผ่านมาโดยไม่มีปัญหา นั่นเป็นตัวยุบสภาทั้งสภา แต่ในมาตรา ๓๐ นี้เป็นตัวยุบสภา
 ซึ่งตัวยุบสภาจำเป็นต้องอาศัยเงื่อนไข ๓ เดือนนั้นแหละ เงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่ง
 ที่จะต้องให้อำนาจของท่านผู้ว่าฯ ดำเนินการสอบสวน เพราะฉะนั้นผมว่าการวางระบบ
 ไว้แบบนี้เป็นการวางระบบที่สอดคล้องกันระหว่างอำนาจผู้ว่าฯ ที่จะไปดำเนินการถ่วงดุล
 กับสภาบางส่วน และให้อำนาจมาดำเนินการกับบุคคลที่ทำอะไรที่ไปสู่วัน ๓ เดือน
 ๓๐ ^{นี้} ~~เขา~~ ^{นี้} ผมไม่คิดใจนะครับ ถ้าท่านจะไปตัดคำว่า "ก็ได้" ออกก็ตาม
 ผมไม่คิดใจ แต่ผมคิดว่าหลักของที่เขาวางไว้ถูกต้องแล้ว ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ขอบคุณครับ ท่านสันติภาพ อินทรพัฒน์ ครับ

นายสันติภาพ อินทรพัฒน์ (น่าน) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สันติภาพ อินทรพัฒน์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดน่าน ท่านประธานฯ ครับ ในกรณีของมาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเป็น ๑๕ ผมเรียนท่านประธานฯ อย่างนี้ ของเดิมในมาตรา ๑๑ เหตุของการพ้นสมาชิกภาพชัดเจน ผมเคยแปรญัตติให้ใช้มาตรา ๓๐๓ รัฐธรรมนูญมีองค์ประกอบ ๔ ประการ ไม่ว่าจะเป็นร่ำรวยผิดปกติ ไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญไหน ๆ แพ้ไปแล้วก็ไม่เป็นไร แต่พอมาตรานี้ครับท่านประธานฯ เอาวรรคแรกก่อน ไม่อ่านทั้งมาตรา ผมเห็นด้วยอย่างว่า ถ้าจะให้ออกแค่ความประพฤติขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน เป็นการให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดที่ใช้ดุลพินิจ การใช้ดุลพินิจนี้ถึงออกมาว่า สอบก็ได้ไม่สอบก็ได้ เพราะเป็นอำนาจของผู้ว่าฯ ซีอีโอ ซึ่งตรงนี้ก็ค่อนข้างจะให้อำนาจมากไป แต่ทีนี้ถ้าในกรณีกระทำผิดหรือประพฤติฝ่าฝืนจริง ๆ ต้องชัดเจน ๆ จริงก็คือว่าต้องสอบ พอท่านสอบปีบการใช้ดุลพินิจเปิดช่องให้หลายทาง ในกรณีที่เกิดเจอบางคนแสวงหาประโยชน์หรือพรรคพวกกันทำงานด้วยกัน ต่อไปมีงบประมาณมาที่คุยกันรู้เรื่อง ผู้ว่าฯ กับนายกองค์การฯ ไม่ต้องทำอะไรแล้ว ต่อไปก็เหมือนกับไขในหิน ต้องการอย่างนั้นไหมล่ะครับ ถ้าต้องการอย่างนั้นก็ว่ากันแบบนี้ เพราะฉะนั้นในส่วนเดียวกันก็คือ วรรคท้ายของวรรคแรกนะครับ ผู้ว่าราชการจังหวัดต้องดำเนินการสอบสวน เขียนอย่างนี้เลยครับ ต้องบังคับอันหนึ่ง

แต่ทีนี้อันที่ ๒ ท่านประธานฯ ถามว่า ผมเห็นด้วยไหมในการที่ให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัด ถ้าท่านคิดว่าการจะคานอำนาจนักการเมืองที่มาจากการเลือกตั้งไม่ให้เหลือไม่ให้ต้องการแสวงหาผลประโยชน์อันมิชอบก็ตาม ข้าราชการประจำส่งผู้ว่าราชการจังหวัดซีอีโอไป ในฐานะที่เป็นฝ่ายบริหาร การกระทำใดก็ตามที่ผู้แทนที่มาจากการเลือกตั้งของประชาชนแสวงหาผลประโยชน์ คานกันซิครับ ในขณะเดียวกัน อบจ. เองมีสิทธิที่จะขึ้นกระทู้ ตอบไม่ตอบเถียงกันมาตั้งนานแล้วครั้งที่ผ่านมาก็ไม่เป็นไร แต่พอถึงคราวของผู้ว่าฯ จะสอบบ้าง ต้องให้อำนาจครับ นี่คือการคานอำนาจในระบอบประชาธิปไตย จริง ๆ

แล้วในส่วนอื่นการที่ผู้ว่าฯ เองจะต้องดำเนินการในส่วนของการประพฤตินั้นก็ตาม เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งกฎหมายให้อำนาจไว้ ถ้าเกิดว่ากฎหมายฉบับนี้ ไม่ได้ให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดไว้จะเกิดขึ้นครับ ต่อไปนายก อบจ. ที่มาจากการเลือกตั้งถือว่า ข้าราชการเลือกมา ฉะนั้นทำอะไรก็ได้กระนั้นหรือ ใครดูแลละครับ ประธานฯ ไม่มีทางจะลงไปถึงครับ เพราะอย่างน้อยที่สุดฝ่ายบริหารเองที่จัดสรรงบประมาณ ไปให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีคนของเขาได้ดูแลคือผู้ว่าฯ ซื่อโอ เพราะฉะนั้นโดยภาพรวมท่านประธานฯ ว่า การคานอำนาจของฝ่ายบริหารกับฝ่ายนิติบัญญัติในเรื่องของ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามโดยนัยของความสมเหตุสมผลสมคุณในการที่จะดูแล ซึ่งกันและกัน โดยหลักการผมเห็นด้วย ผมว่าดีแล้วด้วยซ้ำ ปกติผมไม่เคยเห็นด้วยครับ แต่ว่าตรงนี้เป็นกรณียุติการให้อำนาจผู้ว่าฯ ซึ่งมาจากการแต่งตั้งจากส่วนกลางไป โอนเงินให้ทีหนึ่ง ๓,๐๐๐ ล้านบาท ๔,๐๐๐ ล้านบาท บางจังหวัดหลายพันล้านบาท งบประมาณเข้าสู่ท้องถิ่น ผู้ว่าฯ ดูแลแล้วครับท่านประธานฯ ให้เขาได้มีส่วนร่วม แต่ในขณะที่เดียวกันมีอยู่คนเดียวที่ติง ก็คือว่า ถ้าผู้ว่าฯ เห็นอะไรที่มันไม่ค่อยชอบมาพากล เห็นอะไรที่เป็นไปตามที่บอกว่า นายกฯ หรือรองฯ นี้ครับไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่อันไม่ชอบด้วยอำนาจ หรือประพฤตินั้น ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ตรงนี้ผมไม่อยากจะเปิดโอกาสให้ผู้ว่าฯ ผู้ว่าฯ ต้องสอบ แต่โดยภาพรวมข้างล่างนี้ครับดี ถ้าตึงนิดหนึ่งก็คือต้องแก้เหมือนที่ท่านประทิน ขออนุญาตเอ่ยนามว่า ท่านให้แก่ในสิ่งที่เห็นเหตุผลว่า ถ้าเกิดเห็นความไม่ชอบมาพากล ขึ้นมาอย่าละเลยครับ หรือเลือกปฏิบัติ หรืออีกอันหนึ่งก็คือว่า ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ โดยมีชอบ ประมวลกฎหมายอาญาจะต้องไปใช้อย่างนั้นหรือ เพราะฉะนั้นกลับกัน ท่านประธานฯ มีมติหนึ่ง^{อัน}ที่เห็นขอแก้ แต่โดยภาพรวมทั้งหมดการคานอำนาจเพื่อซึ่งจะได้ ดูแลผลประโยชน์ที่ส่วนกลางส่งไปให้ ผมเห็นด้วย โดยภาพรวม เพราะฉะนั้นท้ายนี้ก็ขอสรุปว่า ในมาตรา ๗๕ อันเป็นประโยชน์ที่ให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดแบบบูรณาการ และเปิดเสรีขึ้นนะครับ ผมเห็นด้วยที่จะให้ผู้ว่าฯ เข้าไปดูและตรวจสอบนักการเมืองท้องถิ่น แต่ในขณะที่เดียวกันผู้ว่าฯ จะเลือกปฏิบัติเฉพาะบางคนบางพวกนั้นไม่ได้ ผมเห็นด้วย ในการที่จะแก้คดีหนึ่งตามที่ท่านประทินเสนอ โดยภาพรวมก็เห็นชอบตามวรรคสองครับ ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ว.๑๕ (ส.นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

รุจิรา ๑๔/๓

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาติเครือ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : เชิญท่านอาจารย์แก้วสรร อติโพธิ ครับ

- ๑๕/๑

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานวุฒิสภาที่เคารพ กระผม แก้วสรร อติโพธิ ในฐานะกรรมการ มาตรานี้มีข้อวิตกอยู่ใน ๒ มติ มติแรกก็กลัวว่าผู้ว่าฯ จะไปรังแกฝ่ายบริหารท้องถิ่นโดยไม่มีความเป็นธรรม อีกมติหนึ่งก็กลัวว่าผู้ว่าฯ จะละทิ้งหน้าที่เพราะว่าไปเขียนว่าจะสอบสวนก็ได้ ผมมีข้ออภิปรายดังต่อไปนี้ครับ ข้อแรกนะครึ้น เรื่องที่กลัวว่าจะกลั่นแกล้งเป็นศาลเดี่ยวอะไรต่าง ๆ นั้น ทักษะในความเห็นผมไม่ต้องวิตก ก็เป็นอย่างที่ทางกฤษฎีกาชี้แจงนะครึ้น แต่ท่านอาจจะกลัวพวกเรามากไปหน่อยเลยไม่ชี้แจงให้หมด เรื่องนี้เจ้าหน้าที่ที่ออกคำสั่งคือรัฐมนตรี นะครึ้น ไม่ใช่ผู้ว่าฯ ผู้ว่าฯ เป็นแต่เพียงผู้กล่าวหาเสนอเรื่องไป แต่พอถึงรัฐมนตรีเป็นเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๕ บอกไว้เลยนะครึ้น ว่าตัวรัฐมนตรีต้องพิจารณาพยานหลักฐานที่เห็นว่าจำเป็นต่อการพิสูจน์หาพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องทุกอย่างแล้วฟังพยานหลักฐาน คำชี้แจง ความเห็นของคู่กรณี แล้วมาตรา ๓๐ ล็อกไว้อีก ว่าในกรณีคำสั่งนั้นกระทบถึงสิทธิของคู่กรณีก็คือผู้บริหาร อบจ. นั้นะครึ้น รัฐมนตรีต้องให้ผู้บริหารมีโอกาสที่ได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอและมีโอกาสได้โต้แย้งแสดงพยานหลักฐานของตน แล้วเมื่อจะตัดสินใจใดก็ต้องให้เหตุผลข้อเท็จจริงต่าง ๆ ให้ชัด กฎหมายนี้เป็นกฎหมายกลางที่ใช้กับทุกคำสั่ง เพราะฉะนั้นคำสั่งของรัฐมนตรีในกรณี อบจ. นั้นะครึ้น เรื่องความยุติธรรมนั้น ไม่ต้องห่วงพระราชบัญญัติกลางรับผิดชอบไว้แล้ว อย่างกรณีของผู้ว่าฯ ภูเก็ตนั้นนะครึ้น ก็เป็นอย่างที่ท่าน ส.ว. ไพฑูลย์ชี้แจง อยู่ดี ๆ ก็บอกบกร่องต่อหน้าที่ เอาออก ไม่ได้รับฟังปากคำ ข้อกล่าวหาที่ไม่ชัดเจน เป็นคำสั่งที่ผิดพลาดแน่นอนครึ้น ไปศาลปกครอง เพราะฉะนั้นกฎหมายตัวนี้ล็อกไว้แล้ว เพราะฉะนั้นไม่ต้องห่วงครึ้นว่าจะเกิดการกลั่นแกล้งได้ ผู้ว่าฯ เป็นแต่เพียงผู้นำเสนอ เพราะฉะนั้นถ้าเรื่องชัด ถูกตำรวจจับ คอร์รัปชัน สารภาพ มีสอบสวนทำไมครึ้น ก็ส่งเลย เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้ผมคิดว่ากฎหมายมีหลักประกันอยู่แล้ว ส่วนเรื่องผู้ว่าฯ จะละเลยนี้ผมคิดว่ามีหลักกฎหมายเช่นกันนะครึ้น การละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ หน้าที่กำกับดูแลท้องถิ่นมีอยู่แล้ว ถ้าไม่ทำฟ้องศาลปกครองให้ทำหน้าที่ก็ยังไม่พอ เพราะฉะนั้นกฎหมายนี้ก็เขียนไว้เท่าที่จำเป็น ก็น่าจะชอบด้วยกรอบแล้วครึ้น แล้วทำยี่ครึ้นท่านประธานฯ ที่อ่านแล้วไม่ครบ ทั้งเทศบาล ก็ดี อบจ. ก็ดี นั้นะครึ้น เหตุเพราะกฎหมายกลางพัฒนาขึ้น มีศาลปกครอง วิธีปฏิบัติราชการ

ทางปกครอง เขาก็เขียนของเขาไว้ตรงนี้ เรื่อง สดง. เคยมีก็ไม่ต้องเขียน เพราะ สดง. เดี่ยวนี้มี
อำนาจตัวเองได้ ป.ป.ช. ก็ตัวเองได้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่แก้ไขนี้เป็นแต่เพียงเพิ่มขึ้นให้
สมบูรณ์ให้เท่านั้นเองว่ากฎหมายเดิมพูดถึงแต่นายก อบจ. กฎหมายใหม่มีรองฯ มีเลขฯ
เขาก็เพิ่มรองฯ กับเลขฯ ^{ที่}ไป ส่วนโครงสร้างเดิมเป็นไปตามกฎหมายปัจจุบันทุกอย่าง
ซึ่งเท่าที่ผมวิเคราะห์แล้วก็มีกฎหมายกลางมาคุม ทุกอย่างเรียบร้อยไม่น่าเป็นปัญหาครับ
ขอบพระคุณครับ

- ๗๖/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา คนที่หนึ่ง) : ท่านประเกียรติ นาสิมมา ครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม ประเกียรติ นาสิมมา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดร้อยเอ็ด ~~คือ~~ผมได้ทบทวนมาตรา ๓๐ ที่ให้แก้ไขมาตรา ๑๕ ของพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ แล้วนี่นะครับ ~~คือ~~ผมขออภิปรายสนับสนุนการแปรญัตติของนายทวีป ขวัญบุรี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดระยอง ซึ่งตรงกับความคิดของผม อย่างไรก็ตาม ก่อนที่จะไปอภิปรายสนับสนุนตรงนี้ ผมขอกราบเรียนท่านประธานฯ ก่อนว่า ในร่างพระราชบัญญัติมาตรา ๑๕ ที่แก้ไขใหม่นี้ ~~นั้น~~ ~~ครับ~~ จริง ๆ แล้วก็ยังหละหลวม ยังไม่ครอบคลุมเสียทั้งหมด ยังมีปัญหา ในทางปฏิบัติอยู่มากพอสมควร กล่าวคือในพระราชบัญญัติฉบับนี้เขียนว่า ถ้าบุคคล ที่มีปรากฏในมาตรา ๑๕ ~~ที่~~ ~~ละเลย~~ไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือประพฤติฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน ตรงนี้ใครเป็นคนที่จะเรียกร้อง หรือใครจะเป็นคนร้อง ประชาชนหรือไม่ ถ้าหากว่าเป็นประชาชนสามารถที่จะร้องได้ผมก็สบายใจ ผ่านได้ แต่พอมาถึงว่า “ผู้ว่าราชการจังหวัดจะดำเนินการสอบสวนก็ได้” ตรงนี้ผมเห็นว่าเป็นเรื่องที่สร้างอำนาจต่อรองให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมากเกินไป ผมเห็นด้วยที่จะให้ผู้ว่าราชการจังหวัดควบคุมการกระทำที่ไม่ถูกต้อง การละเลยหรือฝ่าฝืนกฎหมายของบุคคลตามมาตรา ๑๕ ทั้งนี้ทั้งนั้นเป็นการตรวจสอบการใช้อำนาจขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเสียให้ชัดเจน เพื่อปกป้องสิทธิของประชาชน ผลประโยชน์ของประชาชน ซึ่งจะไม่ปล่อยให้บุคคลตามมาตรา ๑๕ ~~ที่~~ ~~กระทำ~~ในสิ่งที่ไม่ชอบ แต่เพื่อให้การต่อรองหรือการใช้ดุลพินิจของผู้ว่าราชการจังหวัดในการที่จะดำเนินการเรื่องนี้ ผมเห็นด้วยที่จะให้ตัดคำว่า “จะ” ออกในวรรคหนึ่งตอนท้าย ๆ ให้ตัดคำว่า “จะ” และ “ก็ได้” ออก และให้เติมคำว่า “ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการสอบสวน” ตรงนี้ไม่มีอำนาจต่อรองครับ เมื่อมีการร้องเรียนผู้ว่าราชการจังหวัดมีทางเดียวที่จะเดิน คือสอบสวน ผลจะออกมาอย่างไรนั้นเป็นหน้าที่ของประชาชนที่จะดูแลพฤติกรรมของผู้ว่าราชการจังหวัด คนนั้นต่อไปว่า ~~ให้~~ ~~ถือ~~ผลประโยชน์ต่อบุคคลตามมาตรา ๑๕ หรือไม่ หรือทำเพื่อประชาชนโดยตรง นั่นคือตามประมวลกฎหมายอาญาอย่างที่ท่านผู้มีเกียรติได้อภิปรายไปแล้ว

๑๖๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สุภาภรณ์ ๗๖/๒

เพราะฉะนั้นผมขอสนับสนุนญัตติของท่านทวีป ขวัญบุรี ที่ให้เดิมข้อความดังนี้จะรับ
มาตรา ๑๕ “ในกรณีนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด
ประธานองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือรองประธานองค์การบริหารส่วนจังหวัด
ละเลยไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือประพฤติดน
ฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน” “ให้” อันนี้ที่เดิม “ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด”
“จะ” อันนี้ชี้ต้อออกนะครับ “ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการสอบสวน” คำว่า “ก็ได้”
ตัดออกครับ ขอบคุณมากครับ

(การประชุมดำเนินมาถึงตอนนี้ นายสุชน ชาลีเครือ รองประธานวุฒิสภา
คนที่หนึ่ง ได้ลงจากบัลลังก์ โดยมอบให้ นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา
คนที่สอง ปฏิบัติหน้าที่แทน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่าน พันเอก สมคิด ครับ

- ๗๗/๑

ทัวบ้านทัวเมือง แล้วการปกครองส่วนท้องถิ่นนี้~~นะครับ~~ กฎหมายรัฐธรรมนูญกำหนดให้
 กระจายอำนาจให้ประชาชนเขาดูแลพัฒนาท้องถิ่นของเขาเอง แล้วผู้ที่ได้รับเลือกตั้ง
 เข้าไปนั้น เคียวนี้ไม่ใช่ว่าจะเป็นไปได้ด้วยความสุจริตยุติธรรมนะครับ ผู้ที่เข้าไปโดยวิธีการ
 ทุจริตนี้ก็มากมาย แล้วการปกครองท้องถิ่นถ้าหากล้มเหลวแล้ว ระดับชาติก็พลอยล้มเหลว
 ไปด้วย นิติบัญญัติระดับชาตินี้ก็ล้มเหลวไปด้วย อันนี้เป็นการไม่ถูกต้องหรือครับ
 กระทบก็เสนอแก้ที่ท่านพลตำรวจเอก ประทีป สันติประภพ ที่ได้แปรญัตติไว้ว่า
 ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการสอบสวน ถึงจะคล้อยกันว่า ถ้าหากผลการสอบสวน
 ปรากฏว่าเข้าคล้อยจองกัน แล้วผู้ต่อนท้ายก็ต้องแก้ทีละครั้ง ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด
 เสนอรัฐมนตรีใช้ดุลพินิจสั่งให้นายกองคการบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองคการบริหาร
 ส่วนจังหวัด ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือรองประธานองค์การบริหาร
 ส่วนจังหวัด พ้นจากตำแหน่ง ตามคำสั่งรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด อันนี้ไม่พอครับ ให้ดำเนินคดี
 ไปเลย จะส่งไป ป.ป.ช. หรือว่าส่งไปให้พนักงานสอบสวนดำเนินการสอบสวน ลงโทษ
 ต่อไปตามกฎหมาย นี่กระผมขอแปรญัตติอย่างนั้น ส่วนว่าข้อความท่านจะเขียนอย่างไร
 ก็กรุณาเขียนให้เข้าหลักก็แล้วกัน ขอขอบคุณครับ

๑๗๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ละไม ๑๘/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านวงศ์พันธ์ครับ

นายวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง (พังงา) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผมวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง สมาชิกวุฒิสภาของจังหวัดพังงาได้รับท่านประธานฯ ครับ ผมอ่านมาตรา ๓๐ ซึ่งให้แก้ไขมาตรา ๑๕ นี้ในครั้งแรกก็รู้สึกตกใจว่าเอ๊ะเป็นอย่างไร จะปล่อยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดใช้ดุลพินิจดำเนินคดีหรือไม่ดำเนินคดีต่อบุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งมานั้น ผมคิดว่าน่าจะไม่ใช่ชอบด้วยกฎหมาย แต่อย่างนี้ครับ ในความเข้าใจของผมอย่างนี้ดูรับว่า คำว่า "การสอบสวน" ในมาตรานี้มิใช่เป็นการสอบสวนในคดีอาญา ทั้งนี้เพราะเหตุว่าท่านประธานฯ นายกองศ์การบริหารส่วนจังหวัดก็ดี นายกองศ์การบริหารฯ หรือรองประธานฯ ตำแหน่งต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ตามมาตรา ๑๕ นี้เป็นการเลือกตั้งมาจากประชาชน เป็นอำนาจการบริหารส่วนท้องถิ่น เพราะเราให้ประชาชนเลือก ประชาชนทั้งจังหวัดเลือกขึ้นมา แต่ผู้ว่าราชการจังหวัดนี้เป็นส่วนหนึ่งของราชการส่วนภูมิภาคเป็นการแต่งตั้ง เพราะฉะนั้นถ้าเราจะให้ส่วนภูมิภาคไปปลดหรือไปสอบสวนและเด็ดขาดเหมือนกับดำเนินคดีอาญานั้นผมคิดว่าน่าจะไม่ใช่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นคำว่า "สอบสวน" ในที่นี้หมายถึงสอบสวนทางการปกครอง แล้วตัวผู้ว่าราชการจังหวัดเองตามมาตรานี้ก็ไม่มีอำนาจเด็ดขาดที่จะให้นายกองศ์การบริหารส่วนจังหวัดหรือบุคคลต่าง ๆ ที่ปรากฏนี้~~นี้~~ออกจากตำแหน่งท่านประธานฯ ครับ โดยปกติแล้วเรามีกฎหมายอีกฉบับหนึ่งคือพระราชบัญญัติวิธีการปกครอง เขาพูดรายละเอียดถึงวิธีการต่าง ๆ เกี่ยวกับการปกครองทั้งหมด กฎหมายฉบับนี้เป็นเพียงแต่ทำให้ผู้ว่าฯ จะสอบสวนเกี่ยวกับทางปกครองในเบื้องต้นเท่านั้น เพื่อเสนอต่อรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นตรงนี้เองครับผมคิดว่าทำให้ดุลพินิจต่อผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นน่าจะเป็นการถูกต้องแล้ว เพราะว่าในบางกรณีถ้าเราให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดไปทั้งหมด ลองคิดดูครับท่านประธานฯ ครับ เรื่องเล็กเรื่องน้อยผู้ว่าฯ ก็จะสอบสวนทั้งหมด แล้วก็ดำเนินการไปสู่ความขัดแย้ง เป็นความขัดแย้งทางปกครอง ในจังหวัดมีผู้ว่าฯ อยู่แล้วสามารถใช้ซีไอโอได้อยู่แล้ว เรื่องเล็กเรื่องน้อยผู้ว่าฯ ไปสอบสวนหมด องค์การบริหาร

LIRT

๑๗๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ละไม ๑๘/๒

ส่วนท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนภูมิภาคจะทำอะไรก็ทำไม่ได้ วัน ๒ วันผู้ว่าฯ ก็สอบสวน วัน ๒ วันก็สอบสวน ก็ทำอะไรไม่ได้ ความขัดแย้งในพื้นที่ก็จะมามากขึ้น ถ้าเราไปเขียน บังคับผู้ว่าฯ ที่ต้องทำ แต่ถ้าเราเขียนเปิดโอกาสให้ดุลพินิจครับ ผมว่าจะเป็นวิธกลาย ความตึงเครียดระหว่างส่วนภูมิภาคกับส่วนท้องถิ่นได้ เรื่องใหญ่ ๆ ผู้ว่าฯ ถึงจะสอบสวน เรื่องเล็ก ๆ ปลดปล่อยไปครับ เพราะอะไรก็ตามแต่ ถ้าจะดำเนินคดีอาญานั้นเขาจะมีผู้ร้องทุกข์ อยู่แล้ว มีผู้เสียหายในกรณีเรื่องนั้นอยู่แล้ว ดำเนินคดีไปได้อยู่แล้วตามพระราชบัญญัติ วิธีราชการทางปกครองอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นตรงนี้ผมคิดว่าการให้ดุลพินิจต่อผู้ว่าฯ ที่จะ ยึดหยุ่นในบางเรื่องบางรายนั้นเป็นสิ่งถูกต้องอยู่แล้วครับ ขอยืนยันว่าคำว่า "สอบสวน" ในมาตรานี้มิใช่เป็นการสอบสวนดำเนินอาญาครับ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : นายแพทย์ประสิทธิ์ครับ

นายประสิทธิ์ พิฑูรกิจจา (นครสวรรค์) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ ผม นายแพทย์ประสิทธิ์ พิฑูรกิจจา จากนครสวรรค์ ความจริงผมเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ หลายท่าน ที่เห็นด้วยก็เพราะว่าอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดมาจากข้าราชการประจำ อบจ. หรือนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มาจากการเลือกตั้งของพี่น้องประชาชน จะสังเกตดู ถ้าเป็นการเลือกตั้งสภาใหญ่นี้ คณะรัฐมนตรีก็มาจากการเลือกตั้ง ไม่ว่าจะเป็นเขตหรือว่า บัญชีรายชื่อก็สามารถไปควบคุม เป็นอำนาจบริหารควบคุมข้าราชการประจำ สามารถให้คุณ ให้โทษครับ แต่ในทางกลับกันพอลงไปถึงจังหวัดทำไมกลับตาลปัตรไปอย่างนั้นอีก อำนาจข้าราชการประจำสามารถสืบสวนเอาผิดกับข้าราชการการเมือง แปรลงไปนิดหนึ่งครับ และอีกอย่างหนึ่งข้าราชการประจำที่เป็นใหญ่ในระดับจังหวัดคือระดับผู้ว่าราชการจังหวัด ก็ดูแลทั้งจังหวัดอยู่แล้ว ทุกเรื่องอยู่แล้ว นี่จะมาดูแลการเมืองซึ่งมาจากการเลือกตั้งด้วย ผมว่าจะให้อำนาจเขาเกิน ไปได้หนึ่งครับ และในกรณีอย่างนี้นายก อบจ. กับทางจังหวัด มักจะทำงานประสานกันอยู่แล้วโดยปกติ แล้วก็ถ้ามีความพอใจถูกต้องซึ่งกันและกันมีอะไร ช่วยเหลือกันได้

- ๑๕/๑

แต่ถ้ามีอะไรผิดใจกันเล็กน้อย ผู้ว่าการจังหวัดสามารถดำเนินคดีได้ ลงโทษได้ แม้กระทั่ง
 สั่งให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาให้ถอนพ้นจากตำแหน่ง ผมว่าไม่เกิด
 ความเป็นธรรม ถ้าจะให้ดีที่สุดเรามีองค์กรอิสระอยู่แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ป.ป.ช. ป.ป.ง.
 สตง. ทำไมไม่ให้อำนาจพวกนี้เขา และเรื่องที่เกิดขึ้นนักการเมืองทั่ว ๆ ไปส่วนมากก็อันไหน ^{เป็นไว้}
 ทจริตทั้งนั้น เรื่องผิดกฎหมาย ผิดรัฐธรรมนูญ ไม่ค่อยมี เรื่องส่วนตัวก็น้อยเหลือเกิน สามารถ
 อภิปรายได้ อธิบายให้คนเข้าใจได้แต่เรื่องการทุจริตซ่อนเงื่อนแล้วก็ลึกซึ้งยากที่จะเอามาลง
 โทษได้เหลือเกิน เพราะฉะนั้นอำนาจคนที่ตัดสินใจจริง ๆ ^{ต้องอยู่กับ} ต้องอยู่องค์กรอิสระ เพราะฉะนั้น
 ป.ป.ช. ต้องมีบทบาท ไม่อย่างนั้นตั้งเขาขึ้นมาทำไม จะไปให้อำนาจข้าราชการประจำ
 ตรวจสอบเป็นไปยาก มีแต่นักการเมืองตรวจสอบข้าราชการประจำ นี่กลับจะให้ข้าราชการ
 ประจำตรวจสอบนักการเมือง ผมว่าไม่ถูก เพราะฉะนั้นผมเห็นด้วยกับหลายท่านที่แปรญัตติ
 ไปว่า น่าจะให้องค์กรอิสระ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรอิสระที่เราแต่งตั้งขึ้นจากวุฒิสมาชิกจะ
 ให้ความเป็นธรรมที่สุด เพราะฉะนั้นผมก็ยังเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ นอกจากนั้นผมขอว่า
 การที่จะให้ผู้ว่าราชการจังหวัดจะดำเนินการสอบสวนก็ได้ ขอเปลี่ยนเป็น ให้ผู้ว่าราชการ
 จังหวัดร้องเรียนต่อองค์กรอิสระ เป็นต้นว่า ป.ป.ช. ป.ป.ง. หรือ สตง. แล้วนอกจากนั้น
 พรรคสองที่จะให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอให้รัฐมนตรีน่าจะเพิ่มไปว่า รัฐมนตรีมหาดไทย
 ซึ่งใช้ดุลพินิจสั่งให้นายกองกำกับการบริหารส่วนจังหวัดหรือว่ารองนายกฯ ประธานสภาหรือ
 รองประธานสภา อบจ. พ้นจากตำแหน่ง ผมว่ายังไม่ถูกต้องว่าน่าจะเป็นการสืบสวนในกรณี
 ที่กระทำความผิดก่อนเป็นเบื้องต้น นอกจากผิดแล้วต้องมีบทลงโทษตามกฎหมายด้วย
 ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่าน พลตำรวจเอก ประทิน อีกครั้งครับ

พลตำรวจเอก ประทิน สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่าน
 ประธานฯ ครับ ขอบพระคุณครับ ที่กระผมได้ขอแปรญัตติไว้ในขั้นต้นนั้น ผมยังไม่ได้
 อธิบายชัดเจนให้ชัดเจนว่า ผมนั้นมีความประสงค์ว่าต้องให้มีการสอบสวนเรื่องถึงจะถึง

รัฐมนตรี ถ้าไม่มีการสอบสวนจะไม่ถึงรัฐมนตรี เมื่อถึงรัฐมนตรีแล้วจะมีการวินิจฉัยให้เป็นไปตามที่กฎหมายวิธีพิจารณาศีกษาปกครอง เป็นอย่างนั้นท่านประธานฯ ครับ เพราะฉะนั้นขอให้ท่านประธานฯ ได้กรุณาฟังในการอภิปราย อย่าไปบอกว่ามีการคานกันอยู่แล้ว ผู้ว่าราชการฯ ทำอย่างนั้นทำอย่างนี้ แต่ว่าเราต้องการให้เห็นว่าเมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำผิดตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ ๓ หลักเกณฑ์ ละเลยปฏิบัติ ผ่าฝืน เมื่อเข้าหลักเกณฑ์อันนี้แล้วต้องมีการสอบสวน ท่านประธานฯ ครับ เมื่อเป็นการสอบสวนแล้วมีมูลก็ส่งรัฐมนตรี ไม่มีมูลก็พับไป อันนั้นไม่ว่า แต่ต้องมีการสอบสวน ไม่ใช่ว่าพบแล้วทำก็ได้ไม่ทำก็ได้ ท่านประธานฯ ครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสมพงษ์ครับ เดี่ยวอาจารย์แก้วสรรต่อเลยนะครับ

นายสมพงษ์ สระกวี (สงขลา) : ท่านประธานฯ ครับ ผม สมพงษ์ สระกวี สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดสงขลา นี้ก็มาตรา ๓๐ ใน ๓๓ มาตรา ซึ่งผมก็ไม่ประสงค์จะให้เสียเวลาสภาแห่งนี้ แต่กระผมเห็นว่า ได้มีเพื่อนสมาชิกฯ บางท่านที่อภิปรายทำให้เกิดความไขว้เขวไปเป็นสำคัญ นั่นก็คือในมาตรา ๓๐ หรือมาตรา ๑๕ นั้น การให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดในการดำเนินการสอบสวนนั้นได้ระบุไว้ชัดเจนว่าเป็นการละเลย ไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่หรือไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่หรือต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน คนละประเด็นกับเรื่องทุจริตคอร์รัปชัน ซึ่งสามารถนำเสนอต่อ ป.ป.ช. ได้ หรือแม้กระทั่งการที่ไปประมุขใช้บริษัทของตนเองทางตรง ทางอ้อมอะไรพวกนี้ ล้วนแต่เป็นคนละเรื่องเดียวกัน - - -

เพราะฉะนั้นการที่เพื่อนสมาชิกฯ พยายามจะชี้ให้เห็นว่าการให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัด ในการดำเนินการสอบสวนหรือเสนอต่อรัฐมนตรีนั้นเป็นการปฏิเสธอำนาจขององค์กรอิสระ ที่เรียกว่า ป.ป.ช. นั้น กระผมเห็นว่าจะทำให้ไขว้เขวได้อย่างสำคัญ เพราะในมาตรา ๗๕ หรือมาตรา ๓๐ ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ^{นั้น} ได้อำนาจว่าด้วยการปฏิบัติตาม อำนาจหน้าที่ หรือ ได้เพิ่มมาแค่ความสงบเรียบร้อยของประชาชนเท่านั้น มิได้เกี่ยวกับ เรื่องของการทุจริตคอร์รัปชันหรือเรื่องอื่น ๆ ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่โดยตรงของ ป.ป.ช. ดังนั้นองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นซึ่งจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ป.ป.ช. ไม่ว่าจะการยื่นบัญชีทรัพย์สิน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการให้บริษัทลูก บริษัทตนหรือพวกพ้องเข้าประมูลงาน ในหน่วยงานที่ตนดูแลอยู่หรือการประพตติทุจริตมิชอบมีการ โกงกินใด ๆ กระผมเห็นว่า อำนาจของ ป.ป.ช. ก็ยังปฏิบัติได้โดยสมบูรณ์อยู่ เพียงแต่มาตรานี้เป็นเรื่องของการปฏิบัติ ตามหน้าที่หรือไม่ ~~ตามหน้าที่~~ หรือเรื่องความสงบเรียบร้อยของประชาชนเท่านั้น กระผม จึงขออนุญาตเห็นว่าควรจะยื่นตามเดิม ขอขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญอาจารย์แก้วสรรครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนประธานฯ ที่เคารพ ผม แก้วสรร อติโพธิ ในฐานะกรรมการ ใคร่ขออภิปรายเพื่อความกระจ่างอีกนิดเดียวครับ ท่านประธานฯ ครับ คือเรื่องนี้เป็นเรื่องให้พ้นจากตำแหน่ง เรื่องคอร์รัปชันอะไรต่าง ๆ ป.ป.ช. เขาจัดการได้ เราไม่เขียนไว้เขาก็มีอำนาจหน้าที่ แต่เป็นเรื่องลงโทษทางอาญา เรื่องอะไรต่าง ๆ สดง. ก็เป็นเรื่องแก้ไขการประมูลหรือสั่งปรับ แต่ถ้าพ้นจากตำแหน่ง หรือไม่พ้น ^{นี้} คนที่รับผิดชอบจะเอาคนชั่วมานั่งอยู่ในตำแหน่ง ตรงนี้ก็คือรัฐมนตรี กระทรวงมหาดไทย ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นแต่เพียงผู้มีอำนาจกล่าวหา กฎหมายนี้เขาเขียนไว้เท่านั้นเองว่า จะสอบสวนหรือไม่ก็ได้ ถ้าเรื่องชัด สาระภาพ หนังสือพิมพ์ลงข่าว ก็ไม่ต้องเสียเวลาสอบสวนก็ส่งไปให้รัฐมนตรี และไม่ว่ากรณีใดนี้ละเว้นไม่ได้ครับ ไม่ว่าชัดหรือไม่ชัด ถ้าเรื่องชัด ๆ ลงหนังสือพิมพ์ก็ต้องส่ง เพราะฉะนั้นการที่ว่าสอบสวนก็ได้ หมายถึงว่าจะจำเป็นสอบสวนหรือไม่ก็ได้ แต่หน้าที่ยังอยู่ ต้องเสนอ ถ้าไม่เสนอก็ผิดวินัย ส่วนปัญหาเรื่องความยุติธรรมที่นายกฯ หรือผู้บริหารท้องถิ่นจะ ได้รับก็อย่างที่ผม

และทางกฤษฎีกาและท่านวงศ์พันธ์ได้ชี้แจง ผู้ว่าฯ เป็นแต่เพียงผู้กล่าวหาครับ คนที่จะสั่งก็คือรัฐมนตรี ความยุติธรรมจะอยู่ที่ในชั้นพิจารณาของรัฐมนตรี ซึ่งมีกฎหมายวิธีปฏิบัติราชการบอกไว้หมดแล้วที่ต้องตั้ง ต้องสอบสวน ต้องฟังเขา ผู้ต้องให้เหตุผล ข้อเท็จจริงต่าง ๆ เพราะฉะนั้นไม่ต้องวิตกว่าจะเกิดการกลั่นแกล้งกันได้ แต่เป็นความรับผิดชอบของรัฐที่เมื่อเอาอำนาจไปให้ท้องถิ่นให้ชาวบ้านเลือกกันแล้ว ถ้าคนชั่วขึ้นมาจะปล่อยให้ประชาชนไล่ไม่ได้ บางทีไล่แล้วหัวเป็นรูนะครับ เพราะฉะนั้นรัฐต้องรับผิดชอบไม่ให้คนชั่วขึ้นมาแล้วก็วางทิศทางไปจนถึงรัฐมนตรีแล้วความเป็นธรรมก็คุ้มกันหมดแล้ว ถ้าละเว้นหน้าที่ก็มีกฎหมายอื่นกำกับอยู่แล้ว เรื่อง ป.ป.ช. เรื่อง สตง. ไม่ต้องเขียนเขาก็มีอำนาจอยู่แล้ว ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ก่อนจะขอมติที่ประชุม เชิญท่านรองอธิบดีกรมการส่งเสริมการปกครองครับ

นายวัชชัย พิทักษ์ (ผู้ชี้แจง) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ
 ขออนุญาตสั้น ๆ ครับ จริง ๆ แล้วเรื่องของการกำกับดูแลที่เรากำลังพูดถึงมาตราบนี้ จริง ๆ
 ไม่ได้มีเฉพาะมาตราบนี้มาตราเดียว ถ้าเผื่อจะเปิดดูในกฎหมายปัจจุบัน เริ่มมาตั้งแต่
 มาตรา ๗๗ มาตราที่ชี้ให้เห็นว่าผู้ว่าราชการจังหวัดต้องรับผิดชอบในการกำกับดูแล
 ถามว่ารับผิดชอบเรื่องอะไร รับผิดชอบในการที่จะต้องดูแลให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้
 ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ ความรับผิดชอบของ
 ผู้ว่าราชการจังหวัดอยู่ตรงนั้น เพราะฉะนั้นผมคิดว่าไม่น่าจะเป็นประเด็นที่เป็นห่วงว่า
 ผู้ว่าราชการจะละเว้น ในมาตรา ๗๗ ก็ยังเขียนต่อไปอีกว่า ในกรณีให้มีอำนาจในการ
 สอบสวนข้อเท็จจริง แล้วก็พูดถึงเรื่องของการระงับยับยั้งกรณีที่ทำอะไร ไปแล้วจะก่อให้เกิด
 ความเสียหายแล้วก็รับรายงานรัฐมนตรีเพื่อให้พิจารณาว่าที่ผู้ว่าราชการจังหวัดระงับ
 ไม่ให้ทำนั้นเป็นสิ่งที่ชอบหรือไม่ อันนี้คือสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนมาตรา ๗๕ มาตรา ๗๕ นี้เป็น
 มาตราที่จะต้องสั่งให้พ้นเมื่อสอบสวนแล้วมีความเห็นว่ากระทำความผิดจริงต้องสั่งให้พ้น
 คือการแก้ไขความเสียหายอย่างถาวร มาตราที่เหตุผลที่เขียนบอกว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดจะ
 สั่งให้ดำเนินการสอบสวนก็ได้ ก็หมายความว่าถ้าดำเนินการสอบสวนแล้วปรากฏจริง
 ต้องรายงานรัฐมนตรีแล้วก็เพื่อให้ใช้ดุลพินิจในการจะสั่งให้พ้นหรือไม่ โทษของนายก
 องค์การบริหารส่วนจังหวัดนี้ไม่เหมือนข้าราชการ ข้าราชการมีการกระทำผิดก็ดูตามฐาน
 ของความผิดว่าถ้าผิดไม่มากก็ภาคทัณฑ์ไล่ไปเรื่อยตั้งแต่ลดขั้น ตัดเงินเดือน จนถึงไล่ออก
 ปลดออก แต่ว่าการกระทำความผิดของนายกฯ ตามมาตราบนี้ถ้าสอบสวนแล้วก็ต้องเสนอเพื่อ
 ที่จะให้พ้นจากตำแหน่งอย่างเดียว อาจจะมีบางกรณีที่ผู้บริหารท้องถิ่นนี้ละเว้นหรือปฏิบัติ
 โดยไม่ชอบ แต่มีบางกรณีที่ยังไม่ถึงขั้นที่จะต้องให้เขาพ้น เพราะว่าความผิดนี้มีอยู่หลาย
 ลักษณะด้วยกัน ผิดนิดหน่อย ผิดมาก เพราะฉะนั้นบางครั้งเมื่อเจออะไรที่ผิดแล้วนี้ก็ยัง
 ไม่จำเป็นต้องสอบสวน เรียกนายกฯ มาแล้วก็ว่ากล่าวตักเตือนแล้วก็บอกอย่าทำอีก อันนี้คือ
 มาตรการทางปกครอง เรื่องของการกำกับดูแล ส่วนมาตรการถึงขั้นทุจริต ถึงขั้นทางแพ่ง
 มีกฎหมายเขียนไว้แล้ว ถึงแม้ว่าเขาจะมีมูลกรณีที่ทุจริต ผู้ว่าราชการจังหวัดได้ข้อเท็จจริง
 เพียงนิดเดียวก็ทำได้เพียงแต่ส่งไปยัง ป.ป.ช. ตัวเองไม่มีอำนาจในการสอบสวน เพราะว่า
 อำนาจการสอบสวนเรื่องของทุจริต ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการนั้น บัดนี้เป็นอำนาจ

๑๗๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สมบูรณ ๘๑/๒

ของ ป.ป.ช. ในฐานะพนักงานสอบสวน ผู้ว่าฯ ก็ไม่มีอำนาจ ต้องส่งอย่างเดียว ให้ ป.ป.ช. ดำเนินการ กรณี สตง. ก็จะเกี่ยวกับเรื่องของการตรวจบัญชีการเงิน กฎหมาย สตง. เขาบอกไว้ว่า ถ้า สตง. ซึ่งมีมูล หน่วยรับแจ้งต้องดำเนินการอย่างไรบ้าง ถ้าทางอาญา ต้องดำเนินการอย่างไร ถ้าทางแพ่งต้องปฏิบัติตามกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องของการความรับผิดชอบทางละเมิด กลไกทุกอย่างมีเขียนไว้หมดแล้ว เพราะฉะนั้นกรณีนี้ก็เพียงแต่ทำให้ผู้ว่าราชการจังหวัดคว่ำเรื่องที่จะอาจจะไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติโดยไม่ชอบ หรือประพฤติดนนี้มีกรณีหนักกรณีเบา ถ้ากรณีถึงขั้นที่จะต้องสอบสวนแล้วรายงานต่อรัฐมนตรีเพื่อมีความเห็นสั่งให้พ้นก็ดำเนินการไปตามนั้น แต่อำนาจการกำกับดูแลต้องดำเนินการตามมาตราตั้งแต่มาตรา ๘๘ มาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านประเกียรติมีอะไรครับ

นายประเกียรติ นาสิมมา (ร้อยเอ็ด) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม ประเกียรติ นาสิมมา สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดร้อยเอ็ด คือตามที่ฟังคำชี้แจงของท่านผู้ชี้แจงนี้ผมยังข้องใจอยู่นิดหนึ่ง คือร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เราให้อำนาจผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ตรวจสอบการใช้อำนาจของท้องถิ่นแทนประชาชน ไม่ใช่การปกครอง เป็นการตรวจสอบการใช้อำนาจ และพระราชบัญญัติมาตรา ๘๕ ก็เขียนไว้ชัดเจน ถ้าหากว่าทำอย่างที่ท่านพูดถึงนี้ผมตกใจ ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น คือถ้าเห็นว่ามีชื่อตามมาตรา ๘๕ นี้ปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่แล้วผู้ว่าฯ เรียกมาดักเตือนอย่างนี้คงไม่ใช่การตรวจสอบการใช้อำนาจ เป็นเรื่องการปกครองนี้ผมยอมรับ แต่อย่างไรก็ตาม ในวรรคสองนี้ถ้าหากว่าการตรวจสอบการใช้อำนาจเช่นนั้นแล้วไม่จริงก็มีพูดไว้ว่า ถ้าไม่จริงก็ไม่ต้องรายงานไปที่รัฐมนตรี แต่ถ้าจริงนั้นถึงรายงาน แต่คำว่าจริงหรือไม่จริงที่ประชาชนจะได้ตรวจสอบการใช้อำนาจผู้ว่าฯ ในการตรวจสอบบุคคลตามมาตรา ๘๕ นี้ได้ นี่คือความหมายของมาตรานี้ ผมจึงอยากจะขอสนับสนุนให้แก้ไขตามที่คุณทวีป ขวัญบุรี ที่เสนอว่าให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการสอบสวน เป็นอย่างนี้เลยครับ ขอบคุณมากครับ

- ๘๒/๑

LIRT

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่าน พลตำรวจเอก ประทิน คว้า

พลตำรวจเอก ประทิน สันติประภพ (กรุงเทพมหานคร) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผมยังติดใจคำชี้แจงของผู้ชี้แจงครบท่านประธานฯ ครับ เพราะในเรื่อง ๓ เรื่องที่ปรากฏในร่างกฎหมายฉบับนี้ การกระทำการละเลยไม่ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่หรือปฏิบัติไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ ๓. ประพฤติตนฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชนนี้ ทั้ง ๓ หลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายนี้ไม่ใช่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะเป็นผู้พบเอง คนในท้องถิ่นจะเป็นคนร้องเรียนขึ้นมาก็ได้ เป็นการกล่าวหากันก็ได้ ถ้าไม่มีการสอบสวนนี้ท่านจะรู้ข้อเท็จจริงได้อย่างไรว่าเขาถูกกล่าวหากระทำผิดจริงหรือไม่ แต่ว่ากฎหมายที่เขียนไว้ในร่างเดิมนั้นในร่างปัจจุบันนี้พิจารณาว่าเมื่อได้รับการร้องเรียนแล้วนี้จะสอบสวนก็ได้ ไม่สอบสวนก็ได้ อย่างนี้ ~~ซึ่ง~~ ไม่ถูก มันน่าจะไม่ต้อง ท่านประธานฯ คว้า เขาถึงขอให้แก้ไขว่า ถ้ามีการกระทำผิดเข้าหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ๓ หลักเกณฑ์นี้แล้ว ~~ที่~~ เมื่อมีประชาชนมาร้องเรียนก็คิดหรือว่าผู้ว่าราชการจังหวัดพบก็คิดนี้ จะต้องทำการสอบสวน ท่านประธานฯ คว้า ถ้าสอบสวนแล้วมีมูลความผิดก็เสนอไปที่ รัฐมนตรี ถ้าไม่มีก็ระงับได้ ท่านประธานฯ คว้า ผลอย่างนั้น คือผลของกฎหมาย ตามมาตรานี้ถ้าผมเข้าใจไม่ผิดต้องการจะขจัดนายกฯ ก็ดี รองนายกฯ ก็ดี ประธานฯ ก็ดี รองประธานฯ ก็ดีที่ไม่ใช่คนดี หลังจากได้รับการเลือกตั้งมาแล้วไม่เป็นคนดี ให้พ้นจากตำแหน่งให้ทันท่วงที เพื่อผลประโยชน์ในการบริหารราชการให้จังหวัดนั้น ๆ ท่านประธานฯ คว้า ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ขอเรียนเชิญท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติที่เคารพที่อยู่ข้างนอกได้กรุณาเข้ามาลงมติในมาตรา ๓๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๕ ครับ สำหรับความในมาตรา ๑๕ ที่บัญญัติไว้และผ่านสภาผู้แทนราษฎรมาแล้วมีความดังนี้ ผมทบทวนให้นึกหนึ่งเพื่อความชัดเจนในการลงมติ “ในกรณีที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด ละเลยไม่ปฏิบัติตามหน้าที่หรือปฏิบัติไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ หรือ

๑๘๑

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สรุบท ๘๒/๒

ประพฤติก้นฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยของประชาชน” ความเคิมว่า “ผู้ว่าราชการจังหวัด จะดำเนินการสอบสวนก็ได้” มีผู้แปรญัตติแก้ความตอนท้ายนี้คือท่านทวีป ขวัญบุรี ท่านพลตำรวจเอก ประทีน สันติประภพ และ พันเอก สมคิด และมีผู้อภิปรายสนับสนุน อีกจำนวนพอสมควร ขอแปรญัตติแก้เป็น “ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดดำเนินการสอบสวน” อันนี้เป็นประเด็นหนึ่ง การแก้ไขอีกประเด็นหนึ่งคือของท่านไพบูลย์ อุบัติศฤงค์ ขอเพิ่ม ความในวรรคสองของมาตรา ๑๕ เข้ามาว่า “ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งนั้น ในกรณี ของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือ ส่งเรื่องให้สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ ในวงราชการหรือสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินดำเนินการสอบสวน” มี ๒ ประการที่สำคัญนี้ X ที่แปรญัตติมา จะขอถามมติที่ประชุมว่าถ้าหากว่าท่านเห็นด้วยกับการแก้ไขของกรรมาธิการ กรรณาคดปุม เห็นด้วย ถ้าหากว่าท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะคงไว้ตามร่างเดิมกรรณาคดปุม ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนครับ พร้อมแล้วปิดการลงคะแนน ~~ครับ~~ รวมคะแนนได้ครับ X (มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๕๒ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๘๗ คะแนน)

- ๘๓/๑

๑๘๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อังกรिया ๘๓/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เห็นด้วยกับการแก้ไข ๕๒ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๘๗ คะแนน คือให้คงไว้ตามร่างเดิม เชิญท่านเลขาธิการดำเนินการต่อไป อีก ๒ มาตราครับ

นายสุรพงษ์ มาสะวิสุทธิ (รองเลขาธิการวุฒิสภา ปฏิบัติหน้าที่แทนเลขาธิการวุฒิสภา) :

มาตรา ๓๑ ให้ยกเลิกวรรคสามของมาตรา ๘๐ แห่ง พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒

มาตรา ๓๒ บรรดาสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกองคํการบริหารส่วนจังหวัด และรองนายกองคํการบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ดำรงตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะครบอายุของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือมีการยุบสภา

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕ มาตรา ๑๘ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๕/๑ มาตรา ๓๕/๒ มาตรา ๓๕/๓ มาตรา ๓๕/๔ มาตรา ๓๕/๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๔๔/๑ มาตรา ๔๔/๒ มาตรา ๔๔/๓ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๕/๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับจนกว่าจะครบอายุของสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือมีการยุบสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดและมีการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น หลังจากวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และให้นำบทบัญญัติเดิมก่อนการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแทนในระหว่างเวลาดังกล่าว

มาตรา ๓๓ บรรดาบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ระเบียบและข้อบังคับที่กำหนดการจ่ายเงินเดือน เงินประจำตำแหน่งและประโยชน์ตอบแทนอย่างอื่นของนายกองคํการบริหารส่วนจังหวัด รองนายกองคํการบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองคํการบริหารส่วนจังหวัด ที่ปรึกษานายกองคํการบริหารส่วนจังหวัด กรรมการสภาองค์การบริหาร

๑๘๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

อัญริยา ๘๓/๒

ส่วนจังหวัด และการจ่ายเงินค่าเบี้ยประชุมให้แก่กรรมการที่สภาองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดแต่งตั้งขึ้น ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้ต่อไป
จนกว่าจะได้มีการออกระเบียบตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้”

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : มีท่านวิชิต พูลลาภ ยื่นคำแปรญัตติเพิ่มความในมาตรา ๓๓/๑
เชิญท่านวิชิต พูลลาภ ครี

นายวิชิต พูลลาภ (พิจิตร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม วิชิต
พูลลาภ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดพิจิตร ขอแปรญัตติให้เพิ่มเป็นบทเฉพาะกาลในมาตรา ๓๓
เป็นมาตรา ๓๓/๑ ให้นำบทบัญญัติตามมาตรา ๓๕ ว่าด้วยการเลือกตั้งนายกองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดซึ่งมาจากประชาชนโดยตรง ให้มีผลบังคับใช้ในการเลือกตั้ง ปี ๒๕๕๑
เหตุผลท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผมเห็นด้วยในร่างกฎหมายฉบับนี้เป็นส่วนใหญ่ X
ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้แปลกอย่างยิ่งที่มีการตั้งกรมการเต็มสภา แล้วเป็นนอ้าศรรยไม่ได้
มีการแก้ไขแม้แต่วงเล็บเดียว อย่างไรก็ตามแต่มาตราเลขอื่น วงเล็บเดียวก็ไม่มีมีการแก้ไข X
คือสภาแห่งนี้ไม่สามารถแก้ไขแม้แต่วงเล็บเดียวเป็นที่น่าอศรรยเป็นอย่างยิ่ง
ในมาตรา ๓๕ ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมาจากการเลือกตั้งจากประชาชน
โดยตรงนั้น กระผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งเป็นการกระจายอำนาจให้กับประชาชน ประชาชน
เท่านั้นที่จะเป็นใหญ่ในแผ่นดินได้เลือกตั้งผู้บริหารในจังหวัดของตัวเอง แต่ผมเห็นควรจะ X
ชะลอไว้สัก ๔ ปี เพราะรอดผลการปฏิรูปการบริหารของเทศบาลขององค์การบริหาร
ส่วนตำบลที่มีการเลือกตั้งนายกเทศมนตรีหรือนายก อบต. มาจากประชาชนโดยตรง-----

- ๘๔/๑

LIRT

๑๘๔

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

นนทพร ๘๔/๑

ดูความพร้อมของ อบจ. ที่มีพื้นที่ซ้ำซ้อนกับเทศบาลและ อบต. ดูความพร้อมของประชาชน และผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดว่า ไม่ว่าเรื่องอายุ ไม่ว่าเรื่อง วุฒิการศึกษา ไม่ว่าว่าด้วยการปรับปรุง อบต. เทศบาลว่ามีความสอดคล้องกับ อบจ. มากน้อยเพียงใด มีปัญหาอย่างไรหรือไม่ และปัญหาอื่น ๆ ซึ่งสมาชิกฯ ผู้มีเกียรติได้ อภิปรายตลอดทั้งวันก่อนและวันนี้ ดูการปฏิบัติการของผู้ว่าฯ ซื่อโอว่าจะกำกับดูแล อบจ. ตามกฎหมายใหม่นี้เป็นประการใด ดูความพร้อมของราชการบริหารส่วนภูมิภาคและ บริหารส่วนท้องถิ่นว่าประสานงานกันดีเพียงใด สมควรถ้ามีปัญหา ๔ ปีข้างหน้าเลือกผู้ว่าฯ โดยตรงไปเสียเลยจะดีหรือไม่ ~~นะครั้บ~~ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ผมจึงเห็นควรมีบทเฉพาะกาล ให้มาตรา ๓๕ นี้ว่าด้วยการเลือกตั้งนายก อบจ. มาจากประชาชนให้มีผลบังคับในปี ๒๕๕๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญอาจารย์วัลลภครับ

นายวัลลภ ตั้งคณานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม วัลลภ ตั้งคณานุรักษ์ สมาชิกวุฒิสภา คือผมเองก็มีโอกาสได้พิจารณากฎหมายใน ขั้นตอนของสมาชิกวุฒิสภามากี่ ๗ ปีมาแล้ว ~~นะครั้บ~~ ปกติการออกบทเฉพาะกาลมักจะออก เพื่อให้เกิดความพร้อมในการดำเนินการ เช่น ออกกฎกระทรวงบ้าง ออกระเบียบบ้าง หรือ อาจบังคับใช้กฎหมายบ้าง ที่ผ่านมามีเคยเห็นอะไรที่วางไว้เกิน ๑ ปี ไม่เคยมี ~~ครั้บ~~ บทเฉพาะกาลที่ยาวเหยียดขนาดนั้น ผมคิดว่าไม่ได้อยู่ในระบบของกระบวนการ ร่างกฎหมายเลย ขออนุญาตทักท้วงประเด็นนี้ ไม่เห็นด้วยเลย ~~ครั้บ~~ ท่านประธานฯ ขอขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านณรงค์ นุ่นทอง ครับ

นายณรงค์ นุ่นทอง (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม ณรงค์ นุ่นทอง สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครศรีธรรมราช ขออนุญาตสั้น ๆ เท่านั้น แหละ ~~ครั้บ~~ ท่านประธานฯ กระผมไม่เห็นด้วยกับคำแปรญัตติของท่านสมาชิกฯ ผู้มีเกียรติ ที่ได้อภิปรายมา ผมคิดว่าสมาชิกวุฒิสภาได้ใช้เวลา ๓ วันในการพิจารณากฎหมายนี้จะเรียกว่าเราพิจารณาแบบสุกเอาเผากินคงไม่ได้ พิจารณาโดยรอบคอบแล้ว ๓ วัน ๓๓ มาตรา

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

นนทพร ๘๔/๒

และลงมติขึ้นตามร่างเดิมไปทั้งหมด โดยไม่มีการแก้ไข คำว่า “ไม่มีการแก้ไข” นั้น ไม่ได้หมายความว่า เป็นตรายางหรือเป็นไม่รอบคอบ แต่รอบคอบแล้วเห็นว่า คืออยู่แล้วก็เลยขึ้นตามร่างเดิม เพราะฉะนั้นผมเห็นว่าให้ขึ้นตามร่างเดิมในมาตรานี้ ไม่เห็นด้วยที่มีผู้แปรญัตติ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พิณฑุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญดอกเตอร์บุญเลิศครับ

นายบุญเลิศ ไพรินทร์ (ฉะเชิงเทรา) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม บุญเลิศ ไพรินทร์ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดฉะเชิงเทรา ผมคิดว่าร่างพระราชบัญญัติที่ผ่านสภาผู้แทนราษฎรมาให้เรากลั่นกรองนี้ ตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาที่นี้จน ณ บัดนี้ ผมเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นร่างที่สมบูรณ์ที่สุด ไม่เคยมีมาก่อนเลย เพราะฉะนั้น ~~ผม~~ ~~จึง~~ ~~เห็น~~ ~~ว่า~~ ~~การ~~ ~~ที่จะ~~ ~~ไป~~ ~~แปร~~ ~~ญัตติ~~ ~~ก็~~ ~~ดี~~ ~~สงวน~~ ~~ความ~~ ~~เห็น~~ ~~ก็~~ ~~ดี~~ ~~อะไร~~ ~~ก็~~ ~~แล้ว~~ ~~แต่~~ ~~จะ~~ ~~พูด~~ ~~กัน~~ ~~ไป~~ ในการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ~~เขา~~ ~~เลือก~~ ~~กัน~~ ~~มา~~ ~~ตั้ง~~ ~~แต่~~ ~~ปี~~ ~~ไหน~~ ~~แล้ว~~ ~~ลุง~~ ~~แต่~~ ~~เขา~~ ~~เลือก~~ เฉพาะในอำเภอแล้วก็มาฟอร์มรัฐบาลกันใหม่ระดับจังหวัด มีนายกฯ ที่ต้องไปเข้าเกสต์เฮาส์ (Guest-house) บ้าง ไปเข้าที่ไหน ๆ กันแล้วก็ได้นายกฯ ขึ้นมา เขาก็เลือกตั้งเหมือนกัน อันนี้เป็นเพียงแต่ว่าอยากให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด คือนายก อบจ. นี้มีอำนาจในการบริหารราชการแผ่นดินในความรับผิดชอบตามกฎหมาย โดยที่ได้รับการยอมรับจากคนทั้งจังหวัดเป็นการให้เกียรติประชาชน เป็นการให้ความเคารพเสียงของประชาชน ซึ่งเราบอกว่าเป็นเสียงสวรรค์ นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไม่ใช่ตัวแทนของอำเภอใดอำเภอหนึ่ง แต่เป็นตัวแทนของทั้งจังหวัด เพราะฉะนั้นขอให้เลือกตั้งโดยรีบด่วน โดยเร็วเพื่อที่เราจะได้นายกฯ ที่เป็นตัวแทนของประชาชนทั้งจังหวัดและจะได้มีอำนาจในการที่จะบริหารราชการ มีแรงจูงใจที่จะวางแผนจัดองค์การ ปรับปรุงงาน สร้างทีมงาน บริหารงานบุคคลตั้งแต่วางแผนกำลังคนล่วงหน้า สรรหา พัฒนา รักษาคนดีไว้ ใช้ประโยชน์คนให้เต็มที่ ไม่ดีเอาออก จนกระทั่งควบคุม ติดตาม ประเมินผลทั้งหมดให้เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนในเขตพื้นที่จังหวัดนั้น ๆ ไม่จำเป็นต้องมายกเว้นอะไร เขียน ผมเห็นด้วยกับท่านวัลลภ เพิ่งจะเห็นด้วยกับท่านวันนี้ว่าจะเขียนอะไรให้มีบทเฉพาะกาล ๕ ปี ๑๐ ปี ขอบพระคุณครับท่าน

LIRT

- ๘๕/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ผมขอมติได้นะครับ มาตราสุดท้ายของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับการแปรญัตติแก้ไขเพิ่มเติมของท่านวิชิต พูลลาภ กรุณาจดเห็นด้วย ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะคงไว้ตามร่างเดิมกอด ไม่เห็นด้วย เชิญลงคะแนนครับ พร้อมแล้ว ลงคะแนนเรียบร้อยแล้ว ปิดการลงคะแนน รวมคะแนนได้ครับ

(มีสมาชิกเห็นด้วย ๖ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๑๒๗ คะแนน)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : มติ มีความเห็นให้คงไว้ตามร่างเดิม ๑๒๗ เห็นด้วยกับการแปรญัตติ ๖ งคออกเสียง ๒ ไม่ลงคะแนน ๒ เชิญท่านอุครครับ

นายอุคร ตันตีสุนทร (ตลก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ ครับ กระผมขอเสนอตรงนี้ครับ เป็น “มาตรา ๓๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้” ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ขณะนี้เราได้พิจารณาเรียงลำดับมาตราต่าง ๆ มาครบถ้วนทุกกระบวนการแล้ว ต่อไปคงจะเป็นการพิจารณาถ้อยคำในมาตราต่าง ๆ จะมีท่านผู้ใดเสนอขอแก้ถ้อยคำ ไม่ใช่เนื้อความนะครับ เชิญแก้ถ้อยคำ ท่านสมบุรณ์เชิญครับ

นายสมบุรณ์ ทองบุราณ (ชโยธร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม สมบุรณ์ ทองบุราณ สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดชโยธร ท่านประธานฯ ครับ กระผมเองเข้าใจว่ากฎหมายนี้ ซึ่งฉบับเดิมที่ไม่ได้เสนอแก้ไขมา น่าจะให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นคณรัรักษาการอยู่แล้ว ไม่ทราบว่าท่านอุครเดิมเข้ามานี้จะซ้ำกันใหม่ ขอคำตอบตรงนี้ด้วยครับ ขอบพระคุณท่านประธานฯ ครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ทางกฤษฎีกามีอะไรจะชี้แจง เชิญครับ มาตรา ๓๔ ที่แก้ไขใหม่ครับ ก่อนพิจารณาถ้อยคำนะครับ

นายธนาวัฒน์ สังข์ทอง (ผู้ชี้แจง) : ขออนุญาตที่ประชุมครับ ผมธนาวัฒน์ สังข์ทอง จากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาครับ ขออนุญาตครับ

๑๘๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ศรีอนงค์ ๘๕/๒

ที่ท่านอุดรเสนอมตรา ๓๔ เพิ่มขึ้นมา ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ ก็เป็นรูปแบบในการร่างกฎหมาย เพราะในพระราชบัญญัติฉบับนี้มีบทบังคับที่เป็นบทเฉพาะของพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมฉบับนี้ ซึ่งมีใช้ส่วนที่เป็นบทบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมที่จะเข้าไปแทนในกฎหมายฉบับแรก จะมีอยู่ ๒ มาตราที่เป็นบทเฉพาะ เป็นบทบังคับการของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมฉบับนี้ คือ

ในมาตรา ๓๒ คือบทเฉพาะกาลมีการกำหนดให้บรรดาสมาชิก อบจ. หรือนายก อบจ. ที่มีอยู่ยังคงอยู่ในตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะครบวาระหรือยุบสภาแล้วก็ไม่ให้นำบทบัญญัติเกี่ยวกับการเลือกตั้ง โดยตรงมาใช้บังคับกับกรณีดังกล่าวจนกว่าจะมีการเลือกตั้งทั่วไปครั้งใหม่ กับมาตรา ๓๓ ในเรื่องของรับรองบรรดาบทบัญญัติหรือกฎหมาย ระเบียบที่เกี่ยวกับเงินเดือน เงินประจำตำแหน่งของนายก อบจ. หรือรองนายกฯ หรือบรรดาตำแหน่งต่าง ๆ ในกฎหมายฉบับนี้ให้คงใช้บังคับไปพลางก่อน เพราะฉะนั้นเมื่อมีบทบังคับการที่เป็นบทเฉพาะของร่างกฎหมายฉบับนี้ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม จึงจำเป็นต้องมีผู้รักษาการเพื่อจะบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะในมาตราเฉพาะ ๒ มาตรานี้ เพราะฉะนั้นจึงต้องเพิ่มความในส่วนของมารการ รักษาการ คือมาตรา ๓๔ คือให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ไว้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านวงศ์พันธ์ครับ

- ๘๖/๑

๑๘๘

ว.๑๕ (ส.นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

ศุภกัณฑ์ ๘๖/๑

นายวงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง (พังงา) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพครับ
 ผม วงศ์พันธ์ ณ ตะกั่วทุ่ง สมาชิกวุฒิสภาของจังหวัดพังงาครับ ท่านประธานฯ ครับ
 ร่างกฎหมายฉบับนี้เป็นการแก้ไขกฎหมายฉบับเดิม กฎหมายฉบับเดิมก็มีผู้รักษาการอยู่แล้ว
 นะครับ แล้วทำไมจะ~~ครับ~~ต้องมีผู้รักษาการ โดยเฉพาะขึ้นมาอีก ก็คนเดียวกันนั่นแหละครับ
 มีทำไมอีกละครับ แล้วถ้ามีจริง ๆ ทำไมไม่เป็นอย่างอื่น ทำไมไม่เสนอมาตั้งแต่สมาชิก
 สภาผู้แทนราษฎรละครับ ทำไมต้องมาเสนอตรงนี้เป็นมาตรา ๓๔ ผมไม่เห็นด้วย
 นะครับท่านประธานฯ ครับ มีอะไรผิดปกติหรือเปล่าที่มามีวาทะตอนนี้เป็นมาตรา ๓๔
 ครับ ผมไม่เห็นด้วยนะครับท่านประธานฯ ครับ

X X

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านอาจารย์พนัสครับ

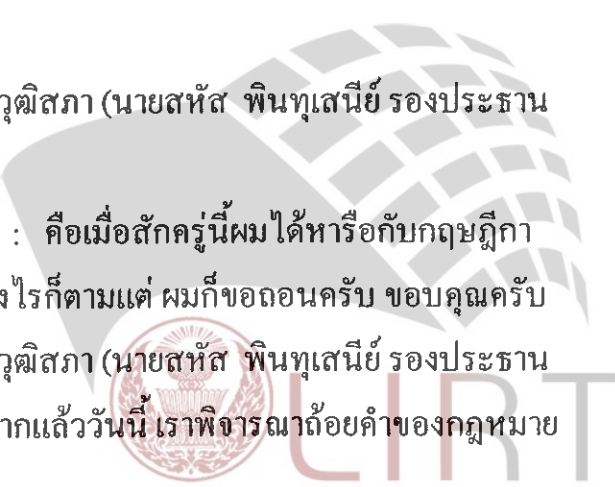
นายพนัส ทัศนียานนท์ (ตาก) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม พนัส
 ทัศนียานนท์ จังหวัดตากนะครับ ผมไม่เห็นด้วยอย่างแรงเลยนะครับ กับทางผู้เสนอและ
 ทางกฤษฎีกานะครับ อันนี้เป็นการผิดประเพณีอย่างร้ายแรงเลยนะครับ ร่างกฎหมายฉบับนี้
 ก็แก้ไขเนื้อหาของกฎหมายฉบับเดิม ไม่มีเรื่องอะไรใหม่เกิดขึ้นมาเลย แล้วรัฐมนตรี
 มหาดไทย ซึ่งรักษาการตามพระราชบัญญัติที่ท่านทำได้ทุกอย่างอยู่แล้วในกรณีซึ่งจะต้อง
 มีการกำหนดให้มีรัฐมนตรีรักษาการตามกฎหมายพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมนั้น
 ต้องเป็นเรื่องใหม่ขึ้นมาอีกต่างหากเลยนะครับ อันนี้เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเดิมทั้งสิ้น
 เพียงแค่เปลี่ยน นายก อบจ. ก็มีอยู่แล้ว เพียงแต่เปลี่ยนระบบการเลือกตั้งเท่านั้นเองครับ
 เพราะฉะนั้นผมคิดว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีการเพิ่มขึ้นมาอีกหรือครับ
 ขอบคุณครับ

X X

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านอุดรครับ

นายอุดร ตันติสุนทร (ตาก) : คือเมื่อสักครู่นี้ผมได้หารือกับกฤษฎีกา
 คิดว่าตรงนี้อาจจะเป็นส่วนบกพร่องอยู่ อย่างไรก็ตามแต่ ผมก็ขอถอนครับ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
 วุฒิสภา คนที่สอง) : ผมคิดว่าเราใช้เวลามากแล้ววันนี้ เราพิจารณาถ้อยคำของกฎหมาย

ไปเลยนะครับ เรียงตามลำดับมาตรา เอาว่าด้วยการพิจารณาถ้อยคำนะครับ เชิญครับ
อาจารย์วัลลภครับ

นายวัลลภ ตั้งคณานุรักษ์ (กรุงเทพมหานคร) : ท่านประธานฯ เรื่องถ้อยคำ
ในมาตรา ๔ ซึ่งขอความชัดเจนเท่านั้นนะครับท่านประธานฯ เอาหรือไม่เอา
เดี๋ยวค่อยว่ากันครับ ในหน้า ๓ ที่แก้ไขมาตรา ๓ ซึ่งแก้ไขมาตรา ๕ และไล่มาจนถึง
มาตรา ๔ แก้ไขมาตรา ๑๑ นะครับ แก้ไขมาตรา ๑๑ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘)
เมื่อจบ (๘) ในหน้า ๓ แล้วก็จะมียวรรคต่อไปนะครับ เข้าใจว่าเป็นวรรคสองนะครับ
วรรคสอง เขียนว่า “เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัดผู้ใดสิ้นสุดลงตาม (๔) (๕) หรือ (๖) ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสอบสวน
และวินิจฉัยโดยเร็ว คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการจังหวัดให้เป็นที่สุด” ตรงนี้แหละครับ
ที่ผมขออนุญาตถามในแง่ของภาษานะครับ คำว่า “ให้เป็นที่สุด” จะตกหล่นคำว่า “ถือ”
ด้วยหรือเปล่า “ให้ถือเป็นที่สุด” ผมขออนุญาตถามในเชิงภาษากฎหมายเท่านั้นนะครับ
ท่านประธานฯ ขอบคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ทางกฤษฎีกามีคำตอบใหม่ครับ เชิญครับ

นายธนาวัฒน์ สังข์ทอง (ผู้ชี้แจง) : ขออนุญาตท่านประธานฯ ครับ
คงไม่ตกหรอกครับ ในส่วนนี้จะเขียนไว้ลักษณะนี้คือ คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น
ให้เป็นที่สุด คำว่า “ให้ถือว่า” อันนั้นเป็นกรณีหนึ่งมาเทียบอีกกรณีหนึ่ง แต่คำนี้
กรณีนี้เป็นเรื่องของคำวินิจฉัยที่เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งก็เขียนในกฎหมาย
หลาย ๆ ฉบับก็ลักษณะเดียวกันนะครับ ถ้าเป็นคำวินิจฉัยของผู้มีอำนาจแล้ว
แล้วจะต้องการให้เป็นที่สุดก็จะเขียนไว้ลักษณะนี้นะครับว่า คำวินิจฉัยของผู้ว่าราชการ
จังหวัดให้เป็นที่สุดครับ ไม่ตกนะครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธาน
วุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านพันเอก สมคิด ครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุดรธานี) : ท่านประธานฯ ที่เคารพครับ กระผม
พันเอก สมคิด ศรีสังคม สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดอุดรธานี กระผมขอแก้ถ้อยคำ

ในมาตรา ๓๖ นะครับ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๗/๑ หน้า ๘ หน้า ๙ แก้อ้อคำนะครับ อันนี้คงไม่เคยมีการแก้กันมาก่อน ธรรมดาที่ขอเสนอแก่นะครับ คำว่า “ตาย” “ตาย” นี้ ก็หมายความว่า บุคคลที่จะเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือว่ารองนายก องค์การบริหารส่วนจังหวัด เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดตาย ไปเขียนไว้ ทำไม่ครับ ก็ตายแล้ว ตายแล้วก็ตายไม่ได้มานั่งอยู่ที่นั่นละ นี่ไม่เคยแก้กันเลย แก้กัน เสียเลยเป็นแบบอย่าง ขอแก้ครับ เอาสั้น ๆ อย่างนี้ละครับ ขอขอบคุณครับ

- ๘๗/๑

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านสุนทรศรี ผู้พิพากษา เชิญครับ

นายสุนทร จินดาอินทร์ (กำแพงเพชร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ครับ ผม สุนทร จินดาอินทร์ จากกำแพงเพชรครับ การสิ้นสมาชิกภาพนี้ตายก็เป็นการสิ้นสมาชิกภาพ และแบบอย่างก็มีมากมายตามรัฐธรรมนูญครับ ตัวอย่างเช่น มาตรา ๑๓๓ สมาชิกภาพของสมาชิกวุฒิสภาสิ้นสุดลงเมื่อ ๑. ถึงคราวออกตามอายุ ๒. ตาย ถ้าท่านตาย ท่านก็พ้นสมาชิกวุฒิสภาครับ ผมยกตัวอย่างพอดีเลยครับมาตรา ๑๓๓ ขอบพระคุณครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม (อุดรธานี) : ท่านก็พูดตรงกับที่เขียนไว้ในรัฐธรรมนูญนะครับ ผมขอเสนอแก้รัฐธรรมนูญตั้งแต่โน้นแล้วครับ แกล้งไปหมดเลยครับ ตายไปแล้วจะมานั่งอยู่ที่นั่นอย่างไร ไม่มีสภาพที่จะเป็นมนุษย์อยู่แล้ว เขียนไว้ทำไม เสียเวลาเสียกระดาษ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เชิญท่านณรงค์ครับ

นายณรงค์ นุ่นทอง (นครศรีธรรมราช) : ท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผมณรงค์ นุ่นทอง สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดนครศรีธรรมราช ๒ เรื่องครับ ท่านประธานฯ ครับ เรื่องตายนั่นเห็นด้วยกับท่านสุนทรศรีครับ เพราะว่ารัฐธรรมนูญก็กำหนดไว้ ที่นี้เมื่อสักครู่นี้จริง ๆ เรื่องนี้ท่านประธานฯ จะถือว่าเป็นการเพิ่มเติมถ้อยคำหรืออะไรก็แล้วแต่ แม้ท่านอุดรจะถอนแล้วก็ตามนะครับ ขออภัยผมไม่ใช่คนเรื่องมาก แต่ว่าผมคนที่เสนอกฎหมายเข้ามาพร้อม ๆ กันนี้ครับ พระราชบัญญัติเทศบาลก็เป็นการแก้กฎหมายเก่า มาตรา ๔๘ ของพระราชบัญญัตินี้บอกว่า “ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้” นี้กฎหมายเทศบาลนะครับ พอไปกฎหมายสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลก็แก้ไขกฎหมายเก่า มาตรา ๓๘ บอกว่า “ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้” ทุกฉบับจะเขียนไว้แบบนี้หมด เพราะฉะนั้นผมว่าถ้าจะไม่เอาข้อยุติตรงนี้ต้องฝากกฤษฎีกาไป รูปแบบการร่างกฎหมายเป็นอย่างไรต้องเป็นไปตามนั้นครับ อาจจะมีความบกพร่องที่พิมพ์ตกหรืออะไรก็ได้ แต่ผมสงสัย ผมไม่ใช่

๑๕๒

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

สัณญา ๘๗/๒

นักกฎหมาย แต่อีก ๒ ฉบับที่ผมอ้างถึงนี้ ๒ - ๓ ฉบับที่เสนอมานี้ใหม่รักษาการทุกฉบับเลย มีฉบับนี้ฉบับเดียวที่ไม่มีรักษาการ ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ผมว่ากฤษฎีกาน่าจะชี้แจงให้ชัดเจนกว่านี้

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ทรัพย์ศรี ทรัพย์ศรี ครับ

พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไข่ม้วน (บุรีรัมย์) : เรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ ผม พันตำรวจเอก สุรพงศ์ ไข่ม้วน สมาชิกวุฒิสภาจังหวัดบุรีรัมย์ ขอเรียนถามทางกฤษฎีกา นิดหนึ่งว่า ในลักษณะสภาพบุคคลในกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เขียนไว้ว่า “สภาพบุคคลย่อมเริ่มแต่เมื่อคลอดแล้วอยู่รอดเป็นทารกและสิ้นสุดลงเมื่อตาย” หมดสภาพความเป็นคนแล้วครับเมื่อตาย ทำไมจะต้องมาเขียนอีก ตามกฤษฎีกาครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านประสิทธิ์ ปทุมรักษ์ ครับ มีอะไรครับเห็นยกมือจะอภิปรายประเด็นนี้หรือเปล่าครับ

- ๘๘/๑

๑๕๓

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

เปล่งฉวี ๘๘/๑

นายประสิทธิ์ ปทุมรักษ์ (นครปฐม) : ขอบคุณครับท่านประธานฯ ครับ
 ผม ประสิทธิ์ ปทุมรักษ์ ความจริงตอนนี้ผมไม่ได้ยกมือแล้ว ยกไปเมื่อสักครู่แล้ว
 ก็ต้องขอภัยท่านประธานฯ ครับ ขออนุญาตชี้แจงตรงส่วนนี้เสริมที่หลายท่านได้กล่าวถึง
 นะครับ คือกรณีที่สภาบุคคลที่ท่านสุรพงศ์กล่าวมาตรงนั้นก็ เป็นไปตามประมวลกฎหมาย
 แห่งนี้ว่า “สภาบุคคลย่อมเริ่มแต่เมื่อคลอดแล้วหรืออดเป็นทารกและสิ้นสุดลงเมื่อตาย”
 แต่กรณียังมีอีกหลายกรณีที่จะมีการตายตามกฎหมาย เช่น สาบสูญ แล้วอย่างหาตัวไม่เจอ
 แต่ว่าพอพ้น ๗ ปี ไปแล้วจะอย่างไร สมมุติถ้ากฎหมายบัญญัติไว้อย่างนั้น ซึ่งตรงนี้เป็น
 การตายตามกฎหมาย ก็คิดว่ารัฐธรรมนูญที่บัญญัติไว้เป็นการบัญญัติไว้รัดกุมแล้ว ตรงนั้น
 ส่วนหนึ่ง ส่วนกรณีที่ ขออนุญาตเอ่ยนามคือ ของท่านอาจารย์ณรงค์ นุ่นทอง ที่สงสัย
 ตรงนั้นก็เพราะว่า ผมขออนุญาตเรียนอย่างนี้นะครับ กฎหมายที่เข้ามาสภาในวันนี้เป็น
 กฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติม ฉะนั้นคำว่า แก้ไขเพิ่มเติม ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม
 กฎหมายฉบับนั้นเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายหลัก คือ พ.ร.บ. เดิม พ.ร.บ. เดิมก็คือ
 พ.ร.บ. องค์การบริหารส่วนจังหวัด ฉะนั้นจะประกอบกันอย่างไรก็ได้แต่ หลักเดิม
 เมื่อมีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติว่าอย่างไรก็เป็นไปตามนั้น ฉะนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องมา
 บัญญัติให้ซ้ำซ้อนเข้าไปอีก เพราะอย่างไรกฎหมายที่แก้ไขเพิ่มเติมนั้นก็ยังเป็นส่วนประกอบ
 ของกฎหมายหลัก วิธีการอ้างกฎหมายก็จะบอกว่า เมื่อกฎหมายเรื่องนี้ว่าอย่างนี้ก็เป็นไปตาม
 พ.ร.บ. ฉบับนั้น ๆ มาตรฐานนั้น แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ..) เท่าไร ๆ ซึ่งจะใช้ฉบับที่ล่าสุด
 เป็นข้ออ้าง เพราะกฎหมายที่ล่าสุดเป็นข้ออ้าง เพราะกฎหมายที่ล่าสุดนั้นจะไปลบล้าง
 กฎหมายที่ออกมาก่อน ฉะนั้นเมื่อกฎหมายฉบับนี้เป็นร่างพระราชบัญญัติจึงไม่มีความจำเป็น
 ที่จะไปลบล้างกฎหมายหลัก ฉะนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องมีการให้รัฐมนตรีกระทรวงใด
 ไปรักษาการอีก ยกเว้นแต่ว่าจะต้องการให้มีรัฐมนตรีรักษาการเพิ่มเข้าไป ไปบวกกับ
 กฎหมายเดิม แต่ถ้าเดิมมีอยู่แล้ว แล้วก็ต้องมาบัญญัติซ้ำซ้อนเข้าไปอีกไม่จำเป็นครับ
 ต้องใช้ตามกฎหมายเดิมครับ แต่ที่บัญญัติเพิ่มเข้ามานั้นเป็นสิ่งที่กินเลยไปโดยไม่จำเป็นครับ
 แล้วก็ทางกฎหมายนั้นเห็นว่าเป็นข้อความที่ฟุ่มเฟือยและก็ไม่น่าที่จะบัญญัติไว้ เพราะว่า
 รูปแบบการบัญญัติกฎหมายไม่สละสลวยด้วยครับ ขอบคุณครับ

LIRT

๑๕๔

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

เบื้องหน้า ๘๘/๒

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ท่านแก้วสรรครับ

นายแก้วสรร อติโพธิ (กรุงเทพมหานคร) : กราบเรียนท่านประธานฯ ที่เคารพ กระผม แก้วสรร อติโพธิ สมาชิกวุฒิสภา ขณะนี้อยู่ในวาระแก้ถ้อยคำ ถ้าเรื่องตายเป็นจะแก้กันมาถึงแก้กรรม ถึงแก่นิจกรรม ถึงแก้พิรลัยก็เสนอมานะครับ แต่ถ้าตัดออกเป็นการแก้เนื้อความ ผมคิดว่าคงต้องเรื่องถ้อยคำเท่านั้น ส่วนเรื่องรักษาการนั้นเพื่อความยุติธรรม แก่กฤษฎีกา ผมก็ขอชี้แจงไว้ว่าเขาเสนอมานะ ตามทัศนะทางกฎหมายเขา แต่สภาผู้แทนฯ ตัดออก ก็คิดว่าไม่เห็นมีการกิจจะต้องร่างระเบียบข้อบังคับอะไรใหม่เลย ก็เป็นกฎหมายตัวหนึ่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยก็ต้องรักษาการอยู่ดี ซึ่งก็ยังคงเกี่ยวกันได้ ในทางกฎหมาย แต่ก็ล่วงเลยวาระไปแล้ว ขอบพระคุณครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : เราจบวาระที่ ๒ ผมจะขึ้นวาระที่ ๓ ในการพิจารณา ร่างพระราชบัญญัตินี้ คือถามมติที่ประชุมว่า ท่านจะชอบกับร่างของสภาผู้แทนราษฎรหรือไม่ครับ

นายประสิทธิ์ ปทุมรักษ์ (นครปฐม) : ผมขออนุญาตแก้ถ้อยคำ ยังไม่หมดครับ

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ยังไม่จบหรือครับ มาตราอะไรครับ ผ่านไปแล้วนะครับ ไปแก้ถ้อยคำ ผ่านไปแล้วนะครับ จบวาระ ๒ ไปแล้ว ผมขึ้นวาระ ๓ แล้วครับ ประธานโทษด้วยครับ หากท่านเห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนราษฎรกดปุ่ม เห็นด้วย นะครับ ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบกด ไม่เห็นด้วย ครับ เชิญลงคะแนนครับ คือโดยที่ร่างพระราชบัญญัตินี้ ไม่ได้มีการแก้ไขเลยนะครับ เพราะฉะนั้นก็คือถ้าหากว่าท่านเห็นชอบด้วยกับร่างของสภาผู้แทนราษฎรคือไม่ได้มีการแก้ไขกด เห็นด้วย ครับ ถ้าหากว่าท่านไม่เห็นชอบก็กด ไม่เห็นด้วย ครับ เชิญลงคะแนนครับ เรียบร้อยแล้วปิดการลงคะแนน ~~เสร็จ~~ รวมคะแนนได้

(มีสมาชิกฯ เห็นด้วย ๑๒๔ คะแนน ไม่เห็นด้วย ๘ คะแนน)

๑๕๕

ว. ๑๕ (ส. นิติบัญญัติ) เป็นพิเศษ

เปล่งฉวี ๘๘/๓

ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา (นายสหัส พินทุเสนีย์ รองประธานวุฒิสภา คนที่สอง) : ผลการลงมติในครั้ง เห็นชอบ ๑๒๔ ไม่เห็นด้วย ๘งดออกเสียง ๑ ไม่ลงคะแนนไม่มีนัยยะ เป็นอันว่าเสร็จการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ขอบพระคุณท่านผู้ชี้แจงทุกท่านครับ ท่านยังสดชื่นพอที่จะพิจารณาเรื่องด่วนที่ ๒ ใหม่ครับ เรื่องด่วนที่ ๒ เป็นร่างพระราชบัญญัติเทศบาล กงจะนำไปพิจารณาในวันพรุ่งนี้ วันพรุ่งนี้เราจะมีการประชุมเวลา ๑๐.๓๐ นาฬิกา เพราะว่าตอนภาคเช้าจะมีงานพิธีการที่รัฐสภาทั้งอาคาร ๑ และอาคาร ๒ เกี่ยวเนื่องด้วย วันที่ ๑๔ ตุลาคม ซึ่งเป็นวันสำคัญคือวันประชาธิปไตยตามที่ว่ากันนะครับ

วันนี้รบกวนเวลาท่านสมาชิกฯ ผู้ทรงเกียรติที่เคารพเพียงเท่านี้ครับ
ขอขอบพระคุณทุกท่านครับ ปิดประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๕๕ นาฬิกา

ผู้จกรายงานการประชุม

จิตติมา แก้วงาม
สุชาดา ภมระภา
กาหลง เทียนทอง
มิ่งขวัญ พึ่งรัตน์ะมงคล
ภักชนี คงสมจิตต์
วนิดา ศิริทรัพย์สมใจ
วรนุช ทรวงแสง
อรนิตย์ ฤทธิมัต
สมบูรณ์ ขำกระแสร์
อัจฉริยา เอี่ยมโอบษฐ์
ศรีอนงค์ นิสภา
สรัญญา ศตะภัก
สิริวรรณ โชติพันธุ์
วิมล แจ็งอัครตะ
อรสา เจียมเจริญ
สุพิชญ์ลักษณ์ หาญพิทักษ์สุข

พนิดา อิศโร
ลัดดาวัลย์ รัตนบุรี
ดวงทิพย์ อินบุญนะ
สำรวม ผลประสิทธิ์
รุจิรา เนตรบุตร
สุภาภรณ์ มาลัยทัต
ละไม สุวรรณพิทักษ์
อารีวรรณ นพรัตน์สมบูรณ์
สรยุทธ ปลื้มถนอม
นันทพร แก้วมะเริง
ศุภลักษณ์ โอภาสพินิจ
เปล่งฉวี ศิรินทโร
อภิญา นพเก้า
มยุรี แก่นสาร
ธีรวรรณ นราพงศ์
ภาวนา ภัคฉัตรทัน

กลุ่มงานชวเลข สำนักการประชุม

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุมและติดตามมติของวุฒิสภา

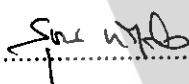
ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑	นายมารุต โรจนปิยาวงศ์ ประธานคณะกรรมการ	๗ ๙ ๒
๒	นายสรารุท นิยมทรัพย์ ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ	๗ ๙
๓	นางจิตรา อยู่ประเสริฐ รองประธาน คนที่หนึ่ง	จิตรา
๔	พลโท ปัญญา อยู่ประเสริฐ รองประธาน คนที่สอง	พ.ท. ปัญญา
๕	นายสมัย สมแสน รองประธาน คนที่สาม	สมัย
๖	นายถวิล จันทร์ประสงค์ รองประธาน คนที่สี่	ถวิล
๗	นายโกเมศ ฑีฆธนานนท์ โฆษกคณะกรรมการ	โกเมศ
๘	พลตำรวจเอก สมชาย ไชยเวช ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	สมชาย
๙	ร้อยตรี อนุกุล สุภาไชยกิจ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	อนุกุล
๑๐	พลเอก บัณฑิตย์ มลายอริสุนย์ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	บัณฑิตย์
๑๑	นายเพิ่มพูน ทองศรี ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	เพิ่มพูน
๑๒	นายณภัทร ศรีสรรพวงค์	ณภัทร
๑๓	นายพิชิต ชัยวิรัตน์นะ	พิชิต
๑๔	นายพิเชฐ พัฒนโชติ	พิเชฐ
๑๕	นายอมร นิลเปรม	อมร

ตรวจแล้ว วันที่ ๒๖ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

สภารับรองในคราวประชุม

ครั้งที่ ๓ เดือนสิงหาคม ๒๕๖๒

วันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๒

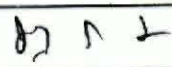
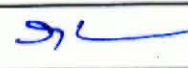
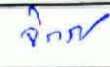
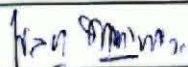
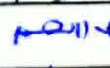

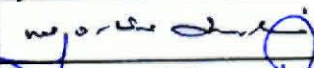

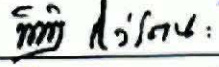

ประธานวุฒิสภา

LIRT

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุมและติดตามมติของวุฒิสภา

ลำดับที่	รายชื่อคณะกรรมการ	ลายมือชื่อ
๑	นายมารุต โรจนापิววงศ์ ประธานคณะกรรมการ	
๒	นายสราวุธ นิยมทรัพย์ ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๓	นางจิตรา อยู่ประเสริฐ รองประธาน คนที่หนึ่ง	
๔	พลโท ปัญญา อยู่ประเสริฐ รองประธาน คนที่สอง	
๕	นายสมัช สมแสน รองประธาน คนที่สาม	
๖	นายถวิล จันทร์ประสงค์ รองประธาน คนที่สี่	
๗	นายโกเมศ จีฆธนานนท์ โฆษกคณะกรรมการ	
๘	พลตำรวจเอก สมชาย ไชยเวช ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๙	ร้อยตรี อนุกุล สุภาไชยกิจ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๑๐	พลเอก บัณฑิตย์ มลาขอรวิศุณย์ ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๑๑	นายเพิ่มพูน ทองศรี ที่ปรึกษาคณะกรรมการ	
๑๒	นายณภัทร ศรีสรรพวงค์	
๑๓	นายพิชิต ชัยวิรัตน์	
๑๔	นายพิเชฐ พัฒนโชติ	
๑๕	นายอมร นิลเปรม	

ตรวจแล้ว วันที่ ๒๖ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

สกรับรองในคราวประชุม

ครั้งที่.....

วันที่.....

ประธานวุฒิสภา

LIRT